

ΑΝΗΛΥΡΟΣ

ΕΝΩΣΙΣ

ΓΑΛΛΙΑΣ

Ο ΑΝΤΩΝΗΣ ΒΕΡΓΗΣ γύρισε σχεδόν όλα τα νυχτερινά κέντρα της Αθήνας, χωρίς να βρει την γυναίκα που ζητούσε. Ήταν πολύ στενοχωρημένος, καθώς κατέβαινε τα σκαλιά ενός υπόγειου καμπαρέ της οδού Πατησίων, όταν ξαφνικά τα μάτια του άστραψαν.

Μια κοπέλλα με μαύρα μάτια, με μεταξένια ματωσίνοια, με μαλλιά καταμυαρά σαν τη νύχτα, τραγουδούσε πάνω στην πίστα. Το δελουβένιο μαύρο της φόρεμα έπεφτε πάνω σ' ένα φιδίσιο κορμί. Τα χέρια της, σαν δυό άσπρα περιστέρια, σαλεύανε μέσα στην σκιερή μουσελίνα και το σκιστό ως κάτω φόρεμα, άφηνε να φαίνονται, ως άπανά, οι χρυσαφένιες χυτές γάμπες της. Οι πελάτες πετάχτηκαν ολόρθοι από τον έθουσιασμό τους, για να την χειροκροτήσουν και να την μιζικάρουν.

Όταν η αποθεωτική αυτή σκηνή τέλειωσε, ο Αντώνης Βέργης τη ζήτησε:

— Μπράβο, κοπέλλα μου, της είπε σφίγγοντας το χέρι της, ήσουν έξοχη! Από άποψη, σου δίνω τ' όνομα που σου ταιριάζει: «Το Μαύρο Άηδονι της Αθήνας». Και για να γιορτάσουμε το θρίαμβό σου, έλα στο τραπέζι μου να πιούμε μία μπύρα...

— Ή νέα τον κύτταξε κοροϊδευτικά:

— Φαίνεται πως η μαύρη αγορά θάκανε χρυσές δουλιές σήμερα! Γι' αυτό μάς πουλάς μαύρα άηδονία! Έχεις καμιά κουραμιά; το πέταξε μάγκικα.

— Όστε σου φαίνουμε για μαυραγορίτης; έκοψε εκείνος σκαμμένος στα γέλια. Πέφτης έ-ξω, μικρή μου! Άλλά, για το χέρι σου, μπορώ να γίνω και σαλταδόρος, να σου φέρω ένα σακκι γερμανικές κουραμίες!

Της άρεσε η λεβεντιά του, η σπιρτάδα του, και δάχτηκε να καθήση μαζί του.

Ο λοχαγός Αντώνης Βέργης ήταν ένας νέος τριάντα χρονών. Κορμί αθλητικό, σβέλιο, πρόσωπο μελαχροινό, με άδρες γραμμές, κεφάλι καστανό, με γκριζά φωτεινά μάτια, ήταν από τους άντρες εκείνους που δεν αφήνουν ασυγκί-νυτες τις γυναίκες.

— Σίγουρα θέστε καπετάνιος σε γερμανικό φορτηγό, έπονέλαθε ή ντιζέ, προσπαθώντας να μαντέψει το επάγγελμά του.

— Πάλι λάθεψε η φαντασία σου, άηδονάκι μου!

— Μία φορά, δεν έστε συντηρημένος τύπος! — Μη θιάζεσαι, μικρή μου! Θα το μάθεις ά-γότερα.

Και άρχισαν μία πεταχτή, μία εύθυμη κου-δεντούλα, γεμάτη πειράγματα και γέλια.

Το επόμενο βράδυ ο Βέργης, είχε έρθει από μακριά, και την περίμενε στο τραπέζι του. Μα όταν εκείνη τέλειωσε το τραγούδι της, ένας Γερμανός αξιωματικός σηκώθηκε από το τραπέζι του, άφησε την περέα του και την πλείρισε. Της είπε νάρθη στην συντροφιά του. Ή κοπέλλα, λοιπόν, άρνηθηκε ευγενικά. Τότε ο Βέργης άνα-κάλυψε μ' ένθουσιασμό, πως το «Μαύρο Άη-δονι της Αθήνας» μιλούσε με ευχέρεια τα γε-ρμανικά.

Όστόσο, όταν ή ντιζέ ήρθε στο τραπέζι του, δεν ήταν πια εύθυμη. Το γελαστό πρόσωπό της ήταν συννεφιασμένο.

— Τί έπαδες, πουλάκι μου, και μελαγχόλη-σες; την ρώτησε.

— Μου χάλασε το κέφι αυτός ο Γερμανα-ράς...

— Άλθθεια; Όστε δεν χανεύεις και σύ τους Ναζήδες; της είπε γελοώντας.

— Πως μπορώ να τους χανεύω; του άπο-κρίθηκε βαρειαναστεινάζοντας. Μου σκότασαν τόν μονακριβό αδελφό μου...

— Γιατί; ρώτησε με συμπόνια ο Βέργης.

— Γιατί κάποιος πατριώτης τους έκοψε ένα καλάνι...

— Τους κακοέργους! μουγκρίσε ο Βέργης.

— Και... επανέλαθε η κοπέλλα με ματωμένη να ζω μέσα στη σαπίλα των καμπαρέ. Δεν ή-πηρε άλλη λύσι για μένα. Ή έπρεπε να πε-καμπό κι' από την πείνα, ή να πουληθώ σε κα-νένα έμμεταλλευτή... Προτίμησα να τραγουδώ...

— Άφρησε ένα βαθύ, σπασμωδικό στεναγμό.

— Νιώθω βαθιά το δράμα σου, της είπε έ-νίσουν την Έλλάδα!

— Τους μισείτε και σεις;

— Φοβερά.

— Τον κύτταξε μ' αδελφική συμπάθεια.

— Άν μπορούσα να έδικηθώ... μουρμούρισε τρίζοντας τα δόντια της.

— Βλέπω, με ίκανοποίηση, πως συμφωνούμε σε πολλά πράγματα, της είπε ο λοχαγός σφίγ-γοντας το χέρι της. Άν ήξερες τί τράβηξα κι' εγώ κι' οι δικοί μου, άν ήξερες τί τράβηξα κι' παρηγοριόσουνα για το χαμό του αδελφού σου.

— Όμως δεν είναι κατάλληλο αυτό το κέντρο για τέτοιες κουβέντες. Δεν έρχεσαι αύριο τ' από-γεμα, να κάνουμε ένα περπάτο;

— Ναι, Θαρρώ, τούπε εκείνη μ' ευχάριστη-σι. Μου κάνει καλό ή συντροφιά σας.

Την άλλη μέρα, έσμιξαν σε μία γωνιά της Όμόνοιας. Το πρόσωπο του Βέργη έλαμπε από

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΑΗΔΟΝΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Άπό τό δράμα τής γερμανικής κατοχής

χαρά. Οι πληροφορίες που πήρε από τους άν-θρώπους του για την τραγουδίστρια, ήταν εξαι-ρετες. Την έλεγαν Δώρα Βερόνη, και καταγόταν από την Αίγυπτο. Είχε έρθει το 39 στην Αθή-να, για να σπουδάσει φωνητική μουσική. Έμει-νε μαζί με την μητέρα της και τόν αδελφό της, που ήταν φοιτητής της Νομικής, σ' ένα μικρό διαμέρισμα, στο Παγκράτι. Μετά την έκτέλεσι του αδελφού της, που είχε πάρει μέρος στην έθνική αντίσταση, εργαζόταν στα νυχτερινά κέν-τρα της Αθήνας. Ή διαγονή της άμως ήταν άμεμπτη.

Το χειμानीτικό εκείνο βραδυό του 42, οι δυό νέοι περπατούσαν μέσα σε μία πένθιμη Α-θήνα. Όλα ήταν σιωπηλά. Τα στίπια έρημα, μαρμαραγμένα. Τα μαγαζιά άδειανά, κισόκλει-στα. Πού και πού, έβλεπες κανένα καροτσάκι με μαύρη χαλασμένη σταφίδα. Οι λιγοστοί δια-βάτες έμοιαζαν με σκιές. Ή πείνα έθέρριζε, οι Γερμανοί σκοτώναν, ο τρόμος πλάκωνε τις καρ-διές, μαύρη άπελπισία...

Περνούσαν μία πάροδο της οδού Σόλωνος.

Ξάφνου, ο Βέργης τέντωσε νευρικά το χέρι του και με δουρκωμένα μάτια έδείξε κάτι στη φί-λη του:

— Κύττα, Δώρα!... της είπε με άγανακτη-σι... Τα παιδιά του λαού κατάντησαν χειρότερα από τα λιμασμένα σκυλιά!

— Ή κοπέλλα πάγωσε. Ένα κίτρινο σκελετωμέ-νο παιδί, που τό στόμα του είχε άραχνιάσει από την πείνα, είχε γονατίσει μπροστά στην έξω-πορτα ενός μεγαλόστιτου κι' έφαχνε μέσα στον ντενεκέ τών σκουπιδιών, να βρή κάτι να φάη.

— Φρίκη! έβράωνε δαγκώνοντας τα χείλη της.

— Κι' άμως, φώναζε το παλληκάρι, μπορού-με να τους χτυπήσουμε...

— Ή κοπέλλα γύρισε και τόν κύτταξε στα μά-τια. — Ύστερα γέλασε.

— Γιατί γελάς; Μία γυναίκα σαν κι' έσένα, στην ύπηρεσία της πατρίδας, μπορεί να κάμη θάματα. Μπορεί να σπάσει τα πλευρά του έχ-θρού... Μπορεί να κάμη, ό,τι δεν κάνουν δέκα μηχανοκίνητες μεραρχίες...

Της μίλησε με λόγια φερωμένα.

— Μας χρειάζεται μία Ιουδή, της είπε. Μία ήρωίδα άξια για ένα μεγάλο έργο. Μπο-ρείς; Όθελεις ν' αγωνιστής για την επιβίωσι της φυλής σου, για τη λευτεριά του λαού;

— Τα λόγια του ήταν φωτιά, την έκαιναν και την μεθούσαν. Τούρριψε μία άστραπητη ματιά.

— Πες μου τί θέλεις να κάμη και σου άρ-κίζομαι πως θα τό κάμη... άκόμα κι' άν χρειά-στη να δώσω τη ζωή μου!

— Την φίλησε μ' ένθουσιασμό από μέτωπο και της έβήγανε δέκαχαρα τί της ζήτησε.

— Δέχομαι, τούπε σφίγγοντας μ' ένθουσια-σμό τα χέρια του. Έντάσσομαι στην ύπηρεσία της πατρίδας.

— Σε συγκαίρω, γενναία μου Έλληνοπούλα,

της φώναζε και φίλησε τα χέρια της.

Πέρασαν μερικές στιγμές έξαρσης.

— Θα κάμη τό χρέος μου, Άλλά πως θα μπώ εκεί μέσα; τόν ρώτησε με άπορία.

— Θα σε μπιάσει ένας δικός μας. Είναι διερ-μινέας τών Γερμανών στην Ναυτική Βάσι του Πειραιά. Όδηγίες θα παίρνεις από μένα. Θα συναντιόμαστε με κάθε μυστικότητα, όταν χρει-άζεται. Πρόσεξε άμως, Δώρα! Τα μάτια σου τέσσερα, και τό στόμα σου κλειστό. Ή παραμι-κρότερη γκάφα μπορεί να σου στοιχίση τη ζωή.

Ο κατάσκοπος στα χέρια τών Ναζήδων δεν τουφεκίζεται, λιανίζεται.

Έδωσε από την τσέπη του ένα γυναικείο δαχτυλίδι.

— Κύττα, Δώρα, της είπε ξεδιδώνοντας την μεγάλη πράσινη πέτρα του. Ή παστίλια αυτή που έλπεεις μέσα στο κούφωμα, είναι ύδροκυ-άνιο. Ένα δραστηκώτατο δηλητήριο, που άπο-λυτρώνει σε λίγα λευτερόλεπτα τόν κατασκοπο από τα φοβερά βασανιστήρια που τόν περιμέ-νουν. Είχομαι ν' μη σου χρειαστή!

— Κι' εγώ τό έλπιζω, είπε εκείνη.

Μετά δέκα μέρες, συναντήθηκαν σ' ένα κέν-τρο του Παλιού Φαλήρου.

— Τί γίνεται, Δώρα; τη ρώτησε με φλογερό ένδιαφέρον.

— Τα καταφέραμε και με πήραν στην ύπη-ρεσία τους ως δακτυλογράφο, του άποκρίθηκε γελώντας. Τους έκανε έντύπωσι πως μιλάω τό-σο καλά τα γερμανικά. Έ'αφού η μητέρα μου ήταν Γερμανίδα! τους έλεπε. Αυτό τό τελευ-ταίο τους ευχαρίστησε. Τους έδειξε και τα πλα-στά χαρτιά μου, για να βεβαιωθούν. Έ'κουτ, γκούτ, φιλ γκούτ! είπε ο διευθυντής της ύ-πηρεσίας. Ύστερα μ' έβαλαν να γράφω σε μία γραφομηχανή. Είδαν πως τα κατάφερα καλά και μούδωσαν να τους κάνω μερικά αντίγραφα.

— Μπράβο, Δώρα! Πολύ άραία. Τί έλεγαν αυτά τα χαρτιά;

— Τίποτε που να μ' ά ενδιαφέρει. Ήταν δια-ταγές για την Έπιμελητεία.

— Να βάλεις τα δικά σου, Δώρα, να μά-θης ποιός είναι έπικεφαλής στην Ύπηρεσία τών Νησιωτών.

— Ναι, θα προσπαθώ.

Σε λίγες μέρες, ο λοχαγός Βέργης πήρε τό έξης σημείωμα από την φίλη του:

«Έπικεφαλής νησιωτών ύπωναύρχος Φρίτς Γκέρχαρτ.

Άπάντησις: Είλησισέ τον με κάθε θυσία.

Δεύτερο ραβτεβού σ' ένα μωδιτσάδικο της ο-δού Εύαγγελιστριάς. Ο Βέργης ήταν ντυμένος γυναίκα. Ή Δώρα δεν μπορούσε να κρατήσει τα γέλια της.

Και τί όμορφη γυναίκα! Μήπως σε πήρε κανένας δούσιος;

— Αστ' αυτά τώρα και λέγε μου: Τί γίνε-ται με τόν Γκέρχαρτ;

— Περιφίμα! Δεν ήταν άνάγκη να του ρι-χτώ εγώ. Μου ρίχτηκε εκείνος σαν δούδαλος! Με παίρνει τα βράδια στην κούρσα του και... γυ-ρίζουμε...

Ο λοχαγός έσφιξε τις γραθιές του. Τα γκρι-ζε μάτια του άστραψαν από ζήλια. Κρατήθη-κε άμως και μουρμούρισε, μ' ένα προσποιημένο χαμόγελο:

— Πολύ καλά, αλλά τί γίνεται ή ύπόθεσι μας; Έμιας τίποτε!

— Κίνησι μεγάλη έχουν αυτές τις μέρες οι Γερμανοί. Σαν να έτοιμάζουν κάτι σπουδαίο. Όλο συσκέμεις και συμβούλια. Αύτακίνητα φορ-τώνουν πολεμικό υλικό, μέρα νύχτα.

— Για πού;

— Δεν ξέρω.

— Πρόσεξε τόν Γκέρχαρτ, Δώρα. Αύτός έέρει για πού προορίζεται αυτό τό υλικό.

— Ναι, είπε η κοπέλλα. Θα προσπαθώ να μάθω.

Δυό μέρες άργότερα, ο λοχαγός Βέργης πήρε τό έξης μήνυμα: «Ο Φρίτς Γκέρχαρτ με πήρε στην ίδιατηρη ύπηρεσία του. Ή κίνησι άλοένα μεγαλώνει. Τώρα δουλεύουμε και τα βράδια».

Ο λοχαγός της άπάντησε:

«Σε περιμένω αύριο, άρα 8 μ.μ., στο Ιατρείο Έρβανιτάκη, δόδς Εύριπίδου άριθ. 5».

Άρβανιτάκη, δόδς Εύριπίδου άριθ. 5. Όταν εκείνη την καρτερούσε με λαχτάρα. Την άσπρη μπλούζα τόν είδε να την περιμένει, με την άσπρη μπλούζα τού όδοντιάτρου, έμεινε μ' άνοιχτό στόμα:

— Είσαι σωστός διάβολος! τούπε με θα-μασμό.

— Τί γίνεται;

— Χθές, καθώς φεύγαμε, ο Φρίτς με παρα-κάλεσε να μείνω αυτές τις μέρες στο ξενοδο-χείο, μαζί του. Έ'ισως να σε χρειαστώ, μόπε, για κάποια έκτακτη συνεργασία, σε άρα πιθα-νόν νυχτερινή».

Κάταλα πως κάτι σπουδαίο γάμη ναυερνεται και, Ναύαρχέ μου.

— Όρασι! Φροντίστε με κάθε τρόπο να με-ρίσετε την έμπιστοσύνη του. Ή άρα του με-γάλου κήπου σου πλησιάζει. Περιμένο να με είδομαι πώς τον διερμινώ.

Πέρασαν τρεις μέρες, πέρασε καμιά είδησι.

και ο λοχαγός Βέργης δεν είχε καμιά είδησι.

Περνούσε άρες άγανίας, όταν ξαφνικά ο διερ-μινέας τού έστειλε ένα μήνυμα.

— Πάρτα, τούπε θριαμβευτικά, είναι τό κε-

«Σήμερα με ανέκριναν και μένα και μούκαναν σωματική έρευνα...».

καλούσε να την περιμένη τό άπόγευμα στην έ-ξέδρα του Παλιού Φαλήρου.

— Τί έγινες τόσες μέρες, Δώρα; τη ρώτη-σε άνυπόμονα.

— Ό! Άν ήξερες, θα πετούσες από τη χα-ρά σου. Θρίαμβος, άγαπητέ μου!

— Λέγε μου, λέγε μου γρήγορα. Τί έγινε; Γιατί δεν έδωσες σημεία ζωής, τόσες μέρες;

— Γιατί ο Γκέρχαρτ δεν μ' άφινε να κουνήσω από τό πλάι του. Έδώ και τρεις μέρες, δου-λεύαμε συνεχώς. Χθές τό βράδυ, δειννήσαμε στο ίδιοιατρείο γραφείο του.

Το πρόσωπο του λοχαγού σκοτεινίσανε.

— Σου επετέθηκε; την ρώτησε με κομμένη φωνή.

— Τον κύτταξε έκπληκτη, με κάποια ευχάριστη-σι, και γέλασε:

— Δεν έλειψε κι' αυτό, αλλά τόν σταμάτησα εγκαίρως!

— Ο λοχαγός άνάπνευσε μ' άνακούφισι.

— Είχαμε πολλή δουλειά κι' έτσι έξφυγα ά-πό τα νύχτα του, συνέχισε η κοπέλλα. Ο Φρίτς συνεχώς κρυπτογραφούσε διαταγές κι' εγώ τις περνούσα στη γραφομηχανή. Μας έφεραν και φάγαμε στο γραφείο του. Τό θηρίο ρούφηξε τρεις μπωτλίνες κρασί! Εγώ τόν πήρα σε μία πολυθρόνα, αλλά, κατά τις 4 τό πρωί, με ζύ-πνησε και μούδωσε 12 άριθμογραφικές διατα-γές να δακτυλογραφήσω.

— Διάβολε! άναφώνησε ο λοχαγός. Τί μπο-ρείς να θμιάσαι τώρα άπ' αυτά τα νούμερα;

— Μα για κοινή με πέρασες, φίλε μου; Πως μπορώ να χάσω αυτή την ευκαιρία; Τάπει-ξα όλα για όλα! Ένα τσιγαρόχαρτο παραπά-νω, άγαπητέ μου! Το δικό μας! Μάντεμα πως επέρκειτο για όργανάσι μεγάλης νοσημοτηής!

Κύτταξε προσεχτικά όλαυθε, μήπως τούς βλέπει κανείς. Ύστερα τράβηξε από τόν κόρφο της ένα κουδράι τσιγαρόχαρτα, τυλιγμένα με-σα σ' ένα μεταξωτό μαντηλάκι.

— Πάρτα, τούπε θριαμβευτικά, είναι τό κε-

Την πήρε άρμητικά στην άγκυλιά του.

— Σε καταλαβαίνω, Δώρα, της είπε με σπα-σμένη φωνή. Θυσιάστηκες για την πατρίδα.

— Δεν λυπάμαι τόσο για τόν έαυτό μου... λυπάμαι για σένα...

— Άγάπη μου! της φώναζε εκείνος πνίγον-ιάς την με τα φίλιά του. Για μένα είσαι ή πιο άγνη κι' ή πιο μεγαλόψυχη γυναίκα τό κόσμου. Δεν τόνιασες άκόμα πως σ' άγαπώ;

— Τόν κύτταξε με μάτια που γελοούσαν.

— Φοβόμαι να τό πιστέψω, φοβόμαι μή-πως έβαλες και λίγο ψεύτικο έρωτα σ' αυτή την ύπόθεσι, για ν' άνάψης τό ζήλο μου!

— Όχι! όχι, σου τό όρκίζομαι. Σ' άγαπώ ζήλθινα.

Μετά πέντε μέρες, συναντήθηκαν πάλι σε μία πευκόφυτη πλαγιά του Λυκαβηττου. Έκείνη ή-ταν άνήσυχη.

— Τί σου συμβαίνει, Δώρα;

— Άντικατάστησαν τόν ύπωναύρχο Γκέρ-χαρτ. Έβαλαν στη θέση του τόν Μίλλερ ένα νιο-φερμένο άγριάνθρωπο, που κάνει άνακρίσεις. Σήμερα με ανέκριναν και μένα και μούκαναν σω-ματική έρευνα.

— Δεν στάλεγα εγώ, Δώρα; Στο τέλος θα π'ε συλλάβουν. Πρέπει να φύγης τό ταχύτερο...

— Σοφικά άκούστηκε θόρυβος πίσω τους. Έ-κας ψηλός άντρας με μαύρα γυαλιά τούς στα-μάτησε.

— Δώστε μου τις ταυτότητές σας, είπε με βλοσυρό, άπόστομο ύφος.

— Να μάς δείξης πρώτα τη δική σου, του άπάντησε άφοδα ο Βέργης.

— Άρνηστος, γύρισε τό πέτο του σακκακιού του. Ήταν πλάκατος της Γκεσταπó. Έβγα-λαν ήρεμα τας ταυτότητές τους και τού τις έδωσαν. Εκείνος τις κύτταξε προσεχτικά, άφη-σε ένα παγερό χαμόγελο και είπε:

— Παρακαλώ να με ακολουθήσετε. Σας θέ-λουν στην Κομμουνιστούρ για άνάκρισι.

— Ένα σύγκρου έπιασε την Δώρα. Κύτταξε μ' άγανία τόν Βεργή.

— Πάμε, Δώρα, της είπε εκείνος άτάραχος. Δεν υπάρχει λόγος να φοβόμαστε.

Περπατούσαν αμίλητοι. Εκείνοι μπροστά και ο πράκτορας τών Γερμανών από πίσω, με τό χέρι στη λαβή του πιστολιού του. Σε λίγο, ο Αντώνης έβγαλε από την τσέπη του ένα τσι-γάρο. Ψαχνόνταν να βρή στίπια.

— Σας παρακαλώ, είπε στόν άνθρωπο που ακολουθούσε, μήπως έχετε φωτιά;

Καθώς εκείνος έβγαλε ένα τσιγάρο από τόν άναπτήρα του, ο Βεργής τού κατάφερε ένα τρομερό χτύ-πημα στο κεφάλι. Ο πράκτορας της Γκεσταπó άφηνε μια πνιγμένη φωνή και σωριάστηκε χά-μω άναίσθητος. Ο Βεργής, χωρίς να χάση και-ρό, τού κάρφασε τό μαχαίρι του στο στήθος.

— Πάμε τώρα γρήγορα, είπε στη Δώρα.

Περπατούσαν όλη νύχτα μέσα από τα χω-ράφια. Πρίν έξημεράση, έφτασαν σ' ένα χωριό.

Ο Αντώνης χτύπησε μία πόρτα συνηματικά.

— Έσύ είσαι, Άρη; άκούστηκε από μέσα μία βραστή φωνή.

— Ναι, Μερκούριε. Ή χήνα γέννησε!

— Τί είπ' αυτά; ρώτησε μ' έκπληξι ή κο-πέλλα.

— Τα συνήματα!

— Ή άμπαρά έτριξε, ή πόρτα άνοιξε κι' ένας γέρος άσπραμάλλης τούς ύποδεχτηκε χαμογε-λώντας.

— Τί θα γίνει τώρα, Άντωνή; ρώτησε άνή-συχη ή κοπέλλα.

— Θα μείνης εδώ, ώσπου να γυρίσω να σε πάρω. Μην στενοχωριέσαι. Έδώ είσαι σίγουρη.

— Και πότε θα γυρίσης;

— Κάποτε! Όταν λευτερωθί ή πατρίδα μας...

Κρεμάστηκε στο λαϊμό του κι' έκλαιγε.

— Φοβόμαι για τη ζωή σου, φοβόμαι μή με ερχάσης, τούπε άνάμεσα σ' άνασφαλλήτα της.

Την έσφιξε στην άγκυλιά του, έβαλε τό χέρι στο στήθος του και της είπε:

— Όσο θα χτυπά αυτή ή καρδιά, νάσαι, βέ-βαιη πως θα χτυπά για σένα, άγαπημένη μου!

Το ίδιο βράδυ, ο Αντώνης έφυγε από μία έρημη άκτή μ' ένα υποβρύχιο. Πέρασαν δυό χρόνια γεμάτα σκληρούς άγώνες, λαχτάρες κι' έλπίδες. Ή Δώρα προσεγγόταν και περιέμενε...

...όπου μια εύλογημένη φθινόπωρινή μέρα, άνοιξαν οι ούρανοι. Ένας λαμπρός ή-λιος σκόρπισε τα σκοτάδια της σκληριάς φω-τίζοντας άσπηνια τα χαλυδώνια πουλιά, που ήρθαν να έφέρουν στη ρημαγμένη γή τη λευτεριά.

Μέσα στους πρώτους αλεξιπτοιστες που έπε-σαν στα Σπάτια, ήταν και ο λοχαγός Αντώνης Βέργης. Ο Γερμανός έφυγαν ντροπισαμένοι, ο κόσμος δαχούθηκε στους δράμους αλαλάζοντας.

Ή Δώρα πέταξε τό χαρακτηρισκό τσιμεντέρι, άφη-σε τα μαλλιά της ν' άνεμισούν κι' έτρεξε στόν κάμπο. Τη σπινθήρι αυτή, ένας άντρας με στολή, την άρπάξε στην άγκυλιά του.

— Ήθεες, άγαπη μου! τό φώναζε εκείνη, τρελλή από τη χαρά της.

— Ναι, ήρθα για να κάμη δικό μου για πάν-τα, τό μαύρο άηδονι της Αθήνας!

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

Φθινόπωρο

ΕΝΑΣ ΑΤΥΧΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΚΑΘΕ άνθρωπος, είτε άνδρας είναι είτε γυναίκα, διειρενεται ν' αποκτήση ένα ταίρι, ανάλογο με την φυσική του και τα γούστα του. Οι κοινές γυναίκες π.χ. απ' ό,τι ξέρω, θέλουν να παντρευτούν έναν άνδρα από το μέτριο και πάνω και οι ψηλοί άνδρες, ζητάνε γυναίκες που να τους φτάνουν τουλάχιστον ως τους ώμους. "Όσο για τα ψυχικά χαρίσματα, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τα ζητάνε όλοι. Φυσικά, όταν πρόκειται για κάτι σοβαρό, που πρόκειται να καταλήξει σε γάμο, παίζει ρόλο και το θέμα της προίκας. Συνήθως, σ' αυτήν την περίπτωση, εκείνος που δίνει βαρυγκομάει κι εκείνος που παίρνει μουρμουρίζει ότι πήρε λίγα. "Εγώ πάντως, δεν είμαι από εκείνους που ενδιαφέρονται γι' αυτήν την τελευταία λεπτομέρεια. "Αδιαφορώ έντελώς για το χρήμα και δεν ζητάω παρά μόνον μία κοπέλλα με λεπτά αισθήματα, ευαίσθητη, που να συγκινείται με ό,τι συγκινεί μένα. Δυστυχώς όμως, όπως πάνε τα πράγματα, δεν πρόκειται να βρεθώ τέτοια κοπέλλα για μένα, και, κατά τα φαινόμενα, θα πάω στο τέλος ν' αγοράσω κανένα κομπόλι και θα τραβήξω για όποιο μοναστήρι δεχεται απογοητευμένους κι άτυχους ανθρώπους, σαν κι' μένα. "Επειδή όμως υποψιάζομαι ότι θα νομίζετε πως είμαι υπερβολικός και γρασοειδής, με παραλογές απαιτήσεις, είμαι υποχρεωμένος να σας αναφέρω τα γεγονότα, που αποδεικνύουν περίτρανα την άτυχία που με δέρνει με τις γυναίκες.

Χειμώνας ήτανε, που γνωρίστηκα με την Βέρα. "Ευχε να μπούμε στο ίδιο φαρμακείο, εκείνη για να πάρη χαπάκια του βήχα κι' εγώ μία πατίλα για τον άνηψό μου. Χαμογελάσαμε, μιλήσαμε για τον καιρό, για τις βροχές και για διάφορα άλλα και στο τέλος συμφωνήσαμε να συναντηθούμε και πάλι. "Ετσι άρχισε η μικρή μας ιστορία.

Είχε όμορφα μάτια και λεπτό γλωμό πρόσωπο. Αυτά τα δυο χαρίσματά της με συγκίνησαν αμέσως κι' αναστάτωσαν την ευαίσθητη ψυχή μου. Σ' το πρώτο ραντεβού, καθήσαμε σε κάποιο ζαχαροπλασείο κι' εκεί που μιλούσαμε, έβγαλε το μαντηλάκι της, κουκούλωσε τη μύτη της κι' έκανε «φασστ».

— Ξέρετε, είπε, αυτό το συνάχι με ταλαιπωρεί πάρα πολύ.

Βέβαια, όμολογώ ότι το μαντήλι, είναι ένας πρόχειρος τρόπος, που μπορεί κανείς ν' αντιμετωπίσει το συνάχι. Πάντως, όμολογώ επίσης ότι αυτό το «φασστ» με ενόχλησε κάπως. Πέρασε καιρός, ξεθαυρητήκαμε για τα καλά, μιλήσαμε στον ένοικο και, κάποιο βράδυ που ήμασταν σε μία ταβέρνα, με φιλική συντροφιά, το ξανάβγαλε το μαντήλι. «Φασστ».

— Συνχωρήνω πάλι; τη ρώτησα.

Ξανάκανε για δεύτερη φορά «φασστ».

— Άστα, καμήμε "Ανδρόνικε, είπε. Με το παραμικρό συναχνόνομαι.

Μπήκε η άνοιξη, κόντευε να βγίη και δεν έλεγαν να σταματήσουν αυτά τα «φασστ». Βέβαια, δεν είμαι κανένας παραλόγος άνθρωπος, για να έκνευω μαζί με το «φασστ» όμως όσο να ναι, άρχισα να πειράζομαι με το «φασστ». "Όσο γνωρίζαμε καλλίτερα, τόσο πληθύναν και τα «φασστ». "Ενα βράδυ, μπήκα με στο σινεμά, για να δούμε εκείνο το θαυμάσιο αθηναϊκό έργο, την «Κυρία με τας καμελιάν». Αυτή η υπόθεση της ηρωίδας με είχε συγκινήσει από παιδάκι ακόμα κι' εξακολουθεί να με συγκινεί πάντα. "Εκεί που είχα αφοσιωθεί λοιπόν στο έργο κι' ένοιωθα πως είχαν γεμίσει τα μάτια μου δάκρυα, άκουσα ξαφνικά ένα «φασστ». Γύρισα και την κύτταξα.

— Τι έπαθες; ρώτησα. Συγκινήθηκες από το έργο;

— Έκανε άλλο ένα «φασστ».

— Ποιά έργο, καμήμε "Ανδρόνικε; Αυτό το συνάχι δεν λείπει από μένα.

Όταν τελείωσε το έργο με τον θάνατο της ηρωίδας κι' άναψαν τα φώτα, ο περισσότερος κόσμος έφευγε συγκινημένος, άλλος φανερά κι' άλλος κρυφά. "Η Βέρα σηκώθηκε και τράβηξε μπροστά, κι' όπως έβγαλε όλος ο κόσμος μαζεμένος, σε κάποια στιγμή την έχασα. Αυτό όμως δεν κράτησε πολύ. Σ' ένα, δυο λεπτά, άκουσα τρία τέσσερα άπανατά «φασστ» και κατάλαβα ότι βρισκόταν κάπου δεξιά και μπροστά μου. Είχα ένκνευρησθί όμως τόσο πολύ, που χώθηκε περισσότερο μερό στον κόσμο και χάθηκε. Την άλλη μέρα, με πήρε στο τηλέφωνο.

— Ανδρόνικε, γιατί χάθηκες χθες στο σινεμά;

— Γιατί, απλούστατα, μου είναι αδύνατον να υποφέρω άλλο αυτά τα «φασστ» που κανείς, είπε. "Απ' τον καιρό που σε γνώρισα, δεν τα σταμάτησες καθόλου.

— Έμεινε για λίγο έλαλη, κι' αμέσως μετά άκουσα κι' άλλο «φασστ».

— Τι να σου κάνω, αφού συναχνόνομαι εύκολα; φώναξε.

— Δεν ξέρω, αλλά δεν πρόκειται να με ξαναδείς.

— Ναί.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

— Ε, είσαι τρελός για δέσιμο.

— Αγανάκτησα και της μίλησα στον ίδιο τόνο: — Καλά, είπα. "Αντε πήγαινε να κάνης κανένα «φασστ» κι' άσε με έμεινα. Σ' το κάτω-κάτω, είμαι βέβαιος πως υπάρχουν ένα σωρό άνδρες, που δεν έχουν την δικιά μου ευαισθησία.

— Έκλεισε το ακουστικό και τελείωσε η ιστορία.

★

Υστερα γνώρισα την Ξένη κι' επειδή δεν είναι μόνον οι άνδρες περιέργοι για το «παρελθόν», αλλά και οι γυναίκες, με ρώτησε κάποια φορά για τις προηγούμενες γνωριμιές μου.

— Άληθεια, "Ανδρόνικε, είπε, έχεις σχετισθί με πολλές γυναίκες;

— Μάλλον, απάντησα.

— Και τις αγαπήσες όλες;

— Όχι. Οι περισσότερες γνωριμιές μου ήτανε χωρίς σημασία και μόνον μία είχε άγγιξει την καρδιά μου. Την λέγανε Βέρα.

— Και γιατί χωρίσατε;

Της είπα όλη την αλήθεια κι' όταν τελείωσα, χαμογέλασε και με χάρωσε.

— Έχεις δικιο, άγαπη μου, είπε. Είναι πολύ άσχημο για μία κοπέλλα να κάνει όλο «φασστ». Συγκινήθηκα για την κατανόησή που μου έδειξε, την ήπια άγκαλιά κι' επειδή ήτανε κουρασμένη, καθήσαμε ο' ένα μπαράκι, που βρέθηκε μπροστά μας.

— Ά, κ'ιταξέ, "Ανδρόνικε, είπε. Φτιάχνουν και σουδάκια.

— Σ' άρδουν;

— Τρελλανόμαι.

— Ήρθε το γκαρσόνι, παραγγέλναμε μπύρες και δυο σουδάκια κι' όταν έφτανε, η Ξένη φώναξε: — Με μπόλικο κρεμμύδι, είπε.

— Ευχαρίστως, είπε το γκαρσόνι. "Εσάς, κύριε; — Το δικό μου χωρίς κρεμμύδι.

— "Η Ξένη γύρισε και μου χαμογέλασε.

— Δεν το τρώς το κρεμμύδι; ρώτησε. Κάνει πολύ καλό στον οργανισμό.

Της εξήγησα ότι μου φέρνει πονοκέφαλο ή μωραδιά του και γι' αυτή την ατία δεν το τρώγω ποτέ.

— Τι κ'ριμά! είπε. Τι θα γίνη τώρα, που θα σου μυρίζω;

— Άνοιξε την τσάντα της, έβγαλε ένα κουτάκι και πρόσθεσε:

— Ευτυχώς θα διορθωθεί το κακό. "Εχω ταίχλες.

— Ήρθαν τα σουδάκια, τα φάγαμε και φύγαμε για κάποιο σινεμά. Και μ' όλο που μάστανε τοίχλα μου μυρίζε συνεχώς το κρεμμύδι. Σ' το τέλος, μ' έπιασε πονοκέφαλος και της τ'ο είπα. Χαμογέλασε και με παρηγόρησε πολύ πρώτотуπα:

— Άλλη φορά να τρώς κι' εσύ κρεμμύδι στο σουδάκι! Βάζω στοίχημα πως είναι ιδέα σου, ο πονοκέφαλος. "Η

— Όταν φύγαμε από το σινεμά και την συνόδευσα ως το σπίτι της, φαινότανε πολύ ευχαριστημένη.

— "Ανδρόνικε, θα πιστέψης κάτι; μου είπε. "Εχω φάει του κόσμου τα σουδάκια, αλλά αυτός εκεί που καθήσαμε, φτιάχνει τα καλλίτερα! Πότε θα ξαναπάμε, άγαπη μου;

— Άδριο.

— Τι καλός που είσαι! είπε φεύγοντας.

— Άλλ' ούτε με ξαναδείς πιά.

★

Υστερα από ένα μήνα περίπου, γνωρίστηκα με την Φώφη. Αυτή η κοπέλλα πραγματικά με συγκίνησε πιο πολύ απ' όλες τις γνωριμιές μου. "Η φωνή της έμοιαζε περισσότερο με ούρανια μελωδία, παρά με ανθρώπινη μιλή. Την συνάντησα κάποιο πρωί, σ' ένα κατάστημα της αγοράς, απ' αυτά που πουλάνε μόνο τυριά και βούτυρα. Κρατούσε δυο γεμάτες σακκούλες κι' όταν φορτώθηκε δυο δέματα ακόμα στο κατάστημα, κατάλαβα πως της έβγαλε δέσασταχο το φορτίο της. Πλησίασα, της συστήθηκα και προσφέρηκα να τη βοηθήσω. Σ' την άχ'ι, βέβαια, ξαφνίστηκε, γιατί της φάνηκε περιέργη η ευγένειά μου μέσα στην γαϊουροιορηρή εποχή μας. Με μία ματιά όμως που ανταλάξαμε, κατάλαβε τον ευγενικό μου χαρακτήρα και είπε:

— Είστε πολύ ευγενικός. Αν θέλετε, πάρτε τη μία σακούλα, μέχρι να βρω ένα ταξί.

Με το ζορί της πήρα και τις δυο σακκούλες. Βγήκαμε από το κατάστημα, υπερθευτήκαμε ανάμεσα στον κόσμο και, σε μία στιγμή, κατάλαβα πως κάποιος μου τραβούσε το σακάκι. "Ήταν εκείνη.

— Μή βιάζεσθε τόσο πολύ, είπε, να μ'ι χαθώμε.

Σ'ε λίγο, βρήκαμε κάποιο ταξί, μπήκα κι' εγώ μαζί της, την πήγα μέχρι το σπίτι της κι' έτσι μου δόθηκε η ευκαιρία να την γνωρίσω καλλίτερα. "Η ιστορία μας άρχισε από το ίδιο απογευμα κι' ό- λας, που συναντηθήκαμε και πήγαμε στο θέατρο.

★

Οι προηγούμενες άτυχίες μου με τις κοπέλλες, μου είχανε δώσει αρκετά καλά παραδείγματα κι' έτσι απέφασα να είμαι περισσότερο συγκρατητικός με τις άδυναμίες της Φώφης — αν, φυσικά, είχε γιατί δεν ήθελα σε καμιά περίπτωση να την χάσω. Είχα παραδεχθί κι' άλλες, ότι σ' αυτόν τον κόσμο κανένας άνθρωπος δεν είναι τέλειος κι' ότι αυτή άκαρπώδες η ευαισθησία μου ή μεγάλη ήταν ένα μεγάλο ελάττωμα, που με χόριζε από τις κοπέλλες που θα μπορούσα ν' αγαπήσω πολύ. Και ήτανε τόσο ευκρινής η απόφασή μου, ώστε της τ'ο είπα σε ένα ραντεβού μας. Παραξενεύθηκε.

— Και γιατί μου τ'ο λές; ρώτησε.

— Για να μου φέρσαι αθάνατη, χωρίς φόβους, απάντησα. Συνήθως όλοι οι άνθρωποι έχουν ελαττώματα, αλλά τα κρύβουν για πολλούς λόγους. "Επειδή λοιπόν είμαι αποφασισμένος να μη σε χάσω, ή μάλλον να μη χαθώ όπως έκαναν με τις άλλες, σου δίνω το ελεύθερο να εκδηλώσης το

Ο Χάνς Κρίστιαν Άντερσεν.

τά στις άκτες του Σκάγκεν. Όταν έκοψαν τα δέντρα, η άμμος έσπεισε να καταλάβει όλη αυτή την περιοχή.

Το Σκάγκεν είναι θαυμάσιο, την ώρα του σουρουπιώματος και κατά τις διάφανες νύχτες του καλοκαιριού. Κάτω από ένα χλωμό, απόκοσμο φως, όλη η φύσις αναπτύσσεται, μέσα σ' ένα παραμυθένιο κόσμο, που δεν ξέρεις αν είναι μέρα ή νύχτα. Σε κάτι τέτοιες υποβλητικές ώρες, μπορείς να νοιώσεις την ονειροπαρμένη ψυχή του δόρειου ανθρώπου που ταξιδεύει σε φανταστικούς κόσμους.

Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΟΥ ΑΜΛΕΤ

Τά άερικά, τά δαιμόνια, τά τζίν της σκανδιναβικής μυθολογίας, βρήκαν στην Γιουτλάνδη το ιδεώδες τους καταφύγιο. Η μεγάλη αυτή χερσόνησος, που είναι προτεχισμένη από ένα πλήθος νησιών, αποτρέπει τον γερό κορμό της Δανίας, που αμύνεται εδώ κι' αιώνας ενάντια στη μαγία της καλυπτούσας θάλασσας. Από το πλήθος των νησιών που την αγκαλιάζουν, μονάχα το ένα τέταρτο είναι κατοικήσιμα. Στα άλλα, διηγούνται οι ψαράδες, βρίσκονται τα άπρόσιτα κρησφύγετα των νεράιδων και των στοιχειών. Μερικά από τα κατοικήσιμα, που μπόρεσα να δω, είναι εξαιρετικά όμορφα. Η φύσις τους έδωσε απλόχερα ένα γραφικώτατο περίγυρο και μια άληθινα εξωτική γοητεία. Οι φωτογραφίες τ' αδεικνύουν. Δεν μπορεί ο φωτογραφικός φακός να συλλάβει εκείνες τις λεπτές, τις πλαστικές, τις φινές αποχρώσεις της ποιητικής τους όμορφας.

Πολλοί περιηγητές και διασθητικοί δημοσιογράφοι, βρίσκουν μονότονο, πληκτικό αυτό το έδαφος επίπεδο της Δανίας και το παραμοιάζουν με το ολλανδικό. Δεν έχουν δίκιο. Το δανικό τοπίο παρουσιάζει πολλές ποικιλίες, και μάλλον μοιάζει με το αλκαλικό, και καταπράσινο τοπίο της νότιας Αγγλίας.

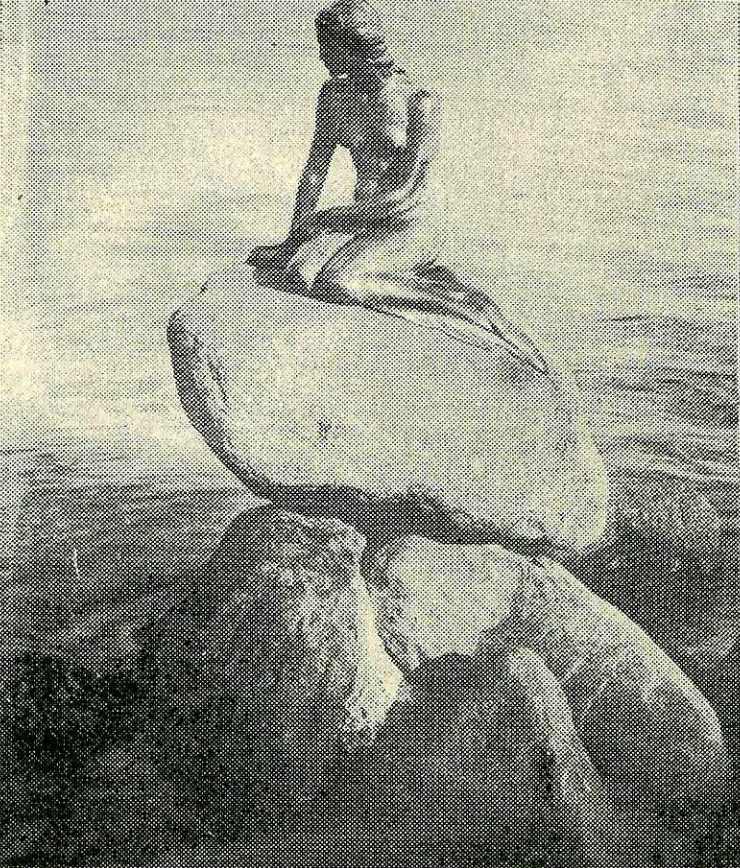
Μονάχα το δυτικό και το βορειότερο μέρος της Γιουτλάνδης διαφέρει από το υπόλοιπο της χώρας. Αποτελεί το σκληρό και το πιο σκυθρωπό διαμέρισμα της Δανίας. Οι περιφέρειες αυτές κατοικούνται από ψαράδες, μαθημένους να αντιμεταπίτουν κρυμμένα να αντιπαλέψουν κρυμμένα το θάνατο, από θάσαν αμένους χορικούς, που ως τον τελευταίο καιρό πάλεψαν καλλιέργησαν γη το χέρο έδαφος, που σκεπάζονταν από άγρια χαμόδεντρα και ρείκια.

Στά τρανιά αλκακωμένα πρόσωπά τους, βλέπει κανείς το μόνχο, που κατέβηκαν αυτοί κι' οι πατεράδες τους. Είναι μέσα στους πογόνους τους, που γεννήθηκε ο πρίγκιπας Αμλέτ. Κ' είναι μέσα στο ασπιδό, το βαρύ αυτό περιβάλλον, που έμπνευσσε ο ζωγράφος Κνούτ Λάρσεν, τη θαυνομένη γραφιστική, γοητιστική πάνω στη σκληρή γη, μέσα σε γκρίζες και μενεξεδένιες φωτιστικές.

Όστόσο, η άραιοκατοικημένη αυτή περιοχή δεν είναι παρά μία πινελιά σκιάς σ' ένα γελαστό φωτεινό πίνακα.

ΜΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ ΠΟΛΙ

Πηγαίνοντας στη Δανία, ήμουν άποφασισμένος να τ' α δω όλα, και τ' α δω όρφα και τ' α άσχημα, χωρίς ποτέ να γενικεύω τις έντυπώσεις μου. Γι' αυτό, θ' α δω, όσο μπορώ πιο αντικειμενικά, όλες τις εικόνες και τ' α στιγμιότυπα της ζωής κι' ας κρίνει μόνος του ο αναγνώστης. Δεν θ' α γράψω πώς η χώρα αυτή είναι παραδεισος ή κόλασις, ούτε θ' α γράψω —όπως κάποιος ένθουσιώδης συνάδελφος, που πρόφρασε και τ' α είδε όλα σε μία έδωμάς— πώς ο σταθμός της Κοπεγχάγης είναι ρόδιος σαν το προσωπάκι μίας μικρής Δανέζας.

Η περίφημη μικρή σειρήνα του γλύπτη Έντβαρντ Έρικσεν, που την έμπνευσθηκε από ένα διήγημα του Χάνς Άντερσεν.

Γιά να αποφύγω το ανεπαρόγνωτο κατακύλισμα από τα σύννεφα του ένθουσιασμού, προτίμησα ν' αρχίσω την περιόδεσά μου από την συνωφρυνμένη αυτή περιοχή της Δανίας. Έτσι, παραγορήθηκα, όταν παίρνοντας το τρένο για το Ρίμπε, είδα σ' α-σ' α-σ' α ν' αλλάζει το βαρύ σκηνικό σε γελαστές και πρόσχαρες εικόνες.

Οι Δανοί είναι αξιολύμιοι για το πώς καταρδώνουν να διατηρούν τις αρχαίες πόλεις τους άθικτες από το χρόνο και από τ' α δανάλα χέρια του νεωτερισμού. Το Ρίμπε, η αρχαία αυτή πόλι, λες και ζή ακόμα στη μεσαιωνική εποχή. Οι στενοί, φιδωτοί δρόμοι της, τ' α σπείττα με τις λοξές κόνικες στέγες, τ' α δοξαριώτα παράθυρα, με τους ασπρόμαυρους πελαργούς της, με τον νυχτοφύλακα που όλο ώρα σε ώρα τραγουδά πώς όλα πάνε καλά.

Ο καθεδρικός της ναός χρονολογείται από τον 12ον αιώνα, αλλά αργότερα προστέθηκαν σ' αυτόν μερικές πτέρυγες. Έτσι, το στυλ του είναι μισό ρομαντικό και μισό γοτθικό. Ο ψηλός τετράγωνος πύργος

του χτίστηκε τον 13ον αιώνα, γιά να χρησιμεύσει σε περίπτωση πολέμου γιά όχυρό. Τώρα, μέσα στις έ-πάλξεις του πύργου, οι πελαργοί έχουν στήσει τις φωλιές τους. Το φωτεινό έσωτερικό του ναού με τ' α γοτθικά τόξα και τις ρομαντικές κολόνες, είναι ή μοναδική, καθώς βεβαιώνουν συχνά οι Δανοί, που α-ζίζει στον τόπο τους να λέγεται θάλασσα. Έχει ένα μεγαλειώ, μία ουσιαστική, μία ώρησιμένη έξαψη, που συνεχώς θυμίζει την φοβερή πνοή του βορρά. Το Φάνο έχει μικρά λιμανάκια, που σου προσφέρουν, ψητά ή βραστά, τ' α νοστιμώτερα χταπόδια, που μυρίζουν θάλασσα. Έπίσης μπορείς να δοκιμάσεις εκεί τη λιχουδιά του καπνισμένου ψαριού και τ' α μυρωδιά του κατραμιού.

Το Ρίμπε έχει ακόμα να επιδείξει ένα θαυμάσιο Δημαρχείο μεσαιωνικού ρυθμού, όπου στεγάζεται επίσης ένα μικρό μουσείο τέχνης με μία αξιόλογη συλλογή πινάκων. Η πόλι είναι στολισμένη και με άλλα ώραια κτίρια, με κρήνες και με χάλκινα αγάλματα. Όκτω ξενοδοχεία και έξη ρεστοράν έξασφαλίζουν στους ξένους άνετη διαμονή. Σ' ένα απ' αυτά, στο Μούνκεν, ο

σύνολό του, το τοπίο είναι άχαριστο και μονότονο, σκατενισμένο από τ' α πεύκα που φυτευαν γιά να αντικαταστήσουν τ' α άγρια ρείκια.

Η θάλασσα, που βρεχει μία τσιτα ισοπέδη ακτή, σπαρμένη από αμμουδιές, είναι ή μοναδική, καθώς βεβαιώνουν συχνά οι Δανοί, που α-ζίζει στον τόπο τους να λέγεται θάλασσα. Έχει ένα μεγαλειώ, μία ουσιαστική, μία ώρησιμένη έξαψη, που συνεχώς θυμίζει την φοβερή πνοή του βορρά. Το Φάνο έχει μικρά λιμανάκια, που σου προσφέρουν, ψητά ή βραστά, τ' α νοστιμώτερα χταπόδια, που μυρίζουν θάλασσα. Έπίσης μπορείς να δοκιμάσεις εκεί τη λιχουδιά του καπνισμένου ψαριού και τ' α μυρωδιά του κατραμιού.

Το Έσμπέργκ είναι το μεγαλύτερο ψαρολίμανο της Δανίας. 550 μοντέρνα ψαροκάικα έχουν εκεί τις βάσεις τους. Η αλιεία είναι ο πλούτος και ή ευημερία της πόλης. Τ' α ψάρια κονσερβοποιούνται σε μεγάλα εργοστάσια και εξάγονται σε πολλά μέρη του κόσμου. Η βουερή, αλλά γεμάτη γραφικότητα ζωή του λιμανιού τραβά ένα σωρό τουρίστες. Μεγάλα όκεανοπλοία φορτώνουν συνεχώς το ψαροεμπόρευμα.

Όστόσο, μέσα σ' αυτή την ψαροπόλι, οι Δανοί δεν έχασαν να εγκαταστήσουν και μία μοντέρνα γκαλερί (πινακοθήκη), που περιλαμβάνει ένα σωρό θαλασσογραφίες διασημών ζωγράφων. Έχουν επίσης ένα σπουδαίο μουσικό κέντρο, που δίνει συχνά συναυλίες στο μεγάλο της Μουσικής Ακαδημίας του Έσμπέργκ.

Ενώ από την Πινακοθήκη, στέκεται ένα τεράστιο σιδερένιο άγαλμα, έργο του φημισμένου Δανού γλύπτη Ρόμπερτ Ζακόβσεν.

Το Φάνο είναι ένας από τους πολλούς τόπους της Δανίας, όπου τ' α παλιά όμορφα έθνη κατασύμια είναι ακόμα σε χρήση. Μερικές γρές τ' α φοράνε με περφημένα. Στις έτήσιες καλοκαιριάτικες γιορτές, όλα τ' α κορίτσια έρχονται λουμπροτολισμένα, γιά να παρακολούθησαν, τις γραφικές γαυλιές χομπές, μ' ένα πλήθος καλεσμένων που είναι επίσης ντυμένοι με έθνικες ένδυμασίες.

Μία πλάς, που άπλώνεται σε 11 μίλια, με μία θαυμάσια άμμουδιά, συγκεντρώνει κάθε καλοκαίρι καρδάνια ολόκληρα από παραθεριστές, που περνούν τις διακοπές τους κολυμπώντας και κάνοντας ήλιοθεραπεία στις ζεστές φωλιές που ανοίγουν μέσα στην άμμο.

Μηνάς Ιούλιος ήταν, είχε και λίγη λιακάδα. Ζήλεψα. Μία μικρή όμορφη Δανέζα, που φορούσε ένα τολμηρό μπικίνι, που άφινε το πλαστικό κορμάκι της σχεδόν ολόγυμνο, με ζυγωσε μ' ένα μαυλιστικό χαμόγελο.

Γιατί διατάζεσε; μούπε. Γβυθίτε, ή θάλασσα σήμερα είναι ζεστή.

Με πήρε στη σκηνή της, φόρεσα το μαγιό μου και βούτηξα μαζί της στο νερό. Θεέ μου, τί ψυχρούσια ήτανε αυτή! Πάγωσα, μελάνιασα. Έσφριξα από ντροπή και φιλότιμο, θύνα να ζεσταθώ κολυμπώντας. Μά όταν βγήκα έξω, έτρεμα σαν ψάρι.

Να σ' ας κάμω μία έντροβή, μούπε σκαμμένη με τ' α γέλια ή μικρή, που έμοιαζε με την καλοκαρδη σειρήνουλτα του Χάνς Άντερσεν.

Μούτρωσε την πλάτη μ' ένα καφέ λάδι, γυάλαμε μέσα στην άμμο και σε λίγο μ' έκαμε να συνέλθω. Ξαναβούτηξα; μούπε τότε μ' ένα εύθυμο χαμόγελο.

Άστειλέστε; της απάντησα. Το πεσί μου δεν είναι μάρκας Βίκινγκ!

Στήλωσε τ' α γαλάζια όμορφα μάτια της επάνω μου μ' εύχαριστη. Είμαι περφαυνη, ρομπέρ, νάμαι απόγονη των Βίκινγκ!

Γι' αυτό, αγαπητή μου, πήραμε βασίλοπυλτα από τον τόπο σας. Γιά νάμαστε κι' έμεις περιφανοί, που συγγενίζαμε με τους απόγονους των Βίκινγκ!

Την άλλη μέρα είτοιμασα τ' α ταξιδιωτικό σακκό μου και ξεκίνησα απροσβολικά.

Το προγόνιο ένδοτικό του περι-

πλανώμενου γυφτού έμπνευσε μέσα μου και με σπρώχνει ολόενα να ταξιδεύω. Θέλω να δω άλλα μέρη, άλλες πολιτείες.

Κάνουμε ένα μικρό σταθμό και συνεχίζουμε το ταξίδι γιά το Φρεντερικσβάδεν.

Έκει λογάριζα να μείνω μία μέρα, αλλά ή μία μέρα έγινε τρείς, χωρίς στην άκατανίκητη διαφημισί της υπαλλήλου της τουριστικής υπηρεσίας:

— Έχετε να δ' ατε τόσο ώραία πράγματα, που δεν θ' α δ' ατε σε κανένα άλλο μέρος της Δανίας, αλλά σε μία μέρα είναι άδύνατο... Με φορτώνει με τουριστικά έντυπα και μού κάνει το πρόγραμμα της περιόδεας.

Μήπως θέλετε να σ' ας δώσω και μία εύχαριστη συνοδεί;

— Όχι, προτιμώ να τ' α δω μόνος μου!

Και δεν είχα άδικο. Οι κοπέλλες του Φρεντερικσβάδεν είναι οι πιο όμορφες και οι πιο γλυκές κοπέλλες, που είδα σ' όλο το βασίλειο της Δανίας. Και πόσο αγαπούνε τους ξένους! Άλλοιμους σου αν μπλέξεις στα δίχτυα τους! Θ' α μείνεις εκεί γιά πάντα!

Παίρνω το σχεδιάγραμμα της πόλης και τρώω μόνος μου να τ' α σεργιανώσω. Το λιμάνι είναι ή καρδιά της πόλης. Έχει μία μοντέρνα ναυτική βάση, με θαυμάσια προκυμαία, όπου αράζουν τ' α ψαροκάικα.

Αν και ή πόλι άπλώνεται θαθεία στην ένδοχώρα, το Φρεντερικσβάδεν είναι, πρώτα απ' όλα, ένα μεγάλο λιμάνι. Ένα λιμάνι με διεύθυ ατμόσφαιρα και μ' ένα σπάνιο, ρομαντικό χρώμα. Είναι ή θάλασσα, είναι ή πίσσα, είναι ή μυρωδιά του ρουμιού και του άρωματικού καπνού των ναυτικών.

Πάνω από 600.000 άνθρωποι περνούν από την πόλι αυτή κάθε χρόνο, γιά να πάνε ή να γυρίσουν από την Νορβηγία και την Σουηδία. Η παλιά πόλι, που άριθμεί 24.000 κατοίκους, έχει παλιά σπείττα, που χτίστηκαν αιώνας πριν, κι' όμως φαίνονται ακόμα σ' α καινούργια.

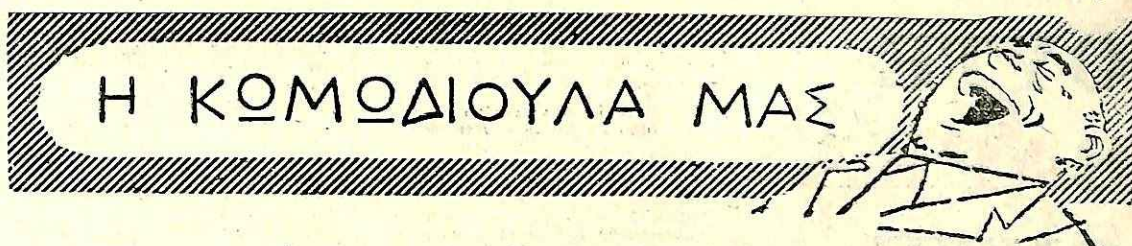
Το Φρεντερικσβάδεν είναι παραθαλάσιο. Όταν οι παγετώνες διαμόρφωσαν την Σκανδιναβία, εδώ και 12.000 χρόνια, άφισαν το Φρεντερικσβάδεν σαν ένα φυσικό προπύργιο εναντίον των δυτικών ανέμων. Το ψηλότερο σημείο αυτής της άσπιδας είναι το Ρίκκαρμπάκεν, με 225 πόδια ύψος. Άρκετά ψηλό και κατάλληλο γιά καταφύγιο, με την πλεονεκτική θέσι του, χρησιμοποιήθηκε τον 18ον αιώνα από τον Θάιντερμολτ, τον ναυτικό ήρωα της Δανίας, σ' α μία αλάνητη βάση γιά τις επιδρομές του εναντίον της Σουηδίας.

Τώρα, Δανοί και Σουηδοί και Ένα σωρό άλλοι ξένοι, έσπλώνονται μαζί μακάρινα στα γραφικά ακρογιάλια, που άπλώνονται από το Φρεντερικσβάδεν ως το Σκάγκεν. Πισω από τ' α ακρογιάλια, ή σκηνογραφία ποικιλίζεται από μικρές έρημες περιοχές από καταπράσινα λιβάδια, από φαλακρούς λόφους και από πλούσια καλλιέργημένη γη.

Τρία μίλια πρὸς νότο της πόλεως, άπλώνεται γραφικώτατο το δάσος του Βάτερ Βόρνς, μ' ένα θαυμάσιο πανόμοιο στους πρόποδες ενός λόφου, από το ύψος του οποίου ξετυλίγεται το πανόραμα της γης και της θάλασσας. Δέκα μίλια δυτικά της Φρεντερικσβάδεν, βρίσκεται ένα άλλο δάσος, το Τόλνε Φόρεστ. Στο κέντρο αυτού του δάσους, σαν ένα ζαφείρι περιτριγυρισμένο από σμαράγδια, βρίσκεται μία λίμνη κι' ένα ρεστοράν. Πηγαίνω εκεί και ξεχνιέμαι σε θαυμάσιες έκδρομες γύρω από τ' α λίμνη. Όλα είναι τόσο γοητευτικά, λήμνη. Όστε δεν μού κάνει όρεξη να φύγω. Άλλά το άόρατο πλήρωμα του καραβιού μου (διάβαζε επαγγελματική συνειδησι) με βώνει στο κατάρατι και μού φράζει τ' α αυτιά μου με σπουδή, να μην ακούω το μαυλιστικό τραγούδι των σειρήνων. Έτσι χωρίς να το θέλω με πήραν από τ' α γοητευτική αυτή πόλι.

Ι. ΑΝΔΡΟΠΙΔΑΚΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Ασλμπαργκ ή θρυλική πόλι των Βίκινγκ

Κυριακάτικο απόγευμα

ΠΡΟΣΩΠΑ:
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ, Η ΣΥΖΥΓΟΣ, Η ΜΑΡΙΑ υπηρέτρια.

(Η σκηνή παριστάνει το μπουντουάρ της κυρίας. Ο σύζυγος τριγυρίζει με παντούφλες και πιτζάμα, καπνίζοντας το τσιγάρο του. Έλκος, ξαπλώνει στην πολυθρόνα).

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (έξαγριωμένη): Μά δε μού λές, τί κάνεις εδώ και δεν π' ας να ντυθής; Τί ώρα σκοπεύεις να βγούμε;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Είναι τόσο ώρα εδώ! Μυρίζει παντού το άρωμά σου.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Άφες τις τρυφερότητες και π' αινε να ντυθής!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Επιμένεις να βγούμε;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Και τ' α ρωτάς; Δεν πιστεύω να έχης στό νου σου π' ας θ' α με κλείσεις μέσα, κυριακάτικα.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (φοβισμένος): Δεν είπα τίποτε τέτοιο.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Δεν είπες, μ' α σε καταλαβαίνω. Κοντοστέκεσαι τ' α ώρα κι' όλο αναβάλλεις να ντυθής...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Είδα τον καιρό βροχερό...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Και τί μ' α αυτό; Μήπως σου πέρασε ή ιδέα π' ας θ' α κάτσω να μαγειρέψω εγώ, αφού ξέρεις, ότι ή Μαρία έχει έ-ξοδο; Έλα, σήκω να ντυθής.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (σηκώνεται άκροφα): Κι' εγώ, που περίμενα μία Κυριακή να χαρώ το σπιτάκι μου!... Τί εγώίστρια, που είσαι!

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Έγώίστρια, εγώ; Πουλάκι μου! Έσύ βγαίνεις κάθε μέρα έξω... Θ' α μού π' ας, ότι π' ας στο γραφείο σου... Άδιάφορο... Περίπατος είναι. Π' ας, έρχεσαι... Ένώ εγώ μόνο γιά τ' α μαγαζιά βγαίνω και γιά κομμωσία έπίσκεψη. Κι' άς μού σύστησε ο γιατρός να βρισκόμμαι όσο μπορώ στο ύπαιθρο... Ά! Οι άνδρες! Οι άνδρες!... Τί θηρία!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Κι' ύστερα λένε π' ας έμεις οι άνδρες είμαστε εύ-τυχισμένοι!

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Έμεις μαρτυρούμε μαζί σας. Όλες έμεις οι γυναίκες... Οι άνδρες όλοι είστε τυράννοι!...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Σε διαβεβαίω, ληλή μου, ότι με αδικείς. Δεν έχω σκοπό να σε θίξω. Θ' α π' α γαίναμε, όπου ήθελες. Έλα, π' α γαίναμε να ντυθής κι' άφες τ' α πει-σμάτα...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Γιά να παρι-στάνης τον έαυτο σου θυμά, έ; Νά λές, ότι σε βασανίζω. Νά λές, ότι σου κάνω τ' α ζωή μαύρη... Ότι σε βγάζω απ' το σπιτί δια της βίας. Έ, λοιπόν, δεν πάμε πουθενά. Θ' α μείνουμε εδώ, κλεισμέ-νοι, όλη την ήμερα!...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Ά! Τώρα, που μ' έντυσες, ένωσά να βγω. Τώρα π' α ντυθώκα. Έπειτα... φόρεσα και τ' α καλά μου... Κ' ατάξέ με... (Τεντώνεται και καμαρώνει). Σ' άρέσει το κοστούμι μου;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Δεν έξω... Ά-φασέ με ήσυχ... Αυτό μ' ας έλει-ψε τώρα, να βγούμε γιά να δεί-ξουμε το κοστούμι σου...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (υπομονητικά): "Όχι γι' αυτό, αγαπη μου, θ' α βγούμε γιά να περασούμε όμορ-φα, γιά να εύχαριστηθής.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Πάψε, υποκριτή!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Ά, γιά να σου π' ας. Μή με βρίζεις!

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Σε βρίζω γι' α-τί τ' α άξίζεις. Καλά μού έλεγαν όλοι να μη παντρευτώ μαζί σου, γι' ατί θ' α με κ' ανης δυστυχισμένη.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Κ' ανης δε σου είχε π' α τίποτε. Έμεινα μονάχα μού είπαν π' ας είσαι ίδια ή μη-τέρα σου...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Κ' ανης δε σου είχε π' α τίποτε. Έμεινα μονάχα μού είπαν π' ας είσαι ίδια ή μη-τέρα σου...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Κ' ανης δε σου είχε π' α τίποτε. Έμεινα μονάχα μού είπαν π' ας είσαι ίδια ή μη-τέρα σου...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Κ' ανης δε σου είχε π' α τίποτε. Έμεινα μονάχα μού είπαν π' ας είσαι ίδια ή μη-τέρα σου...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Κ' ανης δε σου είχε π' α τίποτε. Έμεινα μονάχα μού είπαν π' ας είσαι ίδια ή μη-τέρα σου...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Κ' ανης δε σου είχε π' α τίποτε. Έμεινα μονάχα μού είπαν π' ας είσαι ίδια ή μη-τέρα σου...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Κ' ανης δε σου είχε π' α τίποτε. Έμεινα μονάχα μού είπαν π' ας είσαι ίδια ή μη-τέρα σου...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Κ' ανης δε σου είχε π' α τίποτε. Έμεινα μονάχα μού είπαν π' ας είσαι ίδια ή μη-τέρα σου...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Κ' ανης δε σου είχε π' α τίποτε. Έμεινα μονάχα μού είπαν π' ας είσαι ίδια ή μη-τέρα σου...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Επιμένεις να σ' ας σε κανένα βρωμομάγαζο;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ (έτοιμη να ξε-σπάσει): Κ' ατάξέ τον, που ρωτάει ακόμα. Άχ! Δεν αντέχω π' ας!...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (με ύποταξη): Καλά, καλά! Πάω να ντυθώ.

(Η σύζυγος, εύχαριστημένη, ά-ποτελείναι το ντύσιμό της. Ύ-στερα ανοίγει την ντουλάπα της).

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Επί τέλους, θ' α βάλω το καλό μου φόρεμα. (Κά-νει να φορέση μία μαύρη τουα-λέττα, μ' α αντίλαμπάνεται, ότι της πηγαίνει στενή).

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Τί να συμβαί-νει, άραγε; (Κτυπά το κουδούνι. Έρχεται ή υπηρέτρια).

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Άφου δεν έφυ-γες ακόμα, Μαρία, έλα να με βο-ηθήσης. Ξαφνικά, βλέπω π' ας το φο-ρεμά μου είναι στενό.

ΜΑΡΙΑ: Κυρία, μήπως στένε-ψε, που τ' α στείλατε στο καθαρι-στήριο;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Ώ, Θεέ μου! Λές νάσαι αυτό;

ΜΑΡΙΑ (έξετάζοντας το φόρε-μα):— Εύτυχώς, που έχει ύφα-σμα στις ραφές κι' έτσι θ' α μπο-ρέσετε να το ανοίξετε.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Καλά, μ' α τ' α-ρα τί γίνεται;

ΜΑΡΙΑ: Δέ φοράτε κανένα άλ-λο, κυρία;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Άδύνατο. Άφου έβγαίνα μόνο και μόνο γιά να δείξω τ' α νέα τουαλέττα μου... (Έκνευρημένη). Πηγαίνε τώρα, Μαρία. (Η υπηρέτρια φεύγει κι' απ' την άλλη πόρτα μπαίνει ο σύζυγος, ντυμένος, έτοιμος γιά έξω).

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Δεν είτοιμάθη-κες; Κι' όμως φωνάζεις π' ας εγώ θ' α άρνησω...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Δεν πάω που-θενά. Τώρα μού χάλασε π' ας το κ' ας με τ' α γκρίνια σου...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Μά δεν γκρί-νιαζα, καθόλου, αγάπη μου.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: "Όχι, όχι, θ' α μού τόβγαζες από τ' α μύτη... Δέ θέλω να πάω πουθενά...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Σε διαβεβαίω,

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (τρυφερά, στη Ληλή): Βλέπεις, που ήταν τυχε-ρό να περασούμε στο σπιτάκι μας τ' α βροδιά μας; Έλα τώρα, Μην είσαι κακιαμένη και δε σου π' ας...

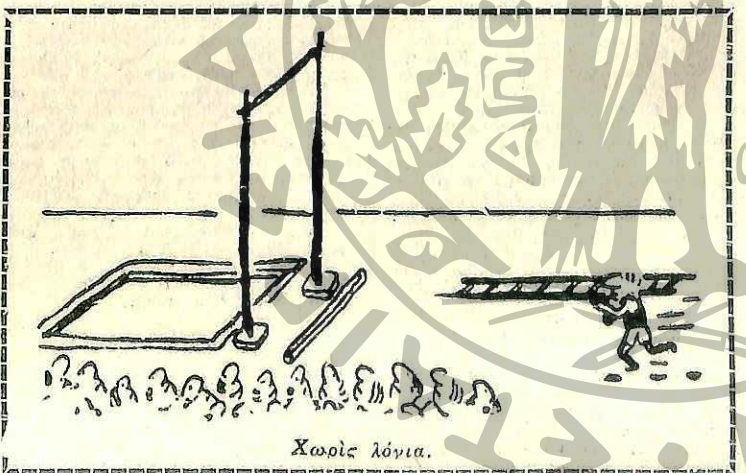
Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Μή μού μιλ' ας. Θ' α λιποθυμήσω!... Τ' α νεύρα μου... Το σικώτι μου... ή καρδιά μου!...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Έλα, αγάπη μου, ήσυχασε. Μην κ' ανης έτσι. Θ' α μείνω κι' εγώ κλεισμένος στο σπιτί.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ (με παράπονο): Κι' εγώ που θ' α κλειστώ; Ξέρεις που θ' α κλειστώ έξ ατίας σου; Στο φρενοκ' α...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: "Όχι, όχι! Έ-σένα θ' α σε κλείσω... στην α-κακία μου!

(Συνάπτεται ειρήνη, αγκαλιά-ζονται και φιλούνται).

Χωρίς λόγια.

ΟΥΤΕ ΒΑΡΚΑ ΟΥΤΕ ΑΓΑΠΗ

Το πούλμαν, που θα με ζωντανεύει στην μικρή πόλη που είχα γεννηθεί και που γύριζα τώρα για να περάσω τις διακοπές μου, ξεκίνησε. Μόλις βρέθηκε μακριά από την πυκνή κυκλοφορία, ο οδηγός άπλωσε το χέρι και άνοιξε το ραδιόφωνο. Μια όμορφη μουσική πλημμύρισε το λεωφορείο και ξεχύθηκε στο δρόμο, από τα ανοιχτά παράθυρα.

Ανασκήρτησα... Μια παλιά πληγή, που δεν είχε επουλωθεί ποτέ, ζαλάνοιζε στην καρδιά μου και ο πόνος, βαθύς, οδυνηρός, έφτανε σαν κοφτερή λεπίδα μέχρι την ψυχή μου. Άπο τις πρώτες κιόλας νότες, είχα αναγνωρίσει το τραγούδι. Ήταν «έκείνο»! Τώρα, τα λόγια του έφταναν στ' αυτιά μου, μαζί με τον άρ-γυ ρυθμό του.

«Είχα μια μεγάλη αγάπη φυλαγμένη στην καρδιά μου, ήταν όμως τυχερό μου να σε χάσω μια βραδιά. Τίποτα δεν έχω τώρα, έστω για (παρηγοριά ούτε βάρκα στο λιμάνι ούτε αγάπη στην καρδιά)».

Το τραγούδι εξακολουθούσε να φτάνει στ' αυτιά μου, και τώρα έμοιαζε σαν να έρχόταν από κάπου μακριά. Κι' εγώ, με μισοκλειστά μάτια, απομακρυνόμουν σιγά-σιγά από την πραγματικότητα και βυθίζομουν στα περασμένα. Οι αναμνήσεις έφταναν στο μυαλό μου, παράξενα ζωντανές, σχεδόν σαν όραμα-τισμοί, και ζαναζούσα σιγά-σιγά τα παιδικά, τα εφηβικά, τα πρώτα νεανικά μου χρόνια...

Ήμουν μόνον οχτώ χρονών, όταν γνώρισα τη μεγαλύτερη δυστυχία που μπορεί να δοκιμάσει ένα παιδί! Ήμουν ορφανή από μητέρα. Ευτυχώς, ο πατέρας μου, ένας υπέροχος άνθρωπος με μεγάλη καρδιά, στάθηκε κοντά μου, γεμάτος στοργή, προσπαθώντας να μη μ' αφήσει να καταλάβω την ορφανιά. Ήταν ακόμα πολύ νέος τότε. Θα μπορούσε να βρή μια άλλη σύντροφο, ίσως να ζωνανόγινε την καρδιά του σε μια καινούργια αγάπη, να δημιουργήσει μια άλλη οικογένεια, πιο τέλεια και όχι ακρωτηριασμένη από τη μοίρα όπως η δική μας. Μά δεν το έκανε. Συλλογιζόταν ξέμενα. Η δική μου ευτυχία, ή δική μου γαλήνη, βρισκόταν γι' αυτόν πάνω απ' όλα. Και πώς μπορούσε να επιπτευθεί αυτή την ευτυχία, αυτή τη γαλήνη της παιδιαστικής ψυχής μου, στα χέρια μιας ξένης γυναίκας; Γι' αυτό, τα απαρτήθηκε όλα, προσπαθώντας να παίζει κοντά μου ρόλο μάνας και πατέρα μαζί.

Τα χρόνια πέρασαν. Προχωρούσα στο σχολείο και ήμουν πάντα καλή μαθήτρια. Έβαζα τα δικά μου όνειρα, τα δικά μου όνειρα, να γίνονται. Πίστευα στην ευτυχία, αυτή τη γαλήνη της παιδιαστικής ψυχής μου, στα χέρια μιας ξένης γυναίκας; Γι' αυτό, τα απαρτήθηκε όλα, προσπαθώντας να παίζει κοντά μου ρόλο μάνας και πατέρα μαζί.

Τα χρόνια πέρασαν. Προχωρούσα στο σχολείο και ήμουν πάντα καλή μαθήτρια. Έβαζα τα δικά μου όνειρα, τα δικά μου όνειρα, να γίνονται. Πίστευα στην ευτυχία, αυτή τη γαλήνη της παιδιαστικής ψυχής μου, στα χέρια μιας ξένης γυναίκας; Γι' αυτό, τα απαρτήθηκε όλα, προσπαθώντας να παίζει κοντά μου ρόλο μάνας και πατέρα μαζί.

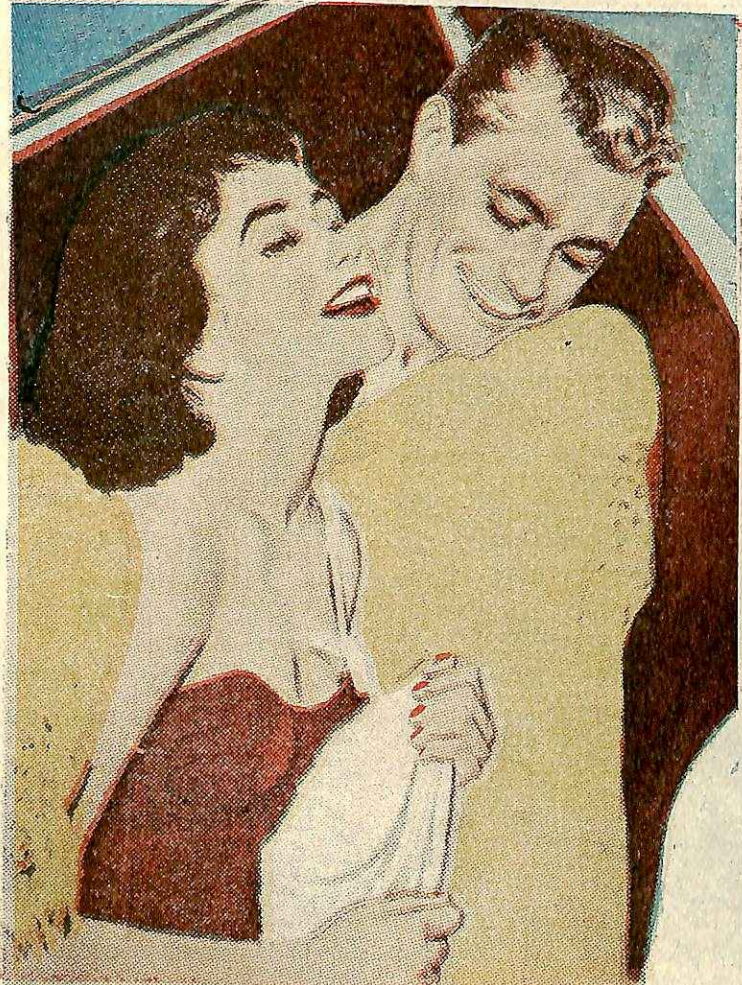
Στην αρχή του καλοκαιριού, μια συντροφιά μου, που είχε γίνει στο μεταξύ στενή μου φίλη, με κάλεσε να περάσω τις διακοπές μου στο νησί που βρισκόταν το πατρικό της σπίτι. Έγραφα στον πατέρα

μου για να ζητήσω την άδειά του κι' εκείνος μου την έδωσε πρόθυμα, γιατί ήξερε πόσο μονότονη ήταν πάντα για μένα η ζωή στη μικρή μας πόλη.

Βρισκόταν ίσως κρυμμένο το περυσμένο μου σ' εκείνη την πρόκληση της φίλης μου. Γιατί, στην ακρογιαλία του μικρού νησιού, γνώρισα τον άντρα που άλλαξε τη ζωή μου: τον Δημήτρη.

Ήμουν δεκαεννιά χρονών και δεν είχα δοκιμάσει ακόμα τα χτυποκάρδια της πρώτης αγάπης. Και ξαφνικά, ο έρωτας ήρθε, τρελλός, υπέροχος, παράφορος, και πλημμύρισε ολόκληρη την ύπαρξή μου.

Μόλις είχα βγει από τη θάλασσα και πήγαινα κοντά στη φίλη μου, που ήταν χαπλωμένη στην άμμο, όταν ένιωσα ένα βλέμμα καρφωμένο

Συναντιόμαστε κάθε μέρα κι' ο έρωτάς μας φούντωνε όλο και περισσότερο.

νο επάνω μου, που μ' έκανε να στραβώ. Σε μικρή απόσταση από μένα, στεκόταν ένας ψηλός, αθλητικός νέος, με μαύρα σγουρά μαλλιά και σκούρα φωτεινά μάτια. Ταραγμένη, πλησιάζα τη φίλη μου και έβλεπα κοντά της στην άμμο. Ο νεαρός ανήλικος πλησίασε κι' εκείνος και έβαλε λίγο πιο πέρα. Έξακολουθούσα να νιώθω το βλέμμα του καρφωμένο επάνω μου, γεμάτο πόθος...

Το άλλο μεσημέρι, όταν κατέβηκα με τη φίλη μου στην ακρογιαλία, μάταια έψαξα με το βλέμμα να ανακαλύψω το νέο με το βλέμμα. Δεν τον είδα πουθενά. Μια παράξενη, κρυφή αγωνία άρχισε να γεννιέται μέσα μου. Κι' έγινε πιο έντονη, τις επόμενες μέρες, όσο το βλέμμα μου έψαχνε του κάκου ανάμεσα στον κόσμο, για ν' ανακαλύψει το ψηλό αθλητικό σώμα, τα σγουρά μαλλιά του. Ένοιόθα την ανάγκη να τον ξαναδώ, μια ανάγκη ζωτική, ακαταπίεστη!

Και, επιτέλους, κάποια μέρα, βγαίνοντας από τη θάλασσα τον βρήκα ξαφνικά μπροστά μου. Μου χαμογέλασε και έρχόταν προς το νησί που βρισκόταν το πατρικό της σπίτι. Έγραφα στον πατέρα

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ (Μια ιστορία)

— Δεσποινίς, μου είπε όταν έφτασε αντίκρυ μου, θάθελα πολύ να γνωριστούμε. Λέγομαι Δημήτρης Μ. Φουρτλής.

Τον κούτασα για μια στιγμή, σιωπηλή. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά, νομίζα πως ζούσα σε μια ατμόσφαιρα ονείρου.

— Χαίρω πολύ, Ψιθούρια. Έμένα με λένε Λέλα Ψ. Είμαι κι' εγώ φοιτήτρια, της Φυσικής.

— Ω, θαυμάσια, είμαστε μέλλοντες συνάδελφοι λοιπόν! Είπε εκείνος γελώντας.

Ο πάγος είχε σπάσει, η γνωρι-

πής να περάσω τις τελευταίες έβδομάδες των διακοπών κοντά στον πατέρα μου. Ύστερα ζαναζούνανη ήθαμε στην Αθήνα. Στις άρες που μας άφινε ελευθέρους η μελέτη, ήμαστε πάντα μαζί. Νιώθαμε πως είχαμε γίνει απαραίτητοι ο ένας για τον άλλο.

Ζούσα μακριά από τον τόπο μου και τον πατέρα μου και ο Δημήτρης ήταν για μένα πατέρας, αδελφός και κάτι περισσότερο ακόμα.

Πολλές φορές, τα ρομαντικά σούρουπα, περπατούσαμε αγκαλιασμένοι σε απόμακρη δρομάκια ή καθόμαστε σε μοναχικά παγκάκια και κίναμε σχέδια για το μέλλον. Ονειρευόμαστε να ζήσουμε μαζί για πάντα, να προχωρήσουμε χειροπιασμένοι στους εύκολους και στους δύσκολους δρόμους της ζωής, να αντιμετωπίσουμε μαζί τις δυσκολίες και τις ασχημίες άρες. Ξέραμε πως θα χρειαζόταν να περιμένουμε για να πραγματοποιήσουμε το μεγάλο μας όνειρο.

Πιστεύαμε στη ζωή... άλλοι μόνον! Νομίζαμε πως είχαμε μπροστά μας πολλά χρόνια ακόμα, για να ζήσουμε ο ένας για τον άλλο. Και δεν μπορούσαμε να φανταστούμε πως η μοίρα είχε χαρίσει στον έρωτά μας μονάχα μερες, άρες, στιγμές!

Βρισκόμανα σ' ένα φιλικό πάρτυ, εκείνο το φοβερό βράδυ. Περιμέναμε και τον Δημήτρη, μα αυτός άργούσε πολύ. Είχα αρχίσει να ανήσυχώ. Ένα μαύρο προαισθήμα εσφίγγε την καρδιά μου, μέχρι τη στιγμή που χτύπησε το τηλέφωνο και... το σκοτεινό προαισθήμα έγινε φρικτή βεβαιότητα. Μας είδοποιούσαν ότι ο Δημήτρης είχε παρυσωρή από ένα αυτοκίνητο και είχε τραυματιστεί σοβαρά. Στις ελάχιστες στιγμές που συνήλασε, Ψιθούριας ένα όνομα, «Λέλα», κι' έναν αριθμό τηλεφώνου. Τον αριθμό του φιλικού σπιτιού, που ήξερε πως βρισκόμανα. Σαν τρελή, έτρεξα στο νοσοκομείο, που ήξερε πως βρισκόμανα. Τη μέρα που τον είχαν μεταφέρει, τη στιγμή που περνούσα την καγκελόπορτα, άκουσα για πρώτη φορά από το ραδιόφωνο ενός περαστικού αυτοκινήτου «έκείνο» το τραγούδι:

«Είχα μια μεγάλη αγάπη φυλαγμένη στην καρδιά μου, ήταν όμως τυχερό μου να τη χάσω μια βραδιά. Τίποτα δεν έχω τώρα, έστω για (παρηγοριά ούτε βάρκα στο λιμάνι ούτε αγάπη στην καρδιά)».

Νόμισα πως τα λόγια εκείνου του τραγουδιού με κνηγούσαν αδυσώπητα. Ήταν τάχα ένα κακό προμήνυμα; Ήταν γραφό λοιπόν να χάσω τη μοναδική μου αγάπη; Σε λίγο, βρέθηκε μέσα σ' ένα μικρό κατάλευκο δωμάτιο και πάνω στο στενό ασπρό κρεβάτι αντίκρυσα τον Δημήτρη. Ήταν κατάκλητος, με τα μάτια κλειστά. Ένας φαρδύς το μέτωπό του.

Τρέμοντας, πνιγώντας τους λυγμούς μου, τον πλησίασα, έσκαψα πάνω του.

— Δημήτρη... Ψιθούρια. Δημήτρη... Μισάνοιζε τα μάτια και μιά λάμψη πέρασε από το μισόσφοντο βλέμμα του.

— Λέλα... Ψιθούρια... 'Αγά... τη... μου...

Ύστερα έκλεισε πάλι τα μάτια και δεν τα ξανάνοιξε πιά, ποτέ πιά!...

Πιάς να βρω λόγια, για να περιγράψω τον πόνο μου, το σπαραγμό μου; Πέντε χρόνια πέρασαν από τότε. Τέλειωσα τις σπουδές μου, διωρίστηκα σ' ένα Γυμνάσιο στη βόρεια Ελλάδα. Η ζωή συνεχίζεται για μένα, κι' η καρδιά μου δεν υπέφερε πιά να ξαναβρεί μια καινούργια αγάπη, μια καινούργια ελπίδα. Έξακολουθώ να μνήνη αγκυροβολημένη στην ανάμνηση και τη νοσταλγία της φίλης μου, μεγάλου της έρωτα, που κάποια καταραμένη έρα-δία, τόσο αδυσώπητα τον έσβησε η μοίρα.

ΛΕΛΑ Ψ.

(Εμπνεύσει Σ. ΜΠΟΡΛΕΣ Σ.Η.)

Χάρης στις περιποιήσεις της Ζέτας, η Ήλέκτρα γίνεται καλή. Στο μεταξύ, η Ζέτα έχει γίνει απαραίτητη στο σπίτι της Χριστίνας. Ο Μίκης παρπονιέται στη Χριστίνα, γιατί ο άντρας της ανέλαβε δικηγόρος της Ζέτας για το διαζύγιο. Εκείνη πέφτει κυριολεκτικά απ' τα σύννεφα. Ρωτάει τον άντρα της αν είναι αλήθεια, κι' εκείνος της απαντάει με απόλυτο τόνο, τόσο που παρά λίγο να ξεσπάσει καυγάς μεταξύ τους. Ύστερα η Ζέτα αρχίζει να υποβάλλει τη Χριστίνα την ιδέα πως ο Μίκης ήταν ανέκαθεν έρωταμένος μαζί της. Έτσι, δίχως να το θέλει, η Χριστίνα αρχίζει να βλέπει με άλλο μάτι τον ξάδελφό της. Εξ άλλου, μία μέρα που η Ζέτα συναντάει τυχαία τον Μίκη, του λέει εμπιστευτικά πως η Χριστίνα τον αγαπάει με έρωτα. Εκείνος διαμαρτύρεται, αλλά η φανερόταραχά του πείθει τη Ζέτα πως πηγαίνει καλά το σατανικό σχέδιό της. Μια μέρα, η Ζέτα επισκέπτεται τον Τάσο στο γραφείο του.

— Σου λέω την αλήθεια, επέμεινε ο Τάσος. Μη φαντάζεσαι πως η Χριστίνα θυμώνει όταν ακούει τίποτε εναντίον του Μικέ. Έξ άλλου, αυτή στην αρχή με παρακάλεσε να μην αναλάβω την υπόθεσή του. Το ξέρω, αυτό: «Όχι... αλλά, όσο να πής... Έδώ που τα λέμε, η Χριστίνα τοίχει αδυναμία, του Μικέ. Γι' αυτό λοιπόν, καλύτερα νάχωμαι έδω. Τα πρόφερες γρήγορα, πεταγτά, αυτά τα λόγια και θέλησε ν' αρχίσω τη συζήτηση για την υπόθεσή της. Ο Τάσος όμως σταμάτησε στη μιά της φράση: — Τι θέλεις να πής; Τοίχει αδυναμία, του Μικέ; Τό πρόσωπό της πήρε μια ξεφρασι τρομαγμένη: — Τι βάζεις στο μυαλό σου, Τάσο; — Εγώ; Τίποτα! Αποκρίθηκε απότομα ο άντρας. — Η Χριστίνα; Έκανε με ύφος γαλήνιζο η γυναίκα. Είναι δυνατόν η Χριστίνα να σκέπτεται άλλον άντρα; Τα μάτια του Τάσου, ζοφρά, άστοχατερα, γραφώθηκαν ίσια στα μάτια της Ζέτας: — Γιατί μου μιλάς για το Μικέ και για τη Χριστίνα; ούτως γρήγορα. — Μα... έτσι, τυχαία! Αποκρίθηκε αυτή ταπεινά. Έξ άλλου, δεν είναι τίποτα, Τάσο μου... Τι πότε πού να μη το ξέρεις. Δεν είναι δυνατόν να μην έχεις αντιληφθεί πως η Χριστίνα αγαπάει τον Μικέ... Αδελφικά βέβαια. 'Αδελφικά! Δέ θέλω να μ' παρεξηγήσεις. Ήταν φανερό πως αυτή η συζήτηση πείραζε τον νεαρό δικηγόρο. Έβλεπε η Ζέτα τα διαπλά- του να παίζουν νεογικά άπάνω στο γραφείο του και τα βλέφαρά του ν' ανοιγοκλείνουν. Σταμάτησε. Μία στιγμή σιγή. Έπειτα, τα μικρά, στεγνά της

μάτια σπληώθηκαν διαπεραστικά στα δικά του: — Τάσο... η γυναίκα ποίχει έσένα σύζυγο, δεν είναι δυνατόν να σκεφθεί άλλον άντρα. Τα μάτια της Ζέτας, που βολόδου- των ματιών του, να χωθούν μέσα στην ηνγιά του. Βάστασε χαμπαση όρα τη ματιά της ο Τάσος, έπειτα ζύτταξε άλλο. — Κονταμάρες ηνθύρως άνά- μεσα στα δόντια του. — Η Ζέτα άναστένανε: — Αυτό, μόνον μία γυναίκα μπορεί να στο πής, Τάσο... Θα σου πώ και κάτι άλλο. Τόσον ζωό, δεν είχα κατάλαβε καλά τι θη- σαρό είχε στο χέριο της η Χρι- στίνα. — Τι λόγια είναι αυτά; τη διέ-

ΠΟΝΕΜΕΝΟ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Χάρης στις περιποιήσεις της Ζέτας, η Ήλέκτρα γίνεται καλή. Στο μεταξύ, η Ζέτα έχει γίνει απαραίτητη στο σπίτι της Χριστίνας. Ο Μίκης παρπονιέται στη Χριστίνα, γιατί ο άντρας της ανέλαβε δικηγόρος της Ζέτας για το διαζύγιο. Εκείνη πέφτει κυριολεκτικά απ' τα σύννεφα. Ρωτάει τον άντρα της αν είναι αλήθεια, κι' εκείνος της απαντάει με απόλυτο τόνο, τόσο που παρά λίγο να ξεσπάσει καυγάς μεταξύ τους. Ύστερα η Ζέτα αρχίζει να υποβάλλει τη Χριστίνα την ιδέα πως ο Μίκης ήταν ανέκαθεν έρωταμένος μαζί της. Έτσι, δίχως να το θέλει, η Χριστίνα αρχίζει να βλέπει με άλλο μάτι τον ξάδελφό της. Εξ άλλου, μία μέρα που η Ζέτα συναντάει τυχαία τον Μίκη, του λέει εμπιστευτικά πως η Χριστίνα τον αγαπάει με έρωτα. Εκείνος διαμαρτύρεται, αλλά η φανερόταραχά του πείθει τη Ζέτα πως πηγαίνει καλά το σατανικό σχέδιό της. Μια μέρα, η Ζέτα επισκέπτεται τον Τάσο στο γραφείο του.

— Σου λέω την αλήθεια, επέμεινε ο Τάσος. Μη φαντάζεσαι πως η Χριστίνα θυμώνει όταν ακούει τίποτε εναντίον του Μικέ. Έξ άλλου, αυτή στην αρχή με παρακάλεσε να μην αναλάβω την υπόθεσή του. Το ξέρω, αυτό: «Όχι... αλλά, όσο να πής... Έδώ που τα λέμε, η Χριστίνα τοίχει αδυναμία, του Μικέ. Γι' αυτό λοιπόν, καλύτερα νάχωμαι έδω. Τα πρόφερες γρήγορα, πεταγτά, αυτά τα λόγια και θέλησε ν' αρχίσω τη συζήτηση για την υπόθεσή της. Ο Τάσος όμως σταμάτησε στη μιά της φράση: — Τι θέλεις να πής; Τοίχει αδυναμία, του Μικέ; Τό πρόσωπό της πήρε μια ξεφρασι τρομαγμένη: — Τι βάζεις στο μυαλό σου, Τάσο; — Εγώ; Τίποτα! Αποκρίθηκε απότομα ο άντρας. — Η Χριστίνα; Έκανε με ύφος γαλήνιζο η γυναίκα. Είναι δυνατόν η Χριστίνα να σκέπτεται άλλον άντρα; Τα μάτια του Τάσου, ζοφρά, άστοχατερα, γραφώθηκαν ίσια στα μάτια της Ζέτας: — Γιατί μου μιλάς για το Μικέ και για τη Χριστίνα; ούτως γρήγορα. — Μα... έτσι, τυχαία! Αποκρίθηκε αυτή ταπεινά. Έξ άλλου, δεν είναι τίποτα, Τάσο μου... Τι πότε πού να μη το ξέρεις. Δεν είναι δυνατόν να μην έχεις αντιληφθεί πως η Χριστίνα αγαπάει τον Μικέ... Αδελφικά βέβαια. 'Αδελφικά! Δέ θέλω να μ' παρεξηγήσεις. Ήταν φανερό πως αυτή η συζήτηση πείραζε τον νεαρό δικηγόρο. Έβλεπε η Ζέτα τα διαπλά- του να παίζουν νεογικά άπάνω στο γραφείο του και τα βλέφαρά του ν' ανοιγοκλείνουν. Σταμάτησε. Μία στιγμή σιγή. Έπειτα, τα μικρά, στεγνά της

μάτια σπληώθηκαν διαπεραστικά στα δικά του: — Τάσο... η γυναίκα ποίχει έσένα σύζυγο, δεν είναι δυνατόν να σκεφθεί άλλον άντρα. Τα μάτια της Ζέτας, που βολόδου- των ματιών του, να χωθούν μέσα στην ηνγιά του. Βάστασε χαμπαση όρα τη ματιά της ο Τάσος, έπειτα ζύτταξε άλλο. — Κονταμάρες ηνθύρως άνά- μεσα στα δόντια του. — Η Ζέτα άναστένανε: — Αυτό, μόνον μία γυναίκα μπορεί να στο πής, Τάσο... Θα σου πώ και κάτι άλλο. Τόσον ζωό, δεν είχα κατάλαβε καλά τι θη- σαρό είχε στο χέριο της η Χρι- στίνα. — Τι λόγια είναι αυτά; τη διέ-

— Σου λέω την αλήθεια, επέμεινε ο Τάσος. Μη φαντάζεσαι πως η Χριστίνα θυμώνει όταν ακούει τίποτε εναντίον του Μικέ. Έξ άλλου, αυτή στην αρχή με παρακάλεσε να μην αναλάβω την υπόθεσή του. Το ξέρω, αυτό: «Όχι... αλλά, όσο να πής... Έδώ που τα λέμε, η Χριστίνα τοίχει αδυναμία, του Μικέ. Γι' αυτό λοιπόν, καλύτερα νάχωμαι έδω. Τα πρόφερες γρήγορα, πεταγτά, αυτά τα λόγια και θέλησε ν' αρχίσω τη συζήτηση για την υπόθεσή της. Ο Τάσος όμως σταμάτησε στη μιά της φράση: — Τι θέλεις να πής; Τοίχει αδυναμία, του Μικέ; Τό πρόσωπό της πήρε μια ξεφρασι τρομαγμένη: — Τι βάζεις στο μυαλό σου, Τάσο; — Εγώ; Τίποτα! Αποκρίθηκε απότομα ο άντρας. — Η Χριστίνα; Έκανε με ύφος γαλήνιζο η γυναίκα. Είναι δυνατόν η Χριστίνα να σκέπτεται άλλον άντρα; Τα μάτια του Τάσου, ζοφρά, άστοχατερα, γραφώθηκαν ίσια στα μάτια της Ζέτας: — Γιατί μου μιλάς για το Μικέ και για τη Χριστίνα; ούτως γρήγορα. — Μα... έτσι, τυχαία! Αποκρίθηκε αυτή ταπεινά. Έξ άλλου, δεν είναι τίποτα, Τάσο μου... Τι πότε πού να μη το ξέρεις. Δεν είναι δυνατόν να μην έχεις αντιληφθεί πως η Χριστίνα αγαπάει τον Μικέ... Αδελφικά βέβαια. 'Αδελφικά! Δέ θέλω να μ' παρεξηγήσεις. Ήταν φανερό πως αυτή η συζήτηση πείραζε τον νεαρό δικηγόρο. Έβλεπε η Ζέτα τα διαπλά- του να παίζουν νεογικά άπάνω στο γραφείο του και τα βλέφαρά του ν' ανοιγοκλείνουν. Σταμάτησε. Μία στιγμή σιγή. Έπειτα, τα μικρά, στεγνά της

— Σου λέω την αλήθεια, επέμεινε ο Τάσος. Μη φαντάζεσαι πως η Χριστίνα θυμώνει όταν ακούει τίποτε εναντίον του Μικέ. Έξ άλλου, αυτή στην αρχή με παρακάλεσε να μην αναλάβω την υπόθεσή του. Το ξέρω, αυτό: «Όχι... αλλά, όσο να πής... Έδώ που τα λέμε, η Χριστίνα τοίχει αδυναμία, του Μικέ. Γι' αυτό λοιπόν, καλύτερα νάχωμαι έδω. Τα πρόφερες γρήγορα, πεταγτά, αυτά τα λόγια και θέλησε ν' αρχίσω τη συζήτηση για την υπόθεσή της. Ο Τάσος όμως σταμάτησε στη μιά της φράση: — Τι θέλεις να πής; Τοίχει αδυναμία, του Μικέ; Τό πρόσωπό της πήρε μια ξεφρασι τρομαγμένη: — Τι βάζεις στο μυαλό σου, Τάσο; — Εγώ; Τίποτα! Αποκρίθηκε απότομα ο άντρας. — Η Χριστίνα; Έκανε με ύφος γαλήνιζο η γυναίκα. Είναι δυνατόν η Χριστίνα να σκέπτεται άλλον άντρα; Τα μάτια του Τάσου, ζοφρά, άστοχατερα, γραφώθηκαν ίσια στα μάτια της Ζέτας: — Γιατί μου μιλάς για το Μικέ και για τη Χριστίνα; ούτως γρήγορα. — Μα... έτσι, τυχαία! Αποκρίθηκε αυτή ταπεινά. Έξ άλλου, δεν είναι τίποτα, Τάσο μου... Τι πότε πού να μη το ξέρεις. Δεν είναι δυνατόν να μην έχεις αντιληφθεί πως η Χριστίνα αγαπάει τον Μικέ... Αδελφικά βέβαια. 'Αδελφικά! Δέ θέλω να μ' παρεξηγήσεις. Ήταν φανερό πως αυτή η συζήτηση πείραζε τον νεαρό δικηγόρο. Έβλεπε η Ζέτα τα διαπλά- του να παίζουν νεογικά άπάνω στο γραφείο του και τα βλέφαρά του ν' ανοιγοκλείνουν. Σταμάτησε. Μία στιγμή σιγή. Έπειτα, τα μικρά, στεγνά της

— Σου λέω την αλήθεια, επέμεινε ο Τάσος. Μη φαντάζεσαι πως η Χριστίνα θυμώνει όταν ακούει τίποτε εναντίον του Μικέ. Έξ άλλου, αυτή στην αρχή με παρακάλεσε να μην αναλάβω την υπόθεσή του. Το ξέρω, αυτό: «Όχι... αλλά, όσο να πής... Έδώ που τα λέμε, η Χριστίνα τοίχει αδυναμία, του Μικέ. Γι' αυτό λοιπόν, καλύτερα νάχωμαι έδω. Τα πρόφερες γρήγορα, πεταγτά, αυτά τα λόγια και θέλησε ν' αρχίσω τη συζήτηση για την υπόθεσή της. Ο Τάσος όμως σταμάτησε στη μιά της φράση: — Τι θέλεις να πής; Τοίχει αδυναμία, του Μικέ; Τό πρόσωπό της πήρε μια ξεφρασι τρομαγμένη: — Τι βάζεις στο μυαλό σου, Τάσο; — Εγώ; Τίποτα! Αποκρίθηκε απότομα ο άντρας. — Η Χριστίνα; Έκανε με ύφος γαλήνιζο η γυναίκα. Είναι δυνατόν η Χριστίνα να σκέπτεται άλλον άντρα; Τα μάτια του Τάσου, ζοφρά, άστοχατερα, γραφώθηκαν ίσια στα μάτια της Ζέτας: — Γιατί μου μιλάς για το Μικέ και για τη Χριστίνα; ούτως γρήγορα. — Μα... έτσι, τυχαία! Αποκρίθηκε αυτή ταπεινά. Έξ άλλου, δεν είναι τίποτα, Τάσο μου... Τι πότε πού να μη το ξέρεις. Δεν είναι δυνατόν να μην έχεις αντιληφθεί πως η Χριστίνα αγαπάει τον Μικέ... Αδελφικά βέβαια. 'Αδελφικά! Δέ θέλω να μ' παρεξηγήσεις. Ήταν φανερό πως αυτή η συζήτηση πείραζε τον νεαρό δικηγόρο. Έβλεπε η Ζέτα τα διαπλά- του να παίζουν νεογικά άπάνω στο γραφείο του και τα βλέφαρά του ν' ανοιγοκλείνουν. Σταμάτησε. Μία στιγμή σιγή. Έπειτα, τα μικρά, στεγνά της

— Σου λέω την αλήθεια, επέμεινε ο Τάσος. Μη φαντάζεσαι πως η Χριστίνα θυμώνει όταν ακούει τίποτε εναντίον του Μικέ. Έξ άλλου, αυτή στην αρχή με παρακάλεσε να μην αναλάβω την υπόθεσή του. Το ξέρω, αυτό: «Όχι... αλλά, όσο να πής... Έδώ που τα λέμε, η Χριστίνα τοίχει αδυναμία, του Μικέ. Γι' αυτό λοιπόν, καλύτερα νάχωμαι έδω. Τα πρόφερες γρήγορα, πεταγτά, αυτά τα λόγια και θέλησε ν' αρχίσω τη συζήτηση για την υπόθεσή της. Ο Τάσος όμως σταμάτησε στη μιά της φράση: — Τι θέλεις να πής; Τοίχει αδυναμία, του Μικέ; Τό πρόσωπό της πήρε μια ξεφρασι τρομαγμένη: — Τι βάζεις στο μυαλό σου, Τάσο; — Εγώ; Τίποτα! Αποκρίθηκε απότομα ο άντρας. — Η Χριστίνα; Έκανε με ύφος γαλήνιζο η γυναίκα. Είναι δυνατόν η Χριστίνα να σκέπτεται άλλον άντρα; Τα μάτια του Τάσου, ζοφρά, άστοχατερα, γραφώθηκαν ίσια στα μάτια της Ζέτας: — Γιατί μου μιλάς για το Μικέ και για τη Χριστίνα; ούτως γρήγορα. — Μα... έτσι, τυχαία! Αποκρίθηκε αυτή ταπεινά. Έξ άλλου, δεν είναι τίποτα, Τάσο μου... Τι πότε πού να μη το ξέρεις. Δεν είναι δυνατόν να μην έχεις αντιληφθεί πως η Χριστίνα αγαπάει τον Μικέ... Αδελφικά βέβαια. 'Αδελφικά! Δέ θέλω να μ' παρεξηγήσεις. Ήταν φανερό πως αυτή η συζήτηση πείραζε τον νεαρό δικηγόρο. Έβλεπε η Ζέτα τα διαπλά- του να παίζουν νεογικά άπάνω στο γραφείο του και τα βλέφαρά του ν' ανοιγοκλείνουν. Σταμάτησε. Μία στιγμή σιγή. Έπειτα, τα μικρά, στεγνά της

— Σου λέω την αλήθεια, επέμεινε ο Τάσος. Μη φαντάζεσαι πως η Χριστίνα θυμώνει όταν ακούει τίποτε εναντίον του Μικέ. Έξ άλλου, αυτή στην αρχή με παρακάλεσε να μην αναλάβω την υπόθεσή του. Το ξέρω, αυτό: «Όχι... αλλά, όσο να πής... Έδώ που τα λέμε, η Χριστίνα τοίχει αδυναμία, του Μικέ. Γι' αυτό λοιπόν, καλύτερα νάχωμαι έδω. Τα πρόφερες γρήγορα, πεταγτά, αυτά τα λόγια και θέλησε ν' αρχίσω τη συζήτηση για την υπόθεσή της. Ο Τάσος όμως σταμάτησε στη μιά της φράση: — Τι θέλεις να πής; Τοίχει αδυναμία, του Μικέ; Τό πρόσωπό της πήρε μια ξεφρασι τρομαγμένη: — Τι βάζεις στο μυαλό σου, Τάσο; — Εγώ; Τίποτα! Αποκρίθηκε απότομα ο άντρας. — Η Χριστίνα; Έκανε με ύφος γαλήνιζο η γυναίκα. Είναι δυνατόν η Χριστίνα να σκέπτεται άλλον άντρα; Τα μάτια του Τάσου, ζοφρά, άστοχατερα, γραφώθηκαν ίσια στα μάτια της Ζέτας: — Γιατί μου μιλάς για το Μικέ και για τη Χριστίνα; ούτως γρήγορα. — Μα... έτσι, τυχαία! Αποκρίθηκε αυτή ταπεινά. Έξ άλλου, δεν είναι τίποτα, Τάσο μου... Τι πότε πού να μη το ξέρεις. Δεν είναι δυνατόν να μην έχεις αντιληφθεί πως η Χριστίνα αγαπάει τον Μικέ... Αδελφικά βέβαια. 'Αδελφικά! Δέ θέλω να μ' παρεξηγήσεις. Ήταν φανερό πως αυτή η συζήτηση πείραζε τον νεαρό δικηγόρο. Έβλεπε η Ζέτα τα διαπλά- του να παίζουν νεογικά άπάνω στο γραφείο του και τα βλέφαρά του ν' ανοιγοκλείνουν. Σταμάτησε. Μία στιγμή σιγή. Έπειτα, τα μικρά, στεγνά της

— Σου λέω την αλήθεια, επέμεινε ο Τάσος. Μη φαντάζεσαι πως η Χριστίνα θυμώνει όταν ακούει τίποτε εναντίον του Μικέ. Έξ άλλου, αυτή στην αρχή με παρακάλεσε να μην αναλάβω την υπόθεσή του. Το ξέρω, αυτό: «Όχι... αλλά, όσο να πής... Έδώ που τα λέμε, η Χριστίνα τοίχει αδυναμία, του Μικέ. Γι' αυτό λοιπόν, καλύτερα νάχωμαι έδω. Τα πρόφερες γρήγορα, πεταγτά, αυτά τα λόγια και θέλησε ν' αρχίσω τη συζήτηση για την υπόθεσή της. Ο Τάσος όμως σταμάτησε στη μιά της φράση: — Τι θέλεις να πής; Τοίχει αδυναμία, του Μικέ; Τό πρόσωπό της πήρε μια ξεφρασι τρομαγμένη: — Τι βάζεις στο μυαλό σου, Τάσο; — Εγώ; Τίποτα! Αποκρίθηκε απότομα ο άντρας. — Η Χριστίνα; Έκανε με ύφος γαλήνιζο η γυναίκα. Είναι δυνατόν η Χριστίνα να σκέπτεται άλλον άντρα; Τα μάτια του Τάσου, ζοφρά, άστοχατερα, γραφώθηκαν ίσια στα μάτια της Ζέτας: — Γιατί μου μιλάς για το Μικέ και για τη Χριστίνα; ούτως γρήγορα. — Μα... έτσι, τυχαία! Αποκρίθηκε αυτή ταπεινά. Έξ άλλου, δεν είναι τίποτα, Τάσο μου... Τι πότε πού να μη το ξέρεις. Δεν είναι δυνατόν να μην έχεις αντιληφθεί πως η Χριστίνα αγαπάει τον Μικέ... Αδελφικά βέβαια. 'Αδελφικά! Δέ θέλω να μ' παρεξηγήσεις. Ήταν φανερό πως αυτή η συζήτηση πείραζε τον νεαρό δικηγόρο. Έβλεπε η Ζέτα τα διαπλά- του να παίζουν νεογικά άπάνω στο γραφείο του και τα βλέφαρά του ν' ανοιγοκλείνουν. Σταμάτησε. Μία στιγμή σιγή. Έπειτα, τα μικρά, στεγνά της

— Σου λέω την αλήθεια, επέμεινε ο Τάσος. Μη φαντάζεσαι πως η Χριστίνα θυμώνει όταν ακούει τίποτε εναντίον του Μικέ. Έξ άλλου, αυτή στην αρχή με παρακάλεσε να μην αναλάβω την υπόθεσή του. Το ξέρω, αυτό: «Όχι... αλλά, όσο να πής... Έδώ που τα λέμε, η Χριστίνα τοίχει αδυναμία, του Μικέ. Γι' αυτό λοιπόν, καλύτερα νάχωμαι έδω. Τα πρόφερες γρήγορα, πεταγτά, αυτά τα λόγια και θέλησε ν' αρχίσω τη συζήτηση για την υπόθεσή της. Ο Τάσος όμως σταμάτησε στη μιά της φράση: — Τι θέλεις να πής; Τοίχει αδυναμία, του Μικέ; Τό πρόσωπό της πήρε μια ξεφρασι τρομαγμένη: — Τι βάζεις στο μυαλό σου, Τάσο; — Εγώ; Τίποτα! Αποκρίθηκε απότομα ο άντρας. — Η Χριστίνα; Έκανε με ύφος γαλήνιζο η γυναίκα. Είναι δυνατόν η Χριστίνα να σκέπτεται άλλον άντρα; Τα μάτια του Τάσου, ζοφρά, άστοχατερα, γραφώθηκαν ίσια στα μάτια της Ζέτας: — Γιατί μου μιλάς για το Μικέ και για τη Χριστίνα; ούτως γρήγορα. — Μα... έτσι, τυχαία! Αποκρίθηκε αυτή ταπεινά. Έξ άλλου, δεν είναι τίποτα, Τάσο μου... Τι πότε πού να μη το ξέρεις. Δεν είναι δυνατόν να μην έχεις αντιληφθεί πως η Χριστίνα αγαπάει τον Μικέ... Αδελφικά βέβαια. 'Αδελφικά! Δέ θέλω να μ' παρεξηγήσεις. Ήταν φανερό πως αυτή η συζήτηση πείραζε τον νεαρό δικηγόρο. Έβλεπε η Ζέτα τα διαπλά- του να παίζουν νεογικά άπάνω στο γραφείο του και τα βλέφαρά του ν' ανοιγοκλείνουν. Σταμάτησε. Μία στιγμή σιγή. Έπειτα, τα μικρά, στεγνά της

— Σου λέω την αλήθεια, επέμεινε ο Τάσος. Μη φαντάζεσαι πως η Χριστίνα θυμώνει όταν ακούει τίποτε εναντίον του Μικέ. Έξ άλλου, αυτή στην αρχή με παρακάλεσε να μην αναλάβω την υπόθεσή του. Το ξέρω, αυτό: «Όχι... αλλά, όσο να πής... Έδώ που τα λέμε, η Χριστίνα τοίχει αδυναμία, του Μικέ. Γι' αυτό λοιπόν, καλύτερα νάχωμαι έδω. Τα πρόφερες γρήγορα, πεταγτά, αυτά τα λόγια και θέλησε ν' αρχίσω τη συζήτηση για την υπόθεσή της. Ο Τάσος όμως σταμάτησε στη μιά της φράση: — Τι θέλεις να πής; Τοίχει αδυναμία, του Μικέ; Τό πρόσωπό της πήρε μια ξεφρασι τρομαγμένη: — Τι βάζεις στο μυαλό σου, Τάσο; — Εγώ; Τίποτα! Αποκρίθηκε απότομα ο άντρας. — Η Χριστίνα; Έκανε με ύφος γαλήνιζο η γυναίκα. Είναι δυνατόν η Χριστίνα να σκέπτεται άλλον άντρα; Τα μάτια του Τάσου, ζοφρά, άστοχατερα, γραφώθηκαν ίσια στα μάτια της Ζέτας: — Γιατί μου μιλάς για το Μικέ και για τη Χριστίνα; ούτως γρήγορα. — Μα... έτσι, τυχαία! Αποκρίθηκε αυτή ταπεινά. Έξ άλλου, δεν είναι τίποτα, Τάσο μου... Τι πότε πού να μη το ξέρεις. Δεν είναι δυνατόν να μην έχεις αντιληφθεί πως η Χριστίνα αγαπάει τον Μικέ... Αδελφικά βέβαια. 'Αδελφικά! Δέ θέλω να μ' παρεξηγήσεις. Ήταν φανερό πως αυτή η συζήτηση πείραζε τον νεαρό δικηγόρο. Έβλεπε η Ζέτα τα διαπλά- του να παίζουν νεογικά άπάνω στο γραφείο του και τα βλέφαρά του ν' ανοιγοκλείνουν. Σταμάτησε. Μία στιγμή σιγή. Έπειτα, τα μικρά, στεγνά της

— Σου λέω την αλήθεια, επέμεινε ο Τάσος. Μη φαντάζεσαι πως η Χριστίνα θυμώνει όταν ακούει τίποτε εναντίον του Μικέ. Έξ άλλου, αυτή στην αρχή με παρακάλεσε να μην αναλάβω την υπόθεσή του. Το ξέρω, αυτό: «Όχι... αλλά, όσο να πής... Έδώ που τα λέμε, η Χριστίνα τοίχει αδυναμία, του Μικέ. Γι' αυτό λοιπόν, καλύτερα νάχωμαι έδω. Τα πρόφερες γρήγορα, πεταγτά, αυτά τα λόγια και θέλησε ν' αρχίσω τη συζήτηση για την υπόθεσή της. Ο Τάσος όμως σταμάτησε στη μιά της φράση: — Τι θέλεις να πής; Τοίχει αδυναμία, του Μικέ; Τό πρόσωπό της πήρε μια ξεφρασι τρομαγμένη: — Τι βάζεις στο μυαλό σου, Τάσο; — Εγώ; Τίποτα! Αποκρίθηκε απότομα ο άντρας. — Η Χριστίνα; Έκανε με ύφος γαλήνιζο η γυναίκα. Είναι δυνατόν η Χριστίνα να σκέπτεται άλλον άντρα; Τα μάτια του

λοιπόν στις σκέψεις της. Πέταξε μια κουβέντα:

— Τάσο, Τη Δευτέρα έχει ένα θαμναίο πρόγραμμα στη Συμφωνική. Πάμε;

— Αποκλείεται! Αποκοιμήθηκε αυτός άθεός. Δεν μπορώ να διαθέσω τη βραδιά μου, τη Δευτέρα. Έχω ραντεβού με δυο διηγήτριες. Έξω άλλον, το ξέρεις πως δεν μ' ενθουσιάζει η μουσική... θέλω να πάω.

— Έ... δεν πειράζει. Μπορούσε ναρθής για γατί μου, είτε η Χριστίνα γελαστή.

— Όταν μπορώ, έρχομαι, σε συνοδείω παντού, το ξέρεις, είτε ο Τάσος. Για να σου λέω όχι... πάει να πάω.

— Ότι βαρύνεται! συμπλήρωσε η Χριστίνα, κάπως πειραγμένη.

— Γιατί θέλεις γ' αποδείξεις πως σου άρνούμαι μια χαρά;

— Δεν μου άρνούσαι; επέμεινε η γυναίκα.

— Έ, λοιπόν, γαί, άρνούμαι! Ξέσπασε άξαφνα έκείνος. Άρνούμαι. Και τι μ' αυτό; Δεν έχω το δικαίωμα να σου άρνηθώ κάτι; "Η επειδή είμαι καλός, νομίζεις πως ύπάρχει κάποιος άγραφος νόμος, ότι δε θα σου άρνηθώ ποτέ τίποτα;

— Τόν κίτταξε με μάτια πελώρια η Χριστίνα. Ήταν κάτι απίθανο, να θυμώσει τόσο ο Τάσος, και μάλιστα για μια τόσο μικρή αιτία.

— Δεν είπα τίποτα! διαμαρτυρήθηκε η Χριστίνα.

— Έχεις όμως τα παραπονεία σου γ' αυτό με δαιμονίζει... Έξω άλλον, εγώ δεν σ' επιδοκώ να πιάς στη συνανλία. Μπορείς να πιάς με άλλη συντροφιά. Πάρε τη Ζέτα και πηγαίνετε.

— Αποκλείεται! πρόφερε κοφτά αυτή. Δευτέρα, αποκλείεται.

— Πάρε τότε κανένα άλλον! φώναξε μ' έξαψη ο Τάσος.

— Τό Μιζέ! πέταξε η Ζέτα.

Τ' όνομα αυτό έπεσε σαν πέτρα ανάμεσα στο άντρογόνο. Σε άλλη περίπτωση, θα το συζητούσε η Χριστίνα. Θα ρωτούσε τον άντρα της, αν δεν είχε αντίρρηση να πάει στη συνανλία με τον εξάδελφό της. Σήμερα όμως, χωρίς να μπορεί να το ξεργήσει και στον έαυτό της, αισθανόταν σαν κάποιο φοβερό βαδείο στην καρδιά της, μόλις άκουσε αυτό τ' όνομα. Κι' ο Τάσος όμως κατσούφιασε.

Μερικά δευτερόλεπτα κανείς τους δε μίλησε. Έπειτα, η φωνή του άντρα άκούστηκε, παράξενα ζουά:

— Δεν έχω αντίρρηση. 'Ο Μι-

ζές είναι φιλόμομος. Δεν έχω αντίρρηση, Χριστίνα. Δεν έχεις παρά να του τηλεφωνήσεις και να τον παρακαλέσεις να σε συνοδεύει.

Με φρίκη της καταλάβαινε η Χριστίνα πως το αίμα άνεδοκατέδανε στα μάγουλά της. Με φρίκη της ένοιωσε πως, ήταν απόλυτα άθωα, ενώ ποτέ δεν είχε περάσει στο μυαλό της ούτε γ' η παραισική ένοχη σκέψη για τον εξάδελφό της, εν τούτοις το πρόσωπό της έδειχνε ένοχη. Κι' όσο ένοιωσε τα μάτια του Τάσου χαρφωμένα άπάνω της, τόσο καταλάβαινε πως κοκκίνιζε πιο πολύ.

— Δεν σκέφτηκα να πάω με το Μιζέ στη συνανλία, πρόφερε άπτόμα, για να κινήσει την ταράχη της.

— Γιατί, παιδί μου; έκανε με άσυνήθιστη γ' αυτών εironεία ο Τάσος. Γιατί να στερηθείς αυτή την απόλαυση;

— Πραγματική απόλαυση θα ήταν αν εοργόσουν εσύ μαζί μου, είτε η Χριστίνα με φωνή παλλόμενη.

— Πόιν προσθάσει γ' άπάντησή ο Τάσος, το γέλιο της Ζέτας άκούστηκε, στριγγό:

— Τι ώραιος διάλογος! Θά-θέλα να μαγνητοφωνούσα τις φωνές σας.

— Γιατί; ρώτησε ο Τάσος, σουφρώνοντας τα φρύδια του.

— Γιατί παίζετε κι' οι δυο σας θέατρο.

Την κίτταξαν κι' οι δυο άπορημένοι.

— Μη το πάρετε άνάποδα, γέλασε η Ζέτα. Πρόκει να παίζω θέατρο ένα άντρογόνο. Αυτό είναι ένας άγραφος νόμος. "Αν δεν παίζω θέατρο, πάει χαμένο. Μόνο με το θέατρο διατηρείται η εδνγία.

— Θεατρο χοιμάζεται να παίζω ένα άντρογόνο, όταν παίζω ή άλλη θνή άγάπη, πρόφερε ο Τάσος κοφτά.

— Τι έχεις; τόν ρώτησε, έτοιμη να βάλει τα κλάματα.

— Την ίδια ερώτηση σου κάνω κι' εγώ, της άποκοιμήθηκε χωρίς χαμόγελο.

— Μα... τί σουζα; — Κι' εγώ τί σουζα; — Τιποτε. Στενοχωρήθηκα πού δεν θέλησε ναρθής μαζί μου.

— Και θυμώσε. Και σου κακοφάνηκε, επειδή ο σύζυγος πρέπει να είναι το σπλάκι της κυρίας και να κάνει σουζα, όταν το διατά-

ξη έκεινη. Κι' όταν δεν κάνει σουζα το σπλάκι, ύπάρχει κι' ο αντικαταστάτης...

Όσο μιλούσε ο Τάσος, τόσο τα μάτια της Χριστίνας μεγάλωναν, χόντευαν να πεταχτούνε από τις κόγχες τους. Στο τέλος, πήγε κάτι να πη, αλλά την έπνιξαν οι λυγμοί. Και για να μη κλάμη μπροστά στη Ζέτα, σηκώθηκε κι' έτρεξε μέσα, στο δωμάτιο της μητέρας της.

ΛΟΓΙΑ ΦΑΡΜΑΚΕΡΑ

Ό Τάσος κίτταξε την Ζέτα χειρονομητήμενος. Ήταν η πρώτη φορά, στα έφτα χρόνια του γαμιού τους, πού συνέβαινε μια τέτοια δραματική σκηνή μεταξύ τους.

Σαν άντρογόνο, είχε τύχει να λογοθέουν, είχε τύχει ακόμα να δακρύσει η Χριστίνα. Ό Τάσος όμως τότε, την άγκάλιαζε, της φιλούσε τα δακρυμένα μάτια κι' όλα τελείωναν. Ήταν πρώτη φορά πού η Χριστίνα έδειχνε τόσο έννευρισμό. "Αλλά ήταν κι' η πρώτη φορά πού της είχε μίλησει έτσι άπτόμα ο άντρας της.

Η Ζέτα δάγκωνε τα χείλη της και το πρόσωπό της είχε πάρει μια φαρμακωμένη έκφραση.

— Μπορώ, Χριστίνα! ψιθύρισε άνάμεσα στα δόντια της.

Προτίθεται πως η φωνή της ήταν τόσο σιγαλή, πού ο Τάσος δεν έφρασε να άκούση τα λόγια της.

Έκείνος όμως τίκονσε και της έφραξε μια γοήγορη ματιά.

— Όταν έην τα νεύρα της η Χριστίνα, είναι άνοιζονήμη, είπε θυμωμένος.

Η Ζέτα γέλασε:

— Έλα, καμμένε! Κι' εσύ εί-χες λίγο τα νεύρα σου. Έκείνη όμως...

Δάγκωνε τα χείλη της.

— Δεν τη φανταζόμουν τόσο άπτόμα, είπε πάλι, σαν να μιλούσε μονάχη της.

Ό θυμός του Τάσου είχε κιάλας πέσει. Με μιάς τάβλεσε πιο ξάστερα τα πράγματα.

— Μου φαίνεται πως παραφρόθηκα κι' εγώ, είπε. Πρόκει να πάω να της μιλήσω. Θα κλάη...

Άκούοντας το χέρι της στο μπράτσο του. Το πρόσωπό της πήρε μια έκφραση εμπιστευτική:

— Μου φαίνεται πως δεν είναι σωστό να πιάς.

— Γιατί;

— Άκούσε, πού σου λέω...

— Μα δε θάθελα να τη στενοχωρήσω στ' αλήθεια.

— Ξέρεις, Τάσο...

Μισόκλεισε τα μάτια της και

τόν κίτταξε παράξενα:

— Θα σου πω κάτι... Νομίζω πως κάτι δεν πάει καλά ανάμεσά σας, τώρα τελευταία. Κι' ίσως να φταίς κι' εσύ.

Τό αίμα ανέθηκε στα μάγουλά του άντρα.

— Τι έχεις παρατηρήσει;

— Νά... είσαι υπερβολικά ύποχωρητικός. Μη νομίζεις πως αυτό κάνει ευτυχισμένη μια γυναίκα. "Η γυναίκα θέλει λυγμή... Έγώ τουλάχιστον...

Τα μάτια της στριφογύριζαν, τόν προσπέρασαν με μια γοήγορη λάμψη λάμψη έπειτα σταμάτησαν μακριά.

— Έγώ τουλάχιστον, Τάσο, σε διαβεβαίω, πως ποτέ δεν ήμουν ευτυχισμένη γ' έναν άντρα, αν δεν καταλάβαινα πως είναι τόσο εύστοχός μου, πού να μπορούσε να με σκοτώσει... θυμάμαι...

Τα ξέρεis τα δικιά μου, δεν είναι άναγνη να στα κρύψω... Έκείνος ο βαρβάνος... Μία φορά με κινή-γρησε στο πάροχο του πύργου του με το πιστόλι...

Έφταγα, δεν σου λέω... Μπροστά στα μάτια του, είχα φιλήσει κάποιο νεαρό πλάνστα...

Ήταν ένας κοίλος. Κεφάλι χερουβείμ. Και μικρόντης, μόλις είκοσι χρόνων. Δεν ξέρω αν τον είχα φιλήσει έρωτικά ή μη...

Πάντως, ο βαρβάνος, έγινε έξω φρενών και ήθελε να με σκοτώσει...

Δεν φανταζόμουν πόσο τόν αγαπούσα τη στιγμή που προσεχ...

κνηνημένη, για να σωθώ!

— Αδελά του γέλασε ο Τάσος.

— Όραία είζονα! Δηλαδή... θάθελες να κνηγώ τη Χριστίνα με το πιστόλι, για να...

— Για να τονώσεις την άγάπη μεταξύ μας, θάπορε να φοβήθεις από άντροικά, πιο βίαια... Κάνε της το θυμωμένο δέκα μέρες. Δεν σου λέω, φυσικά, να πάρεις το πιστόλι, αλλιώς... Δεν είναι κι' ο τίποτος σου εξ άλλον, αυτός. Κι' έπειτα, η Χριστίνα δεν φιλήσε κανένα μπροστά σου. "Αν είναι άποφασιστική για τόν εξάδελφό της...

αυτό είναι κατά βάθος άνόδινο.

Την άκουγε προσεχτικά ο Τάσος. Είχε συνήθειε, από τόν καιρό πούμνε μόνος μαζί της, το πρωί, πού να φύγη, να την προσέχη και να σέβεται τις συμβουλές της. Τις τρεις εδωκόμαδες της άσρόφιας της πεθεράς του, η Ζέτα είχε πάρει κάποια πρωτοβουλία στο σπίτι κι' αυτό είχε δημιουργήσει μια προσωρή κατάσταση. Και τώρα ακόμα, η Ζέτα το θεωρούσε φυσικό να έπειθαίνε στο νοικοκυριό τους κι' ο Τάσος ακόμα πιο φυσικό να την άκούη.

— Είσαι... είσαι... κάνεις σαν μικρό παιδί.

— Σε παρακαλώ να μου πής τί σκέφτηκες.

— Νά... η κρούα "Ηλέκτρα, τόν είχε προσφέρει για γαμίο τόν άνηγό της. "Όλο παιδί μου και παιδί μου τόν λέει...

Αυτή μου φαίνεται πως έπηρεάζει και τη Χριστίνα. Έπειτα, Τάσο, η Χριστίνα, είναι κατά βάθος καλή. Σ' αγαπάει, δεν μπορεί κανείς να πη...

Την άκουγε ο Τάσος, σά να μη καταλάβαινε τα λόγια της. "Η Ζέτα είχε φθάσει κιάλας στην πόρτα.

— Φεύγω τώρα. Δεν είναι σωστό να καταλάβω πως χοντρομυλούσαμε τόσο ώρα... Δεν ξέρεις, μπορεί να βάλω ιδέες... Κι' εσύ, μη στενοχωριέσαι. Τάσο μου... Για σου!

Έφυγε γοήγορα τώρα. Κι' ο Τάσος έμεινε άκίνητος, πολλή ώρα. Λες κι' είχε ξεχάσει κάθε τόσο και χρόνο και πως ο νους του ταξίδευε μακριά.

Την άκουγε και την κίτταζε προσεχτικά κι' όταν μίλησε για το Μιζέ, ένοιωσε μια δαγκωματιά στην καρδιά του. Τό πρόσωπό του έγινε μαύρο:

— Γι' αυτό θυμώσε τόσο, πρόφερε κοφτά. Έπειδή έπρόκειτο για το Μιζέ.

— Φυσικά, είπε με ύφος αστόντο ή γυναίκα. Γιατί σου κάνει έντύπωση, Τάσο; Κάθε άνθρωπος, προσάπτων κάθε γυναίκα, έχει το άσθενές της σημείο.

Χτύπησε έλαφρά τη γροθιά του στο τραπέζι ο Τάσος. Δε μίλησε άλλο. "Η Ζέτα όμως, πού τόν κίτταξε με μισό μάτι, καταλάβαινε πως μέσα τόν έβραζε.

— Άς πηγαίνω εγώ! άναστέναξε. Είναι πολύ δύσφορετες και για τους τριτούς αυτές οι συγγιζές σκηνές.

Προέμνε ίσως πως ο Τάσος θα της έκανε να μη φύγη. Έκείνος όμως βυθισμένος στις σκέψεις του, δεν της έδινε μια σημασία.

— Άντε, φεύγω! άναστέναξε η Ζέτα...

Έκανε ένα βήμα προς την πόρτα. Έπειτα γύρισε, πήγε πολύ κοντά του.

— Δεν μ' άρέσει πούτρεξες μπέτερας της η Χριστίνα, ψιθύρισε με τό εμπιστευτικό της ύφος.

Η κρούα "Ηλέκτρα είναι πολύ σαγαπητή για τόν άνεμό της. Κι' εδω πού τα λέμε...

Σταμάτησε.

— Τιποτε, μονομιούρισε άνάμεσα στα δόντια της.

Ό Τάσος την κίτταξε έρωτηματικά:

— Τι ήθελες να πής;

— Τιποτε, καμμένε. Κάθεσαι και με κίττας στα μάτια, σαν να είναι σοφία τα λόγια μου. "Ισως να μου πέρασε από το μυαλό καμμία χαζομάρα.

— Θάθελες να την άκούσω, αυτή τη χαζομάρα, επέμεινε ο άντρας.

— Είσαι... είσαι... κάνεις σαν μικρό παιδί.

— Σε παρακαλώ να μου πής τί σκέφτηκες.

— Νά... η κρούα "Ηλέκτρα, τόν είχε προσφέρει για γαμίο τόν άνηγό της. "Όλο παιδί μου και παιδί μου τόν λέει...

Αυτή μου φαίνεται πως έπηρεάζει και τη Χριστίνα. Έπειτα, Τάσο, η Χριστίνα, είναι κατά βάθος καλή. Σ' αγαπάει, δεν μπορεί κανείς να πη...

Την άκουγε ο Τάσος, σά να μη καταλάβαινε τα λόγια της. "Η Ζέτα είχε φθάσει κιάλας στην πόρτα.

— Φεύγω τώρα. Δεν είναι σωστό να καταλάβω πως χοντρομυλούσαμε τόσο ώρα... Δεν ξέρεις, μπορεί να βάλω ιδέες... Κι' εσύ, μη στενοχωριέσαι. Τάσο μου... Για σου!

Έφυγε γοήγορα τώρα. Κι' ο Τάσος έμεινε άκίνητος, πολλή ώρα. Λες κι' είχε ξεχάσει κάθε τόσο και χρόνο και πως ο νους του ταξίδευε μακριά.

Την άκουγε και την κίτταζε προσεχτικά κι' όταν μίλησε για το Μιζέ, ένοιωσε μια δαγκωματιά στην καρδιά του. Τό πρόσωπό του έγινε μαύρο:

— Γι' αυτό θυμώσε τόσο, πρόφερε κοφτά. Έπειδή έπρόκειτο για το Μιζέ.

— Φυσικά, είπε με ύφος αστόντο ή γυναίκα. Γιατί σου κάνει έντύπωση, Τάσο; Κάθε άνθρωπος, προσάπτων κάθε γυναίκα, έχει το άσθενές της σημείο.

Χτύπησε έλαφρά τη γροθιά του στο τραπέζι ο Τάσος. Δε μίλησε άλλο. "Η Ζέτα όμως, πού τόν κίτταξε με μισό μάτι, καταλάβαινε πως μέσα τόν έβραζε.

— Άς πηγαίνω εγώ! άναστέναξε. Είναι πολύ δύσφορετες και για τους τριτούς αυτές οι συγγιζές σκηνές.

Προέμνε ίσως πως ο Τάσος θα της έκανε να μη φύγη. Έκείνος όμως βυθισμένος στις σκέψεις του, δεν της έδινε μια σημασία.

— Άντε, φεύγω! άναστέναξε η Ζέτα...

Έκανε ένα βήμα προς την πόρτα. Έπειτα γύρισε, πήγε πολύ κοντά του.

— Δεν μ' άρέσει πούτρεξες μπέτερας της η Χριστίνα, ψιθύρισε με τό εμπιστευτικό της ύφος.

Η κρούα "Ηλέκτρα είναι πολύ σαγαπητή για τόν άνεμό της. Κι' εδω πού τα λέμε...

Σταμάτησε.

— Τιποτε, μονομιούρισε άνάμεσα στα δόντια της.

Ό Τάσος την κίτταξε έρωτηματικά:

— Τι ήθελες να πής;

— Τιποτε, καμμένε. Κάθεσαι και με κίττας στα μάτια, σαν να είναι σοφία τα λόγια μου. "Ισως να μου πέρασε από το μυαλό καμμία χαζομάρα.

— Θάθελες να την άκούσω, αυτή τη χαζομάρα, επέμεινε ο άντρας.

— Είσαι... είσαι... κάνεις σαν μικρό παιδί.

— Σε παρακαλώ να μου πής τί σκέφτηκες.

— Νά... η κρούα "Ηλέκτρα, τόν είχε προσφέρει για γαμίο τόν άνηγό της. "Όλο παιδί μου και παιδί μου τόν λέει...

Αυτή μου φαίνεται πως έπηρεάζει και τη Χριστίνα. Έπειτα, Τάσο, η Χριστίνα, είναι κατά βάθος καλή. Σ' αγαπάει, δεν μπορεί κανείς να πη...

Την άκουγε ο Τάσος, σά να μη καταλάβαινε τα λόγια της. "Η Ζέτα είχε φθάσει κιάλας στην πόρτα.

— Φεύγω τώρα. Δεν είναι σωστό να καταλάβω πως χοντρομυλούσαμε τόσο ώρα... Δεν ξέρεις, μπορεί να βάλω ιδέες... Κι' εσύ, μη στενοχωριέσαι. Τάσο μου... Για σου!

Έφυγε γοήγορα τώρα. Κι' ο Τάσος έμεινε άκίνητος, πολλή ώρα. Λες κι' είχε ξεχάσει κάθε τόσο και χρόνο και πως ο νους του ταξίδευε μακριά.

Την άκουγε και την κίτταζε προσεχτικά κι' όταν μίλησε για το Μιζέ, ένοιωσε μια δαγκωματιά στην καρδιά του. Τό πρόσωπό του έγινε μαύρο:

— Γι' αυτό θυμώσε τόσο, πρόφερε κοφτά. Έπειδή έπρόκειτο για το Μιζέ.

— Φυσικά, είπε με ύφος αστόντο ή γυναίκα. Γιατί σου κάνει έντύπωση, Τάσο; Κάθε άνθρωπος, προσάπτων κάθε γυναίκα, έχει το άσθενές της σημείο.

Χτύπησε έλαφρά τη γροθιά του στο τραπέζι ο Τάσος. Δε μίλησε άλλο. "Η Ζέτα όμως, πού τόν κίτταξε με μισό μάτι, καταλάβαινε πως μέσα τόν έβραζε.

— Άς πηγαίνω εγώ! άναστέναξε. Είναι πολύ δύσφορετες και για τους τριτούς αυτές οι συγγιζές σκηνές.

Προέμνε ίσως πως ο Τάσος θα της έκανε να μη φύγη. Έκείνος όμως βυθισμένος στις σκέψεις του, δεν της έδινε μια σημασία.

— Άντε, φεύγω! άναστέναξε η Ζέτα...

Έκανε ένα βήμα προς την πόρτα. Έπειτα γύρισε, πήγε πολύ κοντά του.

— Δεν μ' άρέσει πούτρεξες μπέτερας της η Χριστίνα, ψιθύρισε με τό εμπιστευτικό της ύφος.

Η κρούα "Ηλέκτρα είναι πολύ σαγαπητή για τόν άνεμό της. Κι' εδω πού τα λέμε...

Επίμαχοι βίχοι

ΦΥΣΙΚΟΝ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΟΝ

Της ύδρευσεως το θέμα... «φλέγον» γίνεται ξανά και θα γίνουν, όπως λένε, στην "Υλίκη «στεγανά». γιατί άλλως όταν θα φτάση το θεομό το καλοκαίρι, απ' την δίψα τους θα λυώνουν οι άστροι σάν... άγιοςέρι!

Την "Υλίκη, επομένως, βλαστημούν όλοι εν τέλει, γιατί επί δεκαετίαν μάζ έομάζε στα «τέλη» και με το καινούργιο γόημα πού θα μάζ... άποροσφήση «στεγανούς», άμφιβόδω, και... «στεγανούς» θα μάζ άφήση!

ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΤΑ... «ΜΟΙΡΑΙΑ»

Τρεις παγέφυπνες ταγγάνες, διά τρόπον των ύπουλου, το κομποδέμα έπληραν της γράς "Αυτοπούλου, ή όποια, μολονότι έδωκίμια γρόνων γύρα, έπεριμενε να μάθη από γύφτιστες την... μοίρα!

Έπεριμενε να μάθη τί της λένε τα «γοραφτά» κι' ίσως αν την αγαπούσε κάνας γήσος γεροντάκος, μά της πήρα, όπως είπα, οι ταγγάνες τα λεφτά κι' έμαθε ή... Αυτοπούλου «πόσα... άπιδία βάζει ο σάκκος»!

ΛΟΓΩ... ΑΔΥΝΑΜΙΑΣ

Πήρε ο Γαρυφαλάκης κι' άλλα πρόσωπα είδικά, για να βάλλουν χειράκι στών γαπιών τα όλικά και μ' εύχέρεια μεγάλη και ρυθμό κλεπτών έμπεριων, μέσα σ' έλαχίστους μήνες, τόνους έκλεψαν... σιδήρων!

Τό μεράκι τους στρεφόταν προς στο σίδερο ιδίως, ώσπου ή άστυνομία τους έτόκωκε άφινδώς και το δόλιο τους κεφάλι, επί μήνες, θα γτυπάνε, γιατί χάριν του σιδήρου, για τα... «σίδερα» θα πάνε!

ΟΡΘΑ ΚΑΙ... ΞΕΚΑΘΑΡΑ

Είς περίοδον ποικίλων πυρετών και παραπόνων, άπειλούν με άπερογία κι' οι έργάτες τών... σαπώνων γιατί έκαναν αίτησεις συνεχείς και λογικές και δεν πήραν άπαντήσεις καθαρές και... παστρικές!

Δηλαδή τα δικάια τους σθεναρώς ύποστηρίζουν κι' απ' την αγανάκτησή τους, ώσπου σάπωνες... άφρίζουν, γιατί λίσιν αϊτημάτων, από γρόνια, προσδοκούν και από τους ύπευθύνους... «σαπονόφρονες» άκούη!

ΠΝΕΥΜΑ ΟΞΥΜΩΡΟΝ

Στην άσύδμη έτούτη και... πεζή και έποχη, πού μανία έχουν πλείστοι να βουτάνε... Γιώτα - Χι, μια κουρσίστα είχαν κλέψει κι' ο Κρεμύδας με τόν Μπάρα και τραβούσαν μέσ' στα όλα κι' όποιον πάρουνε τα... σμπάρα!

"Ηγουν κόσμο και κοσμάκη παρ' όλιγον να σθεραίνουν κι' ανελέητα οι νόμοι πρέπει να τους κοπανίσουν, γιατί κοίμα θεωρείται και δεν είναι και σωστό, να σε κάνη ένας Κρεμύδας θάν... «κρεμύδι στονμπιστό»!

«ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΖΩΗ...»

Στην πολύπαθη "Αθήνα, πού κατέστη από έτών κέντρον τών δεοκρινών και τών γτόπων τών κλεπτών, άντικλειδί πήρε ο Γκούφας, νεαρός εξ έπαρχίας και μ' αυτό ζητούσε ναύση τό... «κλειδί της ευτυχίας»!

Όμως με τις «τρεις του κλέφτη», όπως λέει ή παροιμία, συλληφθή ο λεβέντης από την άστυνομία κι' έτσι μέσα στο κελλί του ο έπαρχιώτης Γκούφας, τις χαρές θα καταείσσει της "Αθήνας της... μα - γκούφας!

ΜΕΛΛΟΝ... ΦΩΤΕΙΝΟΝ

Στών άπεργιών το κύμα και τόν σάλον τόν μεγάλο προστεθήκαν κι' οι έργάτες τών ύψων και κουσταλλών, γιατί κι' ο

τοιαύτα της, γά χτενίζεται) της χαμογελούσε κι' άνοιξε τα χέρια του, περιμένοντας να την αγκαλιάσει. Άζωια κι' αν τύχαινε ναχόν κομμάτι κάπως τσακωμένο, το πρώτο το πρόσωπο του Τάσου άστράφτε από χαρά κι' η άγάπη του ξεχείλιζε.

Αυτό περίμενε ή Χριστίνα. Χτενίζονταν μπροστά στην τουαλέτα της και παρακολουθούσε κάθε του κίνηση μέσα στον καθρέατη.

Σε λίγο, ξύπνησε ο Τάσος. Άνοιξε τα μάτια του, τεντώθηκε, κι' ή Χριστίνα παρατήρησε ότι της έφαινε μία γρήγορη ματιά. Σηκώνθηκε, πέρασε τις παντόφλες του, φάνηκε να διατάζει μία στιγμή. Έπειτα χωρίς λέξι, τράβηξε για το λουτρό.

Η καρδιά της Χριστίνας σταμάτησε. Για μία στιγμή της ήρθε ζάλη. Είχε την εντύπωση, πως ό καθρέπτης της τουαλέτας έκανε μία στροφή κι' έπειτα έαναγύρισε στη θέση του. Το πρόσωπο που της έδειχνε όμως τώρα ό καθρέπτης, δεν ήταν το δικό της. Ήταν ένα πρόσωπο τραηγμένο, τσακωμένο, δυό μάτια, πελώρια, όλο έκδηματικά και άγονία. Τα χέρια της πάγωσαν, ένό χροιάς ιδρώς τά μούσκενε. Ήταν σαν να είχε σιμβή κατι το τρομαχτικό.

Γιά κάμποσα λεπτά της ώρας, δεν ήταν ικανή ούτε να σκεφθί. Έπειτα, το μυαλό της άρχισε να δουλεύει γρήγορα:

— Πρέπει να του μιλήσω... Δεν μπορώ να ζήσω, αν δεν περάσω το κακό. Πρέπει να του μιλήσω...

Δεν ήξερε όμως πως ν' άρχισι. Κι' ή ίδια δε μπορούσε να έξηγησι στον εαυτό της, πως έαφνικά της φάνηκε δύσκολο να κάνει το πρώτο βήμα. Να τρέξει πίσω του, να πείσι στην άγκαλιά του, να γελήσει... Να, να γελήσει. Μ' ένα γέλιο να σβήσει όλο.

— Μόλις βγή από το λουτρό... Άκούσε το νερό από μέσα. Κάθε ποιά έκανε τινος ο Τάσος. Έβγαυνε έπειτα ορδοκονισμός, ύμνος, άσπραφτερός από ύμνια, γελάστους.

Φαινόταν πολύ νέος, παιδί σχεδόν, όταν βγήκε από το λουτρό ο Τάσος. Τα μάτια τους συναντήθηκαν. Η φυσιογνωμία του ήταν όμοια σοβαρή.

Ποία προσφάση να το σκεφθί ή Χριστίνα, βρέθηκε στην άγκαλιά του.

— Φύλησέ με.

Δίστασε ο Τάσος μία στιγμή. Έπειτα, τα χείλη του άνοιχτησαν ανάλαφρα στο μάγουλό της. Ένοιωσε τη δροσιά του προσώπου του κι' ανατοίχισε ή γυναίκα.

Σαν ζώια ανέβηκε ή άγάπη στην καρδιά της.

— Όχι έτσι... όχι έτσι.

Με μία άγρια κίνηση, την έσφιξε στην άγκαλιά του.

— Χριστίνα!

Η φωνή του ήταν θεομή, τρυφερή, όπως άλλότε.

— Μ' άγαπάς;

— Κοντό!

— Λέ θέλω να μαλώσουμε άλλη φορά, δεν το βαστάω.

— Τότε γά μην είσαι νευρική.

— Έλα, έλα, άγρια, πρέπει να φύγω.

— Κι' εγώ άγρια πολύ.

— Έλα να φύγουμε μαζί.

Στο δρόμο πιάστηκαν από το χέρι. Στην πόρτα του γραφείου του Τάσου χωρίστηκαν μ' ένα φι-Μ. Κι' ή Χριστίνα τράβηξε ατενιστή για την Τούαλέτα.

Δεν είχε προσφάσει να καθίσει ο Τάσος, όταν άνοιξε την πόρτα ή Ζέτα.

— Σαν ποιήνη σήμερα, της είπε γελαστός.

— Δεν έλκισα μάτι άπόψε, που

άποκοιμήθηκε και κάθισε κοντά του, τραβώντας προς το μέρος του μία πολυθρόνα.

— Γιατί;

— Έ, καμμένη, δεν καταλαβαίνεις; Ή σκητή άναμεινά σου χθές...

Την κούταξε γρήγορα μία στιγμή, έπειτα έστρεψε άλλοι τα μάτια του.

— Έ... πέρασε τώρα...

— Πάντως μ' έπληρώσε έμένα τρυφερά.

Τώρα την κούταξε βαθειά στά μάτια:

— Τόσο πολύ στενοχωρήθηκες;

Δέ χαμήλωσε τα μάτια της ή γυναίκα.

— Δεν ξέρω... Μπορεί και να χάρισα.

Τη σκόρπισε με το δάκτυλο:

— Ζέτα! Αυτό που λές, είναι κακό.

Έγειρε άνεταίσθητα προς το μέρος του ή γυναίκα.

— Είμαι αθώορητη. Αυτό είναι το ελάττωμά μου. Δέω πάντα ό,τι αισθάνομαι.

— Δέ μπορώ να καταλάβω όμως με ποιά λογική είναι δυνατόν να χάριες από ένα συγγενικό καν-να.

Τά μικρά, στεγνά της μάτια σπληλώθηκαν γυαλιστερά στά δικά του.

— Είναι άνάγκη να εορτάζεται πάντα ή λογική;

— Δεν σε θεωρώ παράλογη έσένα, Ζέτα...

Άργά άργά, έγειρε άζωια προς το μέρος του. Κι' άξαφνα, με μία γρήγορη κίνηση, πέρασε τα χέρια της στο λαιμό του:

— Τάσος... Τάσος... Είμαι τρελή για σένα.

Μισόκλεισε τα μάτια της και μιλούσε ψιθυριστά, με φωνή ύποβλητική. Έβρινε άκίνητος σαν να είχε μεταβληθί σε πέτρα, ο άντρας. Τά χείλη της, κολλημένα στο αυτί του, ψιθυρίζαν:

— Πάλεψα... δεν ήθελα να ταπεινωθώ και να σ' άφανερώσω.

Τώρα πιά όμως δέ μπορεί δέ μπορεί... Τάσος... σ' άγαπάω... σ' άγαπάω!

Με μία κίνηση άπότομη, την άπώθησε:

— Είσαι τρελή!

Δεν ξενάγνισσε τα γέλια της από άπάν του, ή Ζέτα.

— Μη με διώγεις, του είπε πάλι με την ίδια ύποβλητική φωνή. Το ξέρω πως είσαι ευτυχισμένος με τη γυναίκα σου... και την Χριστίνα την άγαπώ σαν άδελφή, δε θέλω το κακό της. Άλλά θέλω κι' εγώ μία γυναίκα στην καρδιά σου. Τίποτε άλλο. Ένα ψυχούλα από την άγάπη σου.

— Δεν ξέρεις τί λές, Ζέτα.

— Έλα σπίτι μου! του ψιθύρισε με λάγνα φωνή. Έλα σπίτι μου μία μέρα... Ένα βράδυ, Τάσος. Ζώ όλομόναχη, το ξέρεις.

Την κούταξε, άπολιθωμένος.

— Έλα σπίτι μου, να πούμε ένα καφέ, να μιλήσουμε, πρόσθεσε ή γυναίκα γρήγορα, λές κι' ήθελε να διορθώσει την εντύπωση από τα λόγια της.

— Μήπως ήπτες κανένα ποτηράκι πάρα πάνω; τη ρώτησε γελώντας, για να το ρίξει σ' άστείο.

— Έχνα αυτά που σου είπα! τον παρακάλεσε, αλλάζοντας πάλι έαφνικά ύφος. Τάσος, θέλω να-να-να-να κοντά μου σαν άδελφός. Έχω όμως άνάγκη από την άγάπη σου, από τη φιλία σου.

Την κούταξε έξεταστικά και το πρόσωπό του είχε πάρει μία έμφραση σχεδόν θλιμμένη.

— Ζέτα, δε φοβάσαι μή τα χάλασε όλα, κι' αυτά που είπες;

Δεν τόν άποκοιμήθηκε άμέσως.

— Άξαρνα, τα μάτια της ήσαν μία άγρια, στεγνή λάμψη, ένό τα χείλη της σφιγγόνταν σκληρά: Ή άπάντησή της ήλθε μονοσύλλαβη, κοστή:

— Όχι!

Προχώρησε προς την πόρτα.

— Τάσος την κούταξε, σαστισμένος. Άνοιξε ή Ζέτα την πόρτα του γραφείου, κι' ένό διάβαινε κίχλας το κατόφλι, γύρισε με το ίδιο θόρος. Ή φωνή της άκούστηκε, βαγνή, ύποβλητική:

— Θα σε περιμένω.

Πέρασαν κάμποσες ημέρες. Ή Ζέτα πήγαινε στο γραφείο του Τάσου, σαν να μην είχε σιμβή τίποτε. Σιχτούσαν για την ύποθεσή της ήρεια, ύπηρεσία κι' ό νεαρός διηγήτορας άναρωτιόταν μήπως τά είχε πλάσει ή φαντασία του, τα λόγια της ή μην τά

είχε προσφέρει αυτή μεθυσιμένη.

Δυό-τρεις φορές την εβδομάδα, πήγαινε ή Ζέτα στο σπίτι τους το βράδυ. Άλλες τόσες πήγαινε κι' ο Μιζές. Είχε γίνει όμως σαν μία σιωπηρή συμφωνία, να πηγαίνει μάλλον νωρίς το άπόγευμα ο Μιζές, κι' έτσι δεν είχε συναντηθί ποτέ με την πρώτη σύζυγό του.

Ή Χριστίνα τά κατάφευγε έτσι καλά. Δεν έκουβε από τόν άντρα της τίς έπισκέψεις του Μιζέ. Άλλα ούτε έπειδίονε να του λη κάθε φορά. Ο Τάσος δεν τη ρωτούσε σιμβήτως. Φαινόταν άποροσφωμένος με τίς σκέψεις του. Χωρίς να μπορέ να προσδιορίσι τη συνέβαινε άκριβώς. Ή Χριστίνα είχε την εντύπωση πως ο άντρας της ήταν κάπως μελαγχολικός.

Πολλές φορές τύχαινε να τόν ρωτήση κάτι, κι' αυτός να μ' ή της άπάντησης. Άν τόν έαναρωτούσε κάπως έντονα, έκείνος νευρίαζε.

Έτσι κάθε τόσο γίνονταν μικρο-καυγάδες, άσημαντα βέβαια έπεισόδια, που άφηναν όμως κάποιον κα-ταστάλαγμα πικρό στην καρδιά της γυναίκας, κι' άς έσχιόνταν άμέσως.

Κάποιο βράδυ, γύρισε ο Τάσος νωρίς στο σπίτι. Έβρινη τη στιγμή άκριβώς, την άποκαίετο σ' ο Μιζές. Συναντήθηκαν στην πόρτα. Είχαν πολύν καιρό να συναντηθύνε, κι' ή ψυχρότης που είχε δημιουργηθί άνάμεινά τους για το ζήτημα του διαζυγίου, δεν είχε σβήσει.

Ο Τάσος ήταν κουρασμένος, έ-κείνη το βράδυ, και π'ό έννευσι-μένος από άλλες φορές. Ο Μιζές τόν χωρέθηκε άλλα κι' έκα-νε να τόν δώσι το χέρι.

Ο Τάσος προσπέρασε, ψιθυρίζοντας μόλις, άναμεινά στα δόντια του:

— Καλησπέρα!

Ο Μιζές κούταξε με μάτια γε-μάτα έκπληξη και παράτονο τη Χριστίνα.

Τά μάγουλα της γυναίκας έν-ναν φωτιά.

— Είναι κουρασμένος, νευρω-μένος, ψιθύρισε δικαιολογητικά.

Κούνησε ο Μιζές το κεφάλι του:

— Δεν μπορεί να με δ' ή στά μάτια του! της άποκοιμήθηκε σ' ένα κι' έφυγε λυπημένος.

Μήρες μέσα, στην χορβατοκά-μαρα ή Χριστίνα. Αισθάνονταν τό παράτονο να την πνίγι.

— Τι έπαθες; φώναξε νευρικά στον άντρα της.

Έκείνος ήταν σχιμμένος κι' έ-δρασε τά πιστώσιμα του. Σήκωσε το κεφάλι του και την κούταξε σά να μη καταλάβαινε:

— Τι έπαθα;

— Γιατί δεν χωρέτηρες τόν Μιζέ;

Ο Τάσος σούφρωσε τά φρύδια του.

— Πώς δεν τόν χωρέτηρας;

— Κονά κι' άνάστα.

— Έχεις άρεσι για καννά; της άποκοιμήθηκε κατασφωρίζοντας πιά πολύ.

— Όχι... άλλα, μου χαμοαίνε-ται να τ'ό φρέσκα έτσι, Τάσος μου. Είναι ο μόνος μου συγγενής, έκτός από τη μητέρα μου.

— Κι' ή άδυναμία σου, φυσικά! την φώναζε θυμωμένος, και σαν να ήθελε να της τονίσει πως ήταν θυμωμένος, πέταξε μακριά το πα-λιντοί του.

Τόν κούταξε με μάτια μεγάλα.

— Τι έχεις;

Προσπάθησε να μιλήσι ήρεια, άθελά της όμως ή φωνή της ά-κούστηκε νευρική.

Δες κι' έπληξε κάποιος ήλκε-τος στην άτυμωσφαιρα, κι' ή δική του νευρικότης μεγάλωσε.

— Τι έχω; Τι έχω; Δεν μ' ά-όρεσι να βλέπω αυτή τη φάτσα

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

στο σπίτι μου... αυτό έχω!

— Τάσο!

— Νομίζω πως θάπρεπε το-λάχιστον να με τ'ήρη έντιμερο για τίς έπισκέψεις του χριού έ-ξεδέλου σου! της φώναζε.

Τόν κούταξε, κεραινωτιστημέ-νη.

— Δεν σιμωρήνα πως έοχεται... δεν είχα λόγο να σ'ό κούρω.

— Δεν ήξερα πως θά έοχόταν σήμερα.

— Δεν το θεώρησα άναγκαίο να σε προειδοποιήσω. Γιατί;

— Α, βέβαια! κάγχασε ο άν-τρας. Γιατί; Τι είμαι εγώ έδώ μέσα;

— Τρελλάθηκες, Τάσο, άπόψε;

Δεν μπορούσε να τόν πηγολο-γήσι, ή Χριστίνα. Της ήταν άδι-νατο να μαντέψι τί γινόταν μέσα του. Της ήταν άδύνατον να φαν-ταστή, πως ο άντρας της, έκείνες τίς ημέρες, περνούσε μία κρίσι-Πώς πάλιν, πως ήταν δυσαρε-στημένος με τόν εαυτό του, πως τόν μισούσε σχεδόν και πως κι' αυτό άκριβώς ζήτούσε να βρή κά-ποιο πάτημα για να τόν δικαιω-λόγησι.

Από την στιγμή που τόν είχε πιάσει ή Ζέτα, από την ημέρα που τόν είχε φανερώσει το πάθος της γι' αυτόν, κάτι δεν έλεγε να ήρεμηση μέσα του. Δεν μπορούσε ούτε να το διανοήσι, ούτε να το όμολογήσι στον εαυτό του, πως μέσα του άρχιζε να φωνάζει κά-ποιο άρρωστικό πάθος για τη φίλη της γυναίκας του. Κάτι που δεν ήταν άγάπη, κάτι που δεν μπο-ρούσε να τ'ό όνομήσι με κανέ-να από τά ποιητικά όνόματα τ'ό έρωτα. Μία περιόρεια μονάχα ι-σως, μία έπιθυμία για τη γνώριση από κοντά, αυτή τη γυναίκα, που την είρισε κατά βάθος άσημη και κοκκαλιάρη, που άφηνε όμως με τόν τρόπο της τόσα ύπονοή-μενα, ώστε να εξάττη τη φαντα-σία.

Μόνη του δικαιολογία θά ήταν, αν ή Χριστίνα έφαυε κι' αυτή. Φυσικά, αυτό δεν τά ξεδιάλινε καθαρά στο μυαλό του. Οί σκέ-ψεις έοχονταν ύποσυνείδητα, έ-φθαναν όμως για να τόν κάνουν νευρικό κι' έννευσιτο.

Ανύποπτη άτ' όλα αυτά ή Χριστίνα, έδλεπε μόνον τά νεύρα του κι' έννοιζε το θυμό να φων-τόνη μέσα της.

Έβρινη άκριβώς τη στιγμή, που προσφάσαν να έξηγηθύνε, άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάστηκε ή Ζέτα.

ΜΙΑ ΟΛΕΘΡΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Η παρόνση της, αντί να κά-νη τόν Τάσο να ήρεμηση, τόν τά-ραξε περισσότερο. Μόλις την άν-τίκρουσε, σκέφτηκε να δώσι την άπάντησι στη γυναίκα του:

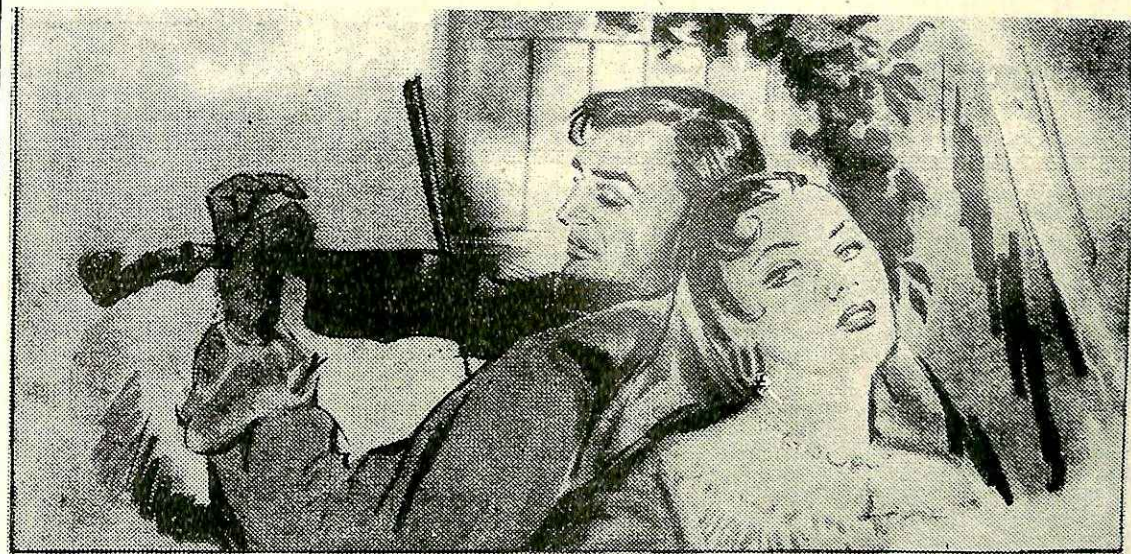
— Δεν τρελλάθηκες διόλου. Και μη νομίζης πως είμαι κουτός, Χριστίνα.

— Πάραυτον πράγματα, που κι' ένας ήλιος σιμωσις ά-ζωια, τ' άνταλαμβάνεται.

Η Ζέτα είχε σταθή στο ά-νοιγμα της πόρτας και είχε κί-χλας αντίληψη την κατάσταση. Τά ροιθιόνα της φτερούγιζαν καθώς όσφρανονταν, θάρεις, την άπόσφαρα του σπιτιού, τά μικρά, άπορητά και στεγνά της μάτια, έ-παυσαν από τόν ένα στον άλλον, γρήγορα, περφόνα.

Ή Χριστίνα δέ μιλήσε. Παρ' όλη της την ταραχή, κατάφευε να έπαύληθι στον εαυτό της και να συνεχίσι τη σιμωσιση με-πο-νά σ'ό τρίτο πρόσωπο. Ή σιωπή στάς άμεις φάνηκε προσβλητική στον άντρα. Κάτι τόν έσφωχνε τόσα άκατανόητα να δείξι στη Ζέτα πως δεν φοβόταν ν' άντι-μετωπίσι μία κατάσταση, έστ'ω κι' άσάρεστη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Ο Παγκανίνι πήρε στα χέρια του το βιολί κι' άρχισε να παίξει...

«Άμέλια» το μαγικό βιολί του Στραντιβάριους

Ή όμορφη νέα με τήν κρυστάλλινη φωνή

ΚΑΠΟΙΟ άνοιξιάτικο πρωινό, ένας νέος έκανε τόν περιπάτο του σ' έναν έξοχικό δρόμο της Κρεμόνας, όταν, ξαφνικά, ένα γοη-τευτικό τραγουδι έφτασε σ' αυ-τία του. Σηκώνοντας τά μάτια του, είδε τότε μία νέα, που τρα-γουδούσε στον κήπο ενός άρχον-τικού σπιτιού, που ύψωνόταν στην πλαγιά ενός λόφου. Έλαμπε από όμορφιά κι' ή φωνή της ανέβαινε, κρυστάλλινη και μελωδική, στον ούρανο.

Ο νέος αυτός λεγόταν Άντώνιος Στραντιβάριους κι' εργαζό-ταν κοντά στον περιφημο κατα-σκευαστή έγχόρδων όργάνων Ά-ματί. Ήταν φτωχός κι' ούτε στιγ-μή δεν πέρασε από το μυαλό του ή ιδέα πως θα μπορούσε να συγ-κινήσι αυτή τη νέα, που άνιχε σε μια από τίς μεγαλύτερες και πλουσιότερες οικογένειες της Κρε-μόνας. Άλλά δε θα έσχιόντο πο-τέ τη μορφή της, και περισσέτε-ρο, την ύπεροχη φωνής της.

Από τότε, μία ιδέα ριζώθηκε στο μυαλό του: δε θα μπορούσε, άραγε, να κάνει τίς χορδές ενός όργάνου ν' άποδώσουν τόν ήχο αυτής της φωνής;

Πέρασαν από τότε πολλά χρό-νια. Ο Στραντιβάριους εργαζό-ταν τώρα για δικό του λογαρια-σμό και τά βιολιά, που έδγαί-ναν από τά χέρια του, ήταν πε-ριζήτητα σ' όλη την Εύρώπη. Ά-νεξάρτητος πιά οικονομικά, είχε παντρευτή κι' άπόκτησε από το γάμο του έντεκα γιούς.

Μά, όσο τέλεια κι' αν ήταν τά βιολιά, που έδγαίαν από τά χέ-ρια του, ο Στραντιβάριους δεν έ-μενε εύχαριστημένος. Σ' αυτά του άντηκούσε πάντα ή μελωδική φωνή της νέας, που είχε ακούσει άλλοτε, κι' αυτή τη φωνή δεν είχε καταρρώσει να την άποδώσι με κανένα από τά βιολιά του. Γι' αυτό, έφωχνε πάντα. Άλλά χρειά-στηκε να περάσουν πολλά χρό-νια, ώσπου να καταφέρη αυτό, που ζήτούσε.

Ήταν 88 χρόνων, όταν τέλειω-σε το άριστούργημά του. Κάλε-σε τότε τους έντεκα γιούς του κι' άρχισε να παίξι. Τά παιδιά του άκούσαν, άκούγοντας τίς με-λωδικές νότες, που έδγαίαν απ' αυτό το βιολί. Ο πατέρας τους τούς άφηνήθηκε πως την ιδέα για

νοι στέκονταν άφωνοι και χοντρά δάκρυα κυλούσαν από τά μάτια της νεαρής σιγγάνας.

— Το βιολί αυτό μόνο στα χέρια μου αξίζει! είπε ο Παγ-κανίνι. Σου δίνω χίλιες λιρέττες.

— Όχι, άπάντησε ή νέα.

— Δύο χιλιάδες...

— Θέλω να παίξετε για μένα, είτε ή νέα.

Ο Παγκανίνι την κούταξε σ'α μάτια και διάβασε μέσα σ' αυ-τά κάτι περισσότερο από το θαυ-μασμό: την άγάπη. Τη λέγανε Άεελία, όπως και τη νέα, που είχε έμπνεύσει στο Στραντιβάρι-ους τόν πόθο για να φτιάξη αυτό το βιολί.

— Θα γίνη το θέλημά σου, Ά-μέλια, είτε ο Παγκανίνι.

Ο μεγάλος βιρτουόζος έσχισε αρκετά χρόνια μαζί με την όμορ-φη σιγγάνα. Ή άγάπη τους ή-ταν θεαλλώδης. Χωρίζαν και ζα-νάζονταν όλοένα. Με το βιολί του Στραντιβάριους, ή όψη του Παγ-κανίνι έτασε στο ζενίθ.

Προασηδανόμενος το τέλος του, είπε μία μέρα στο πικρό άκρασ-τήριο, που τόν άποδεωνε, στη Βιέννη:

— Άγαπώ! μου φίλοι, μου είναι σκληρό να σας άποκαρε-τήσω. Άλλ' αισθάνομαι πως το τέλος μου έγγίζει. Εγώ φεύγω, αλλ' ή «Άμέλια» πρέπει να συνε-χίσι τη ζωή της.

Πρόσθεσε κατόπιν, άπευθύ-μενος στον Άδόλο Χέλλερ, που ή-ταν πρώτο βιολί στην Όπερα της Βιέννης:

— Ή «Άμέλια» είναι τώρα δική σας. Συνεχίστε να δίνετε μ' αυτήν εύτυχία και χαρά σ' όλους.

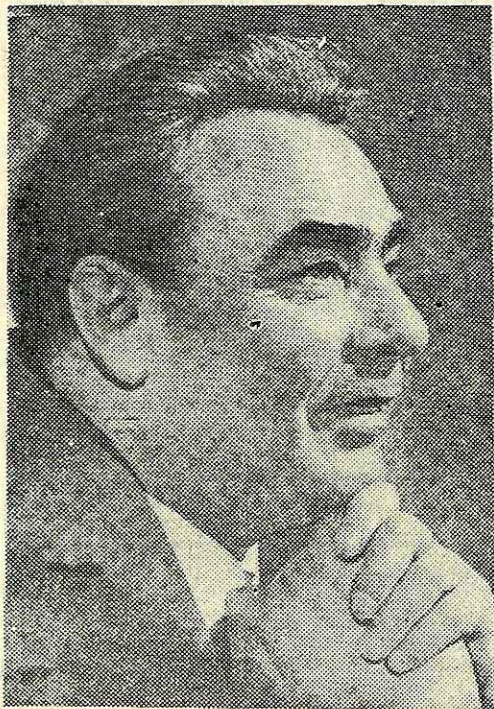
Επί τρεις γενιές, ή «Άμέλια» έμεινε στην οικογένεια Χέλλερ, που ήταν μουσικοί από πατέρα σε γιού. Όταν ο Γιόχαν Στράους συνένεσε το περίφημο βάλς του «Γαλάζιος Δουναδός», ζήτησε να πρωτοπαίχη μ' αυτό το βιολί.

Άλλά, μετά την έννοσι της Αύ-στριας με τη Γερμανία, ο Χίτλερ διάταξε να μεταφερθί ή συμφωνι-κή όρχηστρα της Βιέννης στο Μό-ναχο. Το 1945, όμως, τά συμμα-χικά στρατεύματα μπήκαν στη Γερμανία.

— Έκτοτε, τά ίχνη της «Άμέλιας» χάθηκαν και κανείς δεν ξέρει πού βρίσκεται σήμερα.

Κάτω στο δρόμο, οί σιγγά-

Η ΑΝΑΤΡΟΠΗ

Μπρέζνιεφ: 'Ο ουσιαστικός άρχηγός...

Κοσούγκιν: 'Ο οικονομολόγος.

Μικογιάν: 'Ο μόνιμος έταίρος της εξουσίας.

Ο ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΡΟΥΣΤΣΕΦ έπρεπε μαχόμενος, πιστός μέχρι την τελευταία στιγμή της πολιτικής του σταδιοδρομίας, στο χαρακτήρα του και στη «γραμμή» του. Οι πρώτοι κίνδυνοι φάνηκαν, αρκετά έντονα, τον περασμένο Φεβρουάριο. 'Ο Σοβιετικός ηγέτης ζήτησε τότε τη δημοσίευση μίας σειράς εκθέσεων, που κατέδιδαν με βιαστικότητα την κινεζική πολιτική.

ΜΙΑ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΥΠΟΧΩΡΗΣΙΣ...

Η πρότασή του δεν έγινε δεκτή, αλλά, έπειτα από ζωηρές συζητήσεις, η γραμμή του Κρούστσεφ ενεκρίθη...

Η έγκριση αυτή δεν ήταν, παρά μία στρατηγική υποχώρηση των αντιπάλων του, που δεν ήταν έτοιμοι να τον ανατρέψουν.

Ο Κρούστσεφ κατάλαβε τον κίνδυνο και αποφάσισε να δώσει τη μάχη. Είναι χαρακτηριστικό, ότι, στον τελευταίο του επισκέπτη, το Γάλλο υπουργό Παλεσκό, έδωσε, όταν αυτός του έμπιστευθηκε, ότι ο Ντέ Γκωλ σκέφτεται να μη ζητήσει ανανέωση του Προεδρικού του αξιώματος: «Ένας πολιτικός άρχηγός, δεν πρέπει να εγκαταλείπει ποτέ θεληματικά την εξουσία».

Ο ΚΡΟΥΣΤΣΕΦ ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ ΣΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Πιστός σ' αυτή την αρχή του, ο Κρούστσεφ, πολέμησε, σ' αλιοντάρι μέχρι την τελευταία στιγμή και παρά λίγο να νικούσε.

Οι αντίπαλοί του επωφεληθήκαν απ' τα συχνά του ταξίδια.

Ο πιστότερος φίλος του Κρούστσεφ, ο Μικογιάν, ανέλαβε την αποστολή να τον «αποικοιμίσση», βεβαιώνοντας το Σοβιετικό ηγέτη, που βοισκότανε για διακοπές στη Μαύρη Θάλασσα, ότι «όλα πάνε καλά».

Τὰ παρασκήνια ενός σταθμού της παγκόσμιας πολιτικής

Η συνωμοσία άρχισε να υφαίνη τους ιστούς της...

Μία εβδομάδα προ της ημερομηνίας, που είχε οριστεί για την ανατροπή του Κρούστσεφ, ο Μπρέζνιεφ, ο Κοσούγκιν, ο Σουζλόφ και ο Μικογιάν, έδωσαν άδειες σε όλους τους ανωτέρους υπαλλήλους και δημοσιογράφους, που έδεωροντο άφωσιωμένοι στο Σοβιετικό ηγέτη και που κατείχαν πόστα στην προπαγάνδα, στο ραδιόφωνο και τις εφημερίδες. Ίδιαίτερα οι διευθυντές της «Πράβδα», της «Ιζβέστια» και του Πρακτορείου «Τάς», ανέλαβαν, εκτός από την εντολή της Κεντρικής Επιτροπής του Κόμματος — διάφορες αποστολές στο εξωτερικό. Όταν όλα ήταν έτοιμα, το

Σουζλόφ: 'Ο θεωρητικός.

— «Ήταν γραφτό: Δεν το πιστεύω...»

ΕΝΑΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Στο Σότσι, ο Κρούστσεφ, που μαθαίνει τη σύγκληση της Κεντρικής Επιτροπής, παίρνει ένα στρατιωτικό αεροπλάνο, φτάνει στη Μόσχα και καλεί άμέσως στο Κρεμλίνο τους Μικογιάν, Μπρέζνιεφ και Σουζλόφ.

— Θέλετε να με ρίξετε, τους φωνάζει. Τότε είναι προτιμότερο να με φυλακίσετε ή να με σκοτώσετε...

— Δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση, του απαντούν. Θα υποστηρίξετε ελεύθερα τις γνώμες σου στην Κεντρική Επιτροπή του Κόμματος.

Η συνωμοσία προσπαθεί, με κάθε μέσο, να έχη το μανδύα της νομιμότητας...

Στη συνεδρίαση της Επιτροπής, ο ψυχρός θεωρητικός, ο αμελικτός Σουζλόφ, επί πέντε ώρες, υψώνει το «κατηγορώ» εναντίον του Κρούστσεφ.

Ο Σοβιετικός ηγέτης, σε ένα λόγο-χειμάρρο, υποστηρίζει τον εαυτό του και αντιτίθεται. Είναι τόσο η όρμη του και τα επιχειρήματά του, ώστε, στην υποφορία, που ακολουθεί, ήτταται με πολύ μικρή διαφορά.

Ο Σοβιετικός ηγέτης μάχεται απεγνωσμένα και τονίζει, ότι τα περισσότερα μέλη της Επιτροπής δεν έλαβαν μέρος στην ψηφοφορία.

ΤΑ «ΑΛΛΑ ΜΕΣΑ»

Τότε οι συνωμότες τους δηλώνουν κατηγορηματικά πως η θά υπογράψει την απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής, που τον απομακρύνει — και η απόφαση αυτή ελήφθη απόλυτως νόμιμα — ή θα εληφθή απόλυτως νόμιμα — ή θα αναγκαστούν να μεταχειρισθούν «άλλα μέσα».

Είναι βέβαιο πως η νέα τριανδρία έχει εξασφαλίσει απόλυτα την υποστήριξη του στρατού και της αστυνομίας.

Αν ο Κρούστσεφ δε δεχτεί τη

ΤΟΥ ΚΡΟΥΣΤΣΕΦ

«νόμιμη» πτώση του, τότε η ανατροπή του θα πάρη τη δραματική μορφή κινήματος, που θα έκθεση το σοβιετικό καθεστώς και, το κυριότερο, θα καταστρέψη όλο το πολιτικό έργο του Σοβιετικού ηγέτη.

Ο Νικήτας Κρούστσεφ υπογράφει την απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής, την απόφαση της πτώσεώς του. Και η πράξη του αυτή επικυρώνει όλο του το έργο, που θέλησε να φέρη κάποιον αέρα φιλελευθερισμού και ανθρωπιάς στο σοβιετικό καθεστώς.

Η νέα τριανδρία ανέθηκε «νόμιμα» και αναίμαχτα στην εξουσία, κι αυτό είναι ίσως το καλύτερο έργο του Νικήτα Κρούστσεφ.

ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ

Ο Νικήτας Κρούστσεφ, που μέχρι τα 18 χρόνια του, δεν ήξερε ούτε να διαβάσει, έφτασε στην κορυφή της σοβιετικής ιεραρχίας και πολέμησε με σύστημα και με πάθος το σταλινισμό. Κατώρθωσε ακόμα να γίνει η προσωποποίηση της ειρηνικής συνύπαρξης και να δώσει στη Σοβιετική Ένωση μία ιδιαίτερη αίγλη στη συνείδηση μεγάλων λαϊκών μαζών του κόσμου.

Οι αντίπαλοί του τον κατηγορήσαν για πολλά... Μία βασική παρένθεση: Οι κατηγορίες και οι αποκρύψεις εναντίον του Κρούστσεφ δεν έχουν τίποτα το κοινό με τις αποκρύψεις για τα εγκλήματα του Στάλιν. Τα τερατώδη σταλινικά εγκλήματα, που αποκάλυψε ο Νικήτας Κρούστσεφ στο εικοστό συνέδριο του Κόμματος, το 1956, δεν επανέληθαν και οι αντίπαλοι του Κρούστσεφ δεν τολμούσαν να του καταλογίσουν τίποτα το εγκληματικό, το ανεπανόρθωτο, το τυραννικό. Τον κατηγορούν σαν επιπόλαιο, άνικανο, προσωπολάτρη, νεποτιστή. («Αχ, Άτζουμπέι!», ποσειρολόγο, Βιαστικό, ματαιόδοξο, φλαύρο.

Τον κατηγορούν, ότι απέτυχε στη γεωργική του πολιτική... Τον κατηγορούν για το τηλεγράφο για το Βερολίνο, που αναγκάστηκε μετά να το αποσύρει, εκθέτοντας έτσι το σοβιετικό γότρο.

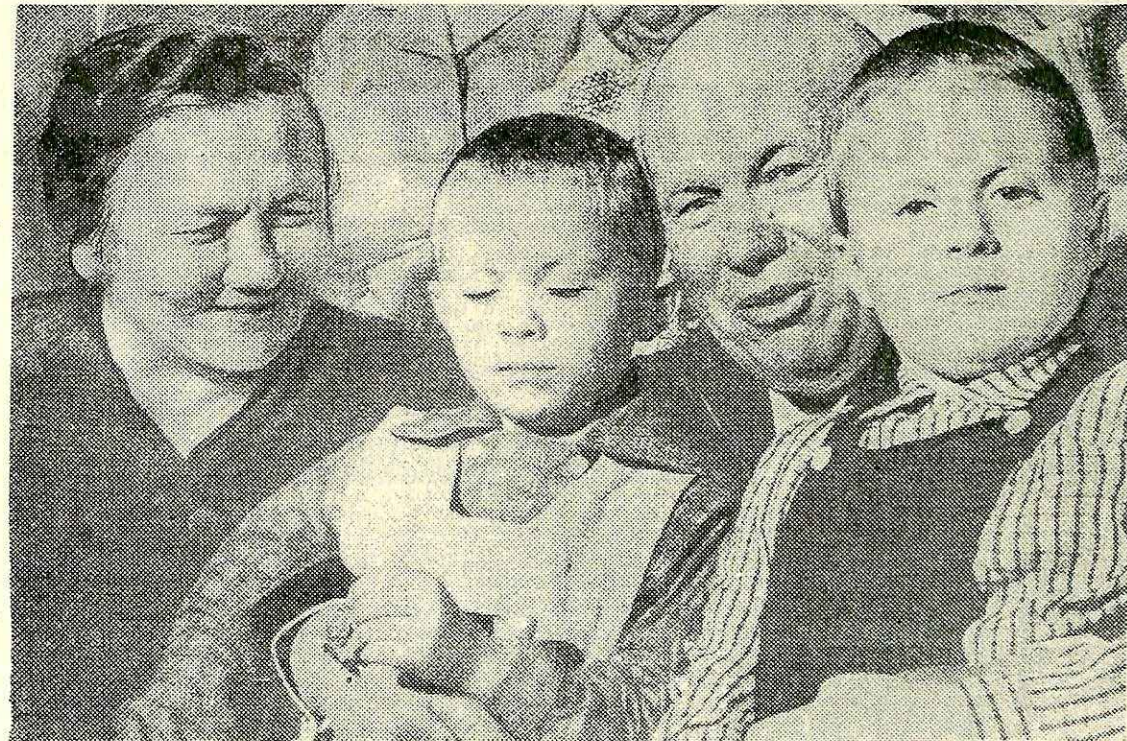
Για την περιπέτεια της Κούβας, όπου η ανθρωπότητα κόντευε να κατακυβληθεί στο βάρο της πυρηνικής καταστροφής και όπου η σοβιετική πολιτική λίγο έλειψε να γελοιοποιηθεί.

Τον κατηγορούν για την αλλα-πρόσκληση και πλάσδαρή του πολιτική στο πρόβλημα του Βιετνάμ.

Η ΡΗΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΙΝΑ

Αλλά η βασική κατηγορία, ο πραγματικός λόγος της πτώσεώς του, είναι η ρήξη με τη Λαϊκή Κίνα. Η διάσπαση του κομμουνιστικού στρατοπέδου, αποτελεί θανάσιμο κίνδυνο για την κομμουνιστική ιδεολογία και για το μέλλον του κομμουνισμού. Η ιδεολογική διαμάχη Μόσχας και Πεκίνου κινδύνευε να ανατινάξη στον αέρα την ένδοξη όλων των κομμουνιστικών κομμάτων.

Η εσωτερική εξασθένιση του παγκοσμίου κομμουνιστικού κινήματος προχωρούσε ραγδαία. Ός μέγας υπεύθυνος των καταστροφικών αυτών εξελίξεων κατηγορείται ο Νικήτας Κρούστσεφ.

Ο Νικήτας Κρούστσεφ με τη γυναίκα του και δύο από τα έγγονά του.

Η ρήξη του με το Μάο Τσέ Τουνγκ είχε φτάσει σε τέτοιο σημείο — τονίζουν οι κατηγοροί του — ώστε να μην αποκλείεται και μία ένοπλη σύγκρουση Σοβιετικής Ένωσης και Κίνας.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΤΗΣ

Βέβαιο πάντως είναι, ότι οι κα-

τηγορίες — χωρίς, μάλιστα, να δίνεται η ευκαιρία δημοσίας απαντήσεως του κατηγορουμένου — έχουν ένα κομμάτι αλήθειας, αλλά μόνο ένα κομμάτι.

Γιατί, είτε το θέλουν, είτε όχι, οι κατηγοροί του, ο Κρούστσεφ είναι ο μεγάλος συγχρονιστής της σοβιετικής κοινωνίας, που την πα-

ρέλαβε μέσα από τη φοβερή νύχτα του σταλινικού τρόμου.

Ο Κρούστσεφ ανέπτυξε τις σχέσεις με τη Δύση, ενώ ταυτόχρονα την «εθάβε» πολιτικά και ιδεολογικά, θεμελίωσε απρόσπαστα την ειρηνική συνύπαρξη, προσπάθησε να αυξήσει τα καταναλωτικά αγαθά και έδωσε αποφασιστική ώθηση στην προσπάθεια κατακτήσεως του διαστήματος.

Στην πολιτική αυτή, συμφωνούσαν απόλυτα οι σημειοί του κατηγοροί και διάδοχοι.

Ο Λεονίντ Μπρέζνιεφ, ηλικίας 58 ετών, είναι τώρα ο ουσιαστικός ηγέτης του Κομμουνιστικού Κόμματος και της Σοβιετικής Ένωσης και, μέχρις ενός σημείου είναι δημιουργήμα του ίδιου του Κρούστσεφ.

ΕΝΤΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Ο Νικήτας Κρούστσεφ, επί εντεκα χρόνια, έδεσποσε όχι μόνο στη σοβιετική πολιτική αλλά και στην παγκόσμια, που αναμφίβολα την επηρέασε αποφασιστικά στην πορεία της, στην ειρηνική της πορεία.

Η πτώση του αφήνει ένα τεράστιο κενό, που, αν δεν πηρε δραματικό χαρακτήρα, αυτό οφείλεται στην κρουστσεφική πολιτική.

ΕΠ. ΜΕΤ.

ΟΟ

ΒΟΗΘΕΙΑ!

Σε μία εφημερίδα της Μινεζότα, δημοσιεύθηκε η κατωτέρω μικρή αγγελία:

«Βοήθεια! "Αν κανείς δε μου γράφει, παρακινώντας με να φύγω, θα βρεθώ στην ανάγκη να τοντρετώ το Σάββατο. Ρ. Ουάλας».

Μία χαρακτηριστική γελοιογραφία: 'Ο Μάο Τσέ Τουνγκ προς τον κινεζικό λαό: «Σας αναγγέλλω την εκοήσι δύο βοσών: την ανατροπή του Κρούστσεφ και την ατομική μας βούβα...».

Τι τή γυναίκα και τον έρωτα

Οι άπληγορευμένοι έρωτες

«ΕΙΝΑΙ προτιμότερο να αγαπάς «καλές άσχημα, παρά να μην αγαπάς καθόλου». Αυτό φαίνεται να είναι το σύνθημα για όρισμα άτομα — δυστυχώς, πάρα πολλά — που πέφτουν στον ψεύτικο παράδεισο του «άπληγορευμένου έρωτα» και δεν θέλουν, δεν προσπαθούν να βγούν απ' αυτόν.

Είναι αλήθεια πως, ιδιαίτερα τις γυναίκες, πρέπει να τις καταλαβαίνουμε. Η ανάγκη γι' αγάπη είναι γι' αυτές ζωτική, σημαντική, όπως άσπας που αντιστοιχούν. Ένα άτομο που δεν αγαπά κανέναν, δεν μπορεί να είναι πραγματικά ένα ζωντανό πλάσμα, αλλά ένα πράγμα χωρίς ψυχή, μια πέτρα. Όταν καλές απομονώνεται, χωρίς να προσφέρει τίποτα από τον εαυτό του στο σύστημα είναι σαν να αυτοκαταδικάζεται στη μοναξιά, σε μια απόλυτη πνευματική στεριότητα.

Μά τι πρέπει να κάνουμε, όταν ό έρωτας, που γεννιέται εφαιρικά στην καρδιά και στις αισθήσεις, φαίνεται άπληγορευμένος από το νόμο, από τη θρησκεία, από την ήθικη; Τι πρέπει να κάνουμε, όταν η ζωή μας τον αρνείται ή μας τον αρνείται; Όταν οι έλπιες ή οι αυτοπαύσεις μας φαίνονται χαμένες; Πρέπει να υποκύνουμε και να άπαρηγόμαστε για πάντα τον έρωτα;

Η καρδιά, το ένστικτο, ακόμα και η λογική, σε ώριμμένες περιπτώσεις, επαναστατούν. Αυτή η επανάσταση μπορεί να πνίγει για πολύ καιρό, με θυσία και με δακρύα, μα κάποτε ξεσπάει και μεταμορφώνει ριζικά (τουλάχιστον φαινομενικά) τον χαρακτήρα και τις συνήθειες ανθρώπων καλών, λογικών, ήρεμων ως τότε.

Σαφηνικά, αυτά τα άτομα απορροφούνται τις ήθικες τους αρχές και ριχνονται σε μια περιπέτεια, αναζητώντας μια εύτυχια που αποδεικνύεται συχνά εφήμερη και άπονητευτική. Και, στο τέλος, ξαναεξορίζονται πιο μόνοι, πιο πικραμένοι από πριν.

Οι άπληγορευμένοι έρωτες είναι πολλοί. Δεν καταστρέφουν βέβαια, όλοι οι κινήσεις, με φέρνουν πάντοτε κινδύνους για ένα ή και περισσότερα άτομα. Και αυτό συμβαίνει πιο πολύ, γιατί συνήθως δεν προσφέρουν καμιά έλπιδα και δεν έχουν ένα αύριο.

Αυτοί οι έρωτες μαρτυρούν ένα μεγάλο εγωισμό, από το μέρος του ενός ή των δύο πρωταγωνιστών τους. Απ' αυτή την ιστορία άπουσίας ή γαλήνης, παρ' όλο που δεν αποκλείεται πάντα η εύτυχια. Η εύτυχια, όμως, με την πιο επικίνδυνη μορφή της. Καί, όποιος δεν περιμένει τίποτ άλλο από τη ζωή, αρκείται σε αυτό το είδος της «αυτοπάθειας».

Πολλές γυναίκες νομίζουν πως εξοφλούν τον σφάλμα τους με τα δακρύα και τις τρυφερές. Μά, δυστυχώς, λησμονούν πως ό πάθος δεν εξαγνίζει και δεν σβήνει το άμάρτημα, αν δεν συνοδεύεται από τη μετάνοια και την άποψή τους να μη ξαναπέσουν πάλι στο ίδιο λάθος.

Ο τύπος του πιο άπληγορευμένου, αλλά και του πιο συνθηθισμένου έρωτα, είναι εκείνος που ένώνει δύο άτομα παντρεμένα (ή ένα έλεύθερο κι ένα παντρεμένο). Γνωρίζονται τόσο κατά τύχη, ή εξ αιτίας της δουλειάς τους, που τους φέρνει κοντά και τους ένώνει με ένα φαινομενικά φιλικό δεσμό. Η συχνή συναναστροφή και η έπαιση άποτελούν τις πιο γυναίκες συνθήκες για τη γρήνηση άπληγορευμένου δεσμού. Απ' τη στιγμή που ό άντρας και η γυναίκα αρχίζουν να διαγινώσκουν ό ένας στον άλλο το σπιτιό, την έλπιδα άμνηστικής του σπυγού ή της καταπόνησης της συζύγου ή

του συζύγου, την άποτυχία του γάμου τους — δεν άργούν να φτάσουν στο σημείο, που θα αρχίσουν να σκέπτονται: «Πόσο διαφορετικά θα ήταν όλα, αν είχαμε συναντηθεί πιο πρώτα, αν είχαμε παντρευτεί έμεις οι δύο!».

Άλλοτε, θα ήταν άνοθελο να πη κανείς σ' αυτούς τους δυο λαθραίους έρωτες, για να τους πείσει να χωρίσουν, πως ό έρωτας τους είναι ένα σφάλμα. «Μά έμεις νιώθουμε καλά μαζί», θα άπαντούσαν. «Εμείς θα ήμαστε εύτυχοι, αν οι συνθήκες της ζωής δεν μας είχαν οδηγήσει σε λαθραμένους δρόμους, αν ήμαστε έλεύθεροι να ζήσουμε σαν σύζυγοι».

Και όμως το πιθανότερο είναι πως ό έρωτας τους άντέχει, ακριβώς επειδή υπάρχουν εκείνα τα «άν». Ο έρωτας, το πάθος, προσοδότηνται από τη γοητεία του άπληγορευμένου. «Αν εφαιρικά έμεναν έλεύθεροι — έλεύθεροι να παντρευτούν και να ζήσουν μαζί μια ήσυχη άσκή ζωή — ίσως θα έπαισαν να άσπαι. Χωρίς άνησυχίες και χωρίς άνησυχίες για κείνη, χωρίς την άνατριχίλα της περιπέτειας για εκείνον, τί θαίμεν; Μόνο η μονοτονία της οικογενειακής ζωής, που δε θα την άντεχουν, γιατί τις περισσότερες φορές πρόκειται για άτομα άνώριμα που δεν έχουν τη δύναμη να άνταλάσουν τις ευθύνες τους κι έπιθυμούν να εφρύγουν από τις άναπόφευκτες έγνοιες που δημιουργεί ό γάμος».

Μά αν οι ρόλοι άλλάξαν; «Αν η φίλη, ή σύντροφος των λίγων εύτυχιών άρών γινόταν η σύζυγος, με την όποια θα ήταν άναγκασμένοι να μοιραστούν και τις δυσάρεστες στιγμές; Πόσοι έρωτες, που θεωρούνται «αίωνιοι και άτελείωτοι», δεν θα ξαναγύριζαν στην πραγματικές τους διαστάσεις, ή ακόμα και δεν θαύσαν ολότελα, μπροστά σε μια τέτοια σύγκριση;

Άλλοι πάλι άπληγορευμένοι έρωτες έχουν πρωταγωνιστές εφήμερους. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η περίπτωση της «Ελένης Τ. που τη γνωρίσαμε στο διάστημα αυτής της έρευνας. Η «Ελένη είναι δεκαεφτά χρόνων, μα όι γονείς της της φέρονται σαν να ήταν ακόμα κοριτσάκι. Της άπαρηγορεύουν να φορέσει ψηλά τακούνια, να βάλει κραγιόν ή να πη πά να χορεύει με τους συμμαθητές της. «Ελένη τις φιλάει της, διαβάζον την άλληλογραφία της, δεν την αφήνουν να βγει από τη μόνη το βράδυ. Η «Ελένη φαίνεται πρότυπο καλής κοπέλλας. Μά όι γονείς της θα ένιωθαν φρίκη, αν μάθαιναν πως είναι έρωτευμένη, και μάλλον με έναν παντρεμένο».

Εκείνος, είναι ένας άντρας ήρωας, και η έπιτυχία του στο επαγγελματία του, ή οικονομική του άνεια και τα λίγα γκρίνια μαλλιά του, τον κάνουν ακόμα πιο γοητευτικό. Είναι ένας τύπος σοδαρός και ήθικος και γι' αυτό δεν έμμεταλλεύεται τον τρελλό έρωτα της νεαρής «Ελένης».

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— Οι γυναίκες μας μεταχειρίζονται ακριβώς όπως ή άνθρωπότητα μεταχειρίζεται τους θεούς της. Μας λατρεύουν, μα διαρκώς έχουν κάτι να μας ζητήσουν.

— Πολλές φορές πόθησα να έχε το γυναικείο φύλο ένα τριανταφυλλένιο άτομα, για να μπορούσα να φιλήσω όλες τις γυναίκες μονομιάς από την «Ανατολή ως τη Δύση».

— Η γυναίκα, το «ροσί και τα χαρτιά έλαττώνουν την περιουσία και αζάνουν τις άνάγκες μας. Η ικανοποίηση ενός πάθους κοστίζει πολύ περισσότερο από τη συντήρηση και την άνατροφή των παιδιών μας.

— Μια κοκέτα γυναίκα μοιάζει με το τριανταφυλλένιο, που από αύλο κάθε έρωτευμένου παίρνει κι' από ένα ροδοπέταλο. «Έτσι στο τέλος δεν μένουν παρά τα άγκάδια για τον σύζυγο!... Ντί κενς εκείνον, που άγωνίζεται ν' άσπρη τον έρωτα. Όπως ό άρότης, όσο περισσότερο τον πλένεις τόσο περισσότερο μευρήνεις. Έτσι και η γυναίκα, όσο περισσότερο την εξαναγκάζεις να μη αγαπά, τόσο περισσότερο προσκολλείται στον έρωτα.

— Νί νον ντε λαγκλό

Κάνει ό,τι μπορεί για να την άπομακρύνει για να την βοηθήσει να συνέλθ. Έκείνη όμως με το πείσμα, που μπορεί να δείξει μόνο μια έφηβος, τον ακολουθεί παντού, του τηλεφωνεί στο γραφείο και του στέλνει άπελπισμένα γράμματα. Του δηλώνει πως, χωρίς αυτόν, ή ζωή της δεν έχει καμιά σημασία, πως θα φύγει από το σπίτι, πως θα γερνοκόρη για όλη της τη ζωή.

Ο έρωτας μπορεί να άποτελή ένα λάθος, ακόμα και στο διάστημα του άρραβώνα ή του γάμου. Γιατί, έκ πρώτης όψεως, μπορεί να φαίνεται πως είναι προτιμότερο να ζή κανείς μ' έναν άκατάλληλο σύντροφο, άντι να ζή μόνος, αλλά αυτό δεν είναι σωστό. Ένας δεσμός που αρχίζει χωρίς σοδαρή σκέψη, είναι χίλιες φορές χειρότερος από τη μοναξιά. Δυσάρεστο, που δεν άπασιούνται, δεν μπορούν να ύπαιουν ό ένας τα έλαττώματα του άλλου και φτάνουν στο σημείο ακόμα και να μισούν.

Πολλές γυναίκες σκέπτονται: «Αν θα βρω ένα σύζυγο, θα είμαι ή πιο άφωτισμένη και ύποτακτη γυναίκα του κόσμου, δεν θα παρανομώ, μα ποτέ, θα τον κάνω εύτυχοι». Κι' όμως, αν παντρευτούν χωρίς έρωτα, μόνο για να «άποκατασταθούν», λησμονούν πολύ γρήγορα όλες τις καλές προθέσεις τους. «Μα, καμιά να μην παντρευόμουν ποτέ», λέει άναστενάζοντας, και γίνονται νευρικές άνικανοποίητες, πάντα δυσάρεστημένες.

Υπάρχουν ακόμα και οι έρωτες των γυναικών, που είναι πολύ μόνες και, λαχταρώντας τη θερμότητα της αγάπης, την βλέπουν παντού, ακόμα κι' εκεί που δεν υπάρχει. Πρόκειται για τις άσχημες, για τις άτολμες, για εκείνες που ύποφέρουν από συμπλεγματα κατωτερότητας, φτάνει να τους φερθεί κανείς σαν σε «άληθινες γυναίκες», σε γυναίκες γοητευτικές και έπιθυμητές, για να τις καλή σκέψας του γάμου της.

Για να ξεληληρώσουν το δάρο ενός ψεύτικου έρωτα, αισθάνονται την άνάγκη να προσφέρουν μια άφοσίωση και μια εύγνωμηση, χωρίς όρια. Συμβαίνει συχνά να έρωτευτούν ένα νέο πολύ μικρότερο απ' αυτές ή, ακόμα χειρότερα, τον άντρα μιας άλλης.

Οι άμορφες, οι γυναίκες με τους πολλούς θαυμαστές, άντιμετωπίζουν τον άντιθετο κίνδυνο. Κινδυνεύουν, όλο και πιο πολύ, να μετρήσουν εύκολα από το ένα φλερτ στο άλλο, από μια άπλη συμπαθεία σ' ένα ψευδοαρραβώνα ή σ' ένα σύντομο πάθος. Από το πρώτο λάθος, περνούν στο δεύτερο κι' ύστερα σ' ένα άλλο. Το πέφτουν και είναι δύσκολο να ξανασηκωθούν. Δυστυχώς, μια γυναίκα είναι πολύ εύκολο να βρη ένα χέρι που θα την «ρίξει κάτω», ενώ είναι δύσκολο να συναντήσει ένα άλλο, που θα την βοηθήσει να ξανασηκωθεί.

Κάνουν έπισης λάθος οι γυναίκες, όταν άνακουν σιωπηλά κάποιον, που

δεν θα το μόθη ποτέ και που ούτε καν φαντάζεται πως είναι άντικείμενο μιας τέτοιας αγάπης. Αυτά τα άίσθητα, που είναι φαινομενικά άνώριμα και πλατωνικά και βρίσκονται ανάμεσα στην πραγματικότητα και στη φαντασία, είναι όστόσο το ίδιο έπιλάδη. Υπάρχουν κοπέλλες έρωτευμένες με τον οικογενειακό γιάτρο, με τον ένοικο του άντικρινού σπιτιού, με τον συνάδελφο του γραφείου. Άφήνουν να περνούν τα χρόνια, άποκλείοντας μόνες τους όλες άλλες δυνατότητες, που θα τους χάριζαν τον έρωτα και την οικογενειακή εύτυχια.

Άλλα σφάλματα, πολύ συχνά, είναι των άρραβωνισμένων, που θέλουν να όλοκληρώσουν το δεσμό τους, χωρίς να περιμένουν να φτάσουν στο γάμο. Έκ μέρους της κοπέλλας, μπορεί να είναι ένα παρανοημένο πνεύμα χειραφετήσεως, μια υπερβολική άφελεια ή μια έλλειψη άποσελέγχου. Μά, πέρα από τους σοδαρούς κινδύνους, που έπιφυλάσσουν τα «έπακόλουθα» για την κοπέλλα, πέρα από τις ευθύνες που δημιουργούνται για κείνον, από την πρακτική άποψη, ή όλοκληρωση του έρωτα άνάμεσα στους άρραβωνισμένους είναι συχνά ένας πρόλογος για τη διάλυση του άρραβώνα τους.

Ακόμα κι' αν όλα τελειώσουν καλά, όλο και αν ό ο άρραβωνισμένος παντρευτούν, ύπάρχει ό κίνδυνος να έχουν σβήσει στο μεταξύ οι ένδοξοισμοί και οι έπιθυμίες. Ο γάμος μπορεί να πάρη τη μορφή μιας «έπανορθώσεως», πράγμα που θα είναι έκνευριστικό για εκείνον και κατενυστικό για την κοπέλλα. Και οι μελλοντικές σχέσεις τους μπορεί να σκεπάζονται από μια έλαφρεία σκία ύποψιας και δυσπιστίας. «Αν όμως, άντι να παντρευτούν, οι δυο άρραβωνισμένοι χωρίσουν, όταν θα έχη σιμεί άναμεσα τους το άναπανήρωτο, ή κοπέλλα κινδυνεύει να πέση στο ίδιο σφάλμα και με άλλους άντρες».

Το γάμο, δεν είναι εύκολο να έληγθη. Σπάνια μια κοπέλλα άναπαίρεται στο έρωτικό σφάλμα από βίαιο. Πολλές φορές, τη πνίγνουν σ' αυτό ή άπελπισία. Η έπιθυμία δεν κατορθώνει να έρεχσθ τον άντρα που την έγκαταλείπει, προσπαθεί να νική την άναμνηση του μ' έναν άλλο έρωτα.

Άλλοτε πάλι, άγαπά εύλικρινά για δεύτερη φορά. Και τότε, από έλικρινεία, από άνάγκη να βρη κατανοήσιμη, άνα συγγνώμη, διηγείται το παρελθόν της. Ο άντρας καταλαβαίνει και (αν αγαπά) δέχεται του καίρου. Μά με το πέρασμα του καιρού, γίνεται άπαισιότητα στής. Μια ύποπτη έπιθυμία στήλησ τη τον κάνει να σκέπτεται: «Αραό δέθηκε στον άλλο, γιατί όχι και με μένα; Πρέπει να μω άποδείξη πως με αγαπά, τουλάχιστον όσο αγαπούσε κι' εκείνον. «Αν δεν μω δώσω αυτή την «άποδειξη» πως μωρβό να καταλάβω μέχρι ποιο σημείο έχει λησμονήσει τον άλλο και άναπα τώρα έμένα;»

Και η γυναίκα ύποκύπτει, ακριβώς γιατί βάζει πάντοτε το άίσθημα πάνω από τις αισθήσεις. Και ή άλυσίδα των σφαλμάτων συνεχίζεται...

Εκτός από τις άρραβωνισμένες, σύμφωνα με την κοινή γνώμη, οι γυναίκες που πέφτουν εύκολότερα σε έρωτικά σφάλματα, είναι οι χαρισματικές και οι χήρες. Όταν τις κρινουμε, έχουμε την τάση να πιστεύουμε πως σ' αυτές κυριαρχεί το πάθος, ή φυσική έλξη, περισσότερο από την καρδιά. Γενικά, φαίνεται εύκολότερο να κατακτηθ η μια γυναίκα, που ήταν και πριν παντρεμένη, αλλά μόνο έπειδή δεν έχει πιά τους άνυπόδητους δισταγμούς και τους φόβους της άπειρης κοπέλλας. Και, πριν απ' όλα έπειδή, για μια φορά ακόμα, μπαίνει στο παιχνίδι ό φόθος της μοναξιάς, ή άνάγκη να δεχτεί και, πάνω απ' όλα, να χαρίσει αγάπη.

Αλλά οι πιο επικίνδυνοι άπληγορευμένοι έρωτες είναι εκείνοι που κάνουν κακό, όχι μόνο στη γυναίκα που τους δέχεται, αλλά και σε κα που τους δέχεται, αλλά και σε άλλα πλάσματα, έντελως ή άόια. Πρόκειται για την περίπτωση της γυναίκα που προδίδει το σύζυγό της, Κ. Α.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Γιατί ή γυναίκα άπάται;

ΠΡΟΣΕΓΓΙΑ

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

ΓΟΥ'ΙΛΦΡΙΝΤ ΧΑ'ΙΝΤ ΓΟΥΛ'ΙΤ

ΚΑΘΗΗ ΚΑΘ

ΤΖΕΣ ΚΟΝΡΑΝΤ

: 'Αλίκη

: Κάραγουαίη

: Άννα

: Μπάρι

Σενάριο : ΤΖΩΡΤΖ ΣΑΙΗ ΤΖΩΡΤΖ

Φωτογραφία : ΑΡ. ΚΑΡΥΔΗ ΦΟΥΕ

Μουσική : ΜΑΝΟΥ ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ

Μια πικάντικη αισθηματική κομεντί της ΦΙΝΟΣ ΦΙΑΜ, που σκηνοθέτησε ο ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΜΑΤΕ.

120Ν. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Μπάρι Ουίλσον βρίσκεται στις Βερμούδες, μαζί με τη μητέρα του Κόνι, όταν το ραδιόφωνο τον πληροφορεί πως είναι ό μοναδικός κληρονόμος του θείου του Πλάτωνος Καράκη, που άφησε πειθαίνοντας στη Νέα Υόρκη, την άκαμύτους βιομηχανία «Σάλτσες και Χαμπουργκερς Καράκη» άξιας πολλών εκατομμυρίων δολαρίων. Φεύγει άεροπορικά για τη Νέα Υόρκη και τρέχει άμέσως στο δικηγόρο γραφείο του κ. Κάραγουαίη.

Ψάχνουμε παντού για σάς, του λέει ό Κάραγουαίη. Γνωρίζετε τη συνηγή της σάλτσας των χαμπουργκερς Καράκη; Στην γείση της σάλτσας, Καθόλου άπίθανο να τη φύλαγε στο μυαλό του. Χωρίς αυτή, ή βιομηχανία δεν έχει άξια.

— Και τα εκατομμύρια που είχε; — Αυτά έγιναν εύτυχια! Κάθε δολάριο, που κέρδιζε ό θείος σας, έδωτε στην εύτυχια, ένα ελληνικό νησάκι, στο όποιο γεννήθηκε. Τβ νησί αυτό το άνικη, δεν έχει όμως καμιά άξια. Χθες πάντως πήρα ένα τηλεγράφημα από κάποιον Πατρουδά, Προσφέρει ένα εκατομμύριο για το νησί.

Ο Μπάρι φεύγει άμέσως για την Ελλάδα και κατορθώνει να πείσει τον Κάραγουαίη να τον ακολουθήσει. Στην εύτυχια, τους γίνεται ένδοξιαδής ύποδοχη. Η Άννα, ή δημοφιλής του νησιού, τρελ' λαίμη, με τις περιποιήσεις της τον Κάραγουαίη και του έτοιμάζει φαγητά, για τα όποια χρησιμοποιεί όλο της το ταλέντο σαν μαγειρίσσα. Ο Μπάρι εξ άλλου πολιορκεί την κόρη της Άλίκη αλλά, συμφωνά με τα έθιμα του νησιού, ένας άντρας δεν μπορεί ν' άγγίξη ένα κορίτσι, παρά μόνο άφου το παντρευτεί.

Η Άλίκη και ή μητέρα της καταστράνουν ένα σχέδιο, για να έμψοδουν τον Μπάρι να πουλήσει το νησί τους στον Πατρουδά. Η Άννα έτοιμάζει τώρα στην κουζίνα της, γουρουνόπουλο σούβλας, τυρόπιτες, σπανακόπιτες και άλλα όρατα πράγματα, για του Άγιου Σπυρίδωνα. Την ήμερα αυτή, θα γίνει μεγάλο φαγοπότη.

Απλώνει το άτραμπουλημένο πόδι του για να το ξεκουράσει, και βλέπει τότε ένα τσούμο παιδί γύρω από το φράχτη. Τον χαιρετούν χαρούμενα και τον καλημερίζουν τραγουδιστά. Ένα μικρό κοριτσάκι τον πλησιάζει και του προσφέρει μια άνοδοση από άγριολουλούδα, λέγοντας του: Παρακαλώ, κύριε Καράδου... Λίγα λουλούδια για σάς... Ο Κάραγουαίη τα παίρνει, φανερά συγκινημένος. Ο Εύχαριστώ... Εύχαριστώ πολύ... Εύχαριστώ, παιδιά...

Ο Κάραγουαίη, περνώντας, βλέπει τις προετοιμασίες και κάνει να πάρη ένα μεζέ, μα ή Άννα τον χτυπά με το γουδοχέρι. Πρέπει να κινήσει δυο μέρες νηστεία, του λέει. Διαφορετικά θα ξεροψήνεται κι' έσυ στην κόλαση, όπως αυτό το γουρουνόπουλο.

Η νηστεία αυτή δεν άφεται καθόλου στον Κάραγουαίη. Το στομάχι του δουλεύει τώρα κανονικά και οι μυραδιές του άνούνουν την όρεξη. Η Άννα όμως είναι άνένδοτη κι' έτσι εκείνος έγκαταλείπει κουσάινοντας την κουζίνα.

Το κοριτσάκι γυρνά και φεύγει τρέχοντας, ενώ τ' άλλα παιδιά έπαιζαν και χτυπού παλαμάκια. Ο Κάραγουαίη μυρίζει τα λουλούδια και προσπαθεί να κρύψη τη συγκίνησή του. Ύστερα σπκάνει το χέρι και χαιρετάει τα παιδιά, που σπεύδουν να εξαφανιστούν... Η Άννα παρακολουθεί τη σκηνή από την πόρτα της κουζίνας και το πρόσωπό της άκτινοβολεί από εύχαρίστηση... Ένώ αυτά συμβαίνουν στο σπίτι της Άννας...

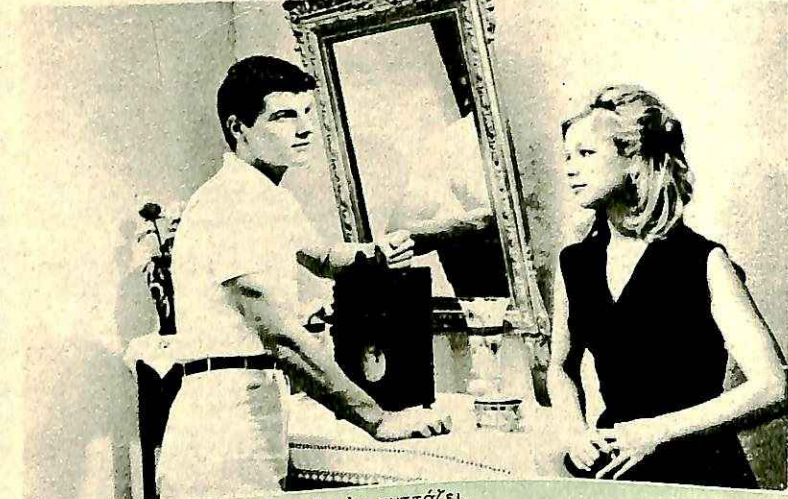
...ή 'Αλίκη και ο Μπάρρυ φτάνουν έξω από ένα μικρό, παλιό, αλλά φρεσκοασβετωμένο σπιτάκι, που βρίσκεται σ' ένα ύψωμα. Φαίνεται εγκαταλειμμένο, αλλά σε άριστη κατάσταση.
ΜΠΑΡΡΥ (λαχανιασμένος): Βρε παιδί μου, αν όλα τα κορίτσια στην 'Ελλάδα τρέχουν τόσο γρήγορα όσο εσύ, καταλαβαίνω τότε γιατί ο μαραθώνιος άρχισε από δω...
Χωρίς να του απαντήσει, η 'Αλίκη ανοίγει την πόρτα και οι δύο νέοι προχωρούν στο εσωτερικό του σπιτιού...

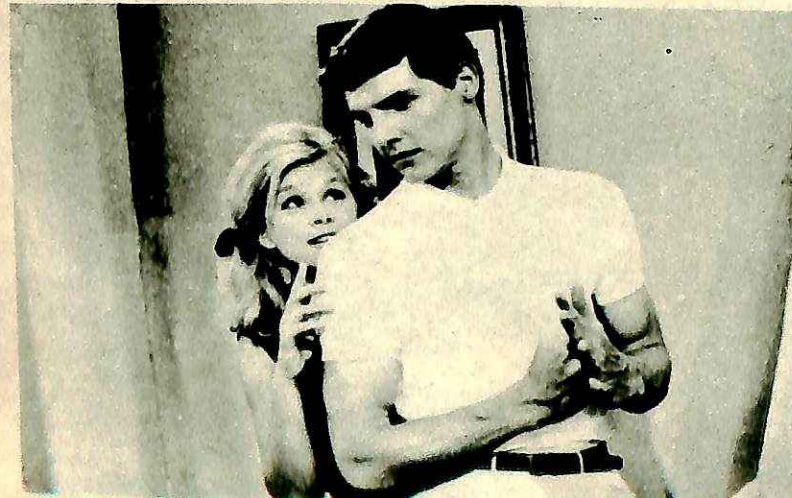
Φτάνουν σ' ένα μεγάλο δαμάτιο κατακάθαρο, με άσπρισμένους τοίχους και βαμμένο ξύλινο πάτωμα. Τα έπιπλα είναι όλα παλιά, αλλά φτιαγμένα με γούστο. Σ' έναν από τους τοίχους κρέμεται μια παλιά φωτογραφία με ξύλινη κορνίζα σε όμοιες σχήμα, στολισμένη με χάρτινες ελληνικές σημαίες και αγριολούλουδα. Στο βάθος, υπάρχει ένα μεγάλο διπλό κρεβάτι και πλάι δυο μικρά παιδικά κρεβατάκια. Η 'Αλίκη πηγαίνει προς τα δυο αυτά κρεβατάκια και ο Μπάρρυ την ακολουθεί.

ΜΠΑΡΡΥ: Μά, τέλος πάντων, ποιός κατοικεί στο σπίτι αυτό, που μυρίζει σαν μουσείο...
Η 'Αλίκη του χαμογελά. Πλησιάζει ένα παλιό ρολόι, το κουρδίζει κι' εκείνο αρχίζει να παίζει ένα γλυκό σκοπό, σαν νανούρισμα. Η 'Αλίκη συνοδεύει τη μουσική με το δικό του τραγούδι της και ο Μπάρρυ την ακούει, ενώ στο πρόσωπό του ζωγραφίζεται μια παράξενη έκφραση.
—Υστερα από λίγο, τη διακόπτει:
—Γιατί περίμενε ένα λεπτό!...

Η 'Αλίκη σταματά και τον κυττάζει.
ΜΠΑΡΡΥ: Τι είναι αυτό;
ΑΛΙΚΗ: Είναι ένα παλιό νανούρισμα, με το οποίο αποκοιμίζουμε τα παιδιά, εδώ στην Εύτυχία. Οι μητέρες το τραγουδούν στα παιδιά τους, για να τους χαρίσουν ένα γλυκό ύπνο...
ΜΠΑΡΡΥ: Αυτό είναι πολύ παράξενο... Τον ξέρω, αυτό τον σκοπό. Έχω μάλιστα γράψει δικά μου λόγια πάνω σ' αυτό...
Το ρολόι έχει στο μεταξύ σταματήσει.

ΜΠΑΡΡΥ: Ξανακούρδισέ το... Θέλω να ξανακούσω αυτή τη γλυκειά μελωδία... Την αγαπώ από μικρό παιδί.
Η 'Αλίκη ξανακουρδίζει το ρολόι και ο Μπάρρυ συνοδεύει αυτή τη φορά τη μουσική με το δικό του τραγούδι στα αγγλικά. Όταν τελειώνει, η 'Αλίκη τον πλησιάζει και του λέει, ένθουσιασμένη:
—Το τραγουδάς πολύ ωραία.
ΜΠΑΡΡΥ: Ευχαριστώ. Κι' εσύ το ίδιο... Δεν μπορώ όμως να θυμηθώ, πού τον πρωτοάκουσα, αυτό το σκοπό...

ΑΛΙΚΗ: Ίσως να σ' τον τραγουδάσε κι' εμένα η μητέρα σου, όταν ήσουν μικρό παιδί.
Ο Μπάρρυ γυρίζει προς την 'Αλίκη και την κυττάζει ερωτηματικά.
—Υστερα κυττάζει το κρεβατάκι...
Η 'Αλίκη κάνει μια καταφατική κίνηση με το κεφάλι.
—Ναι, του λέει, αυτό εδώ ήταν το κρεβατάκι της... Έδώ κοιμόταν, όταν ήταν μικρό παιδί...
Του δείχνει ένα από τα δυο κρεβατάκια...

Ο Μπάρρυ το πλησιάζει, φανερά ταραγμένος, πιάνει με τα χέρια του τα ξύλινα κάγκελλά του και τα σφίγγει...
ΑΛΙΚΗ: Ναι, εδώ γεννήθηκε. Όχι μόνο εκείνη, αλλά και ο θείος σου και ο πατέρας τους και ο πατέρας του πατέρα τους. Υστερα έφυγαν για την 'Αμερική. Οι κάτοικοι της Εύτυχίας φρόντιζαν πάντα το σπίτι του Καράκη. Ήξεραν πως το σώμα του μπορεί να είχε φύγει για την 'Αμερική, αλλά η ψυχή του έμενε στην Εύτυχία...
ΜΠΑΡΡΥ (συγκινημένος): Είναι θαυμάσιο!

Στο μεταξύ, στο σπίτι της 'Αννας, ο Καραγουσιανής αναπαύεται στην πολυθρόνα του, κρατώντας πάντα τα λουλούδια που του προσέφερε η μικρή Μαρία. Βλέποντας σε μια στιγμή την 'Αννα να θγαίνει στον κήπο μαζί με το μικρό Σακράτη, που καταβροχθίζει λαίμαργα ένα μεγάλο κομμάτι ψωμί, ο Καραγουσιανής τη ρωτάει:
—'Αλήθεια, 'Αννα, τι μέρα έχουμε σήμερα;
ΑΝΝΑ: Πέντε μέρες μετά από τη γιορτή του 'Αγίου Θεοδώρητου και δυο μέρες πριν από του 'Αγίου Σπυρίδωνα... Μεγάλο φαγοπότη!...

...Εδώ οι κοττες σας...
Από την κουζίνα, το αεράκι φέρνει μια ωραία μυρωδιά, που κάνει τον Καραγουσιανή να γλείφει τα χείλια του με τη γλώσσα του. 'Υστερα λέει με παράπονο:
—Νομίζω πως δε θα προλάβω τη γιορτή του 'Αγίου Σπυρίδωνα. Θάχω πεθάνει στο μεταξύ από την πείνα...
ΑΝΝΑ: Γούρι... Μεγάλο γούρι να πεθάνει κανείς τη γιορτή του Αγίου Σπυρίδωνα... Η μυχή του πάει κατ' ευθείαν στον ουρανό!...

ΑΛΙΚΗ: Έλα να δής και μια φωτογραφία της μητέρας σου, όταν ήταν μικρό κοριτσάκι...
Πιάνει τον Μπάρρυ από το χέρι και τον πηγαίνει στην τραπεζαρία. Εκεί, ξεκρεμά από τον τοίχο μια οικογενειακή φωτογραφία και, δείχνοντας στον Μπάρρυ ένα μικρό κοριτσάκι, του λέει:
—Αυτή είναι η Δέσποινα Καράκη, η μητέρα σου...
Ο Μπάρρυ μένει άφωνος απ' τη συγκίνηση.

ΚΑΡΑΓΟΥΣΙΑΝΗ: Έννοώ τι ήμερομηνία;
ΑΝΝΑ: Τώρα έχουμε καλοκαίρι.
ΚΑΡΑΓΟΥΣΙΑΝΗ: Ούφ!... Δε θαρρώ... Νομίζω πως η εκδίκασή της υποθέσεώς μου είχε όριστη για χτές... Εύτυχώς που την ανέβαλα... Δε θα την προλάβω!...
Ακούγοντας το δυνατό κακκάρισμα μιας κόττας από το κοττέτσι, ο Καραγουσιανής φωνάζει απότομα:
—Κι' άλλο αύριο... Μα πάσα αύρα κάνουν κάθε μέρα...

Ποτισώντας τα λουλούδια της, η 'Αννα συνεχίζει, μ' ένα ειρωνικό γόνο στη φωνή της:
—Μόνο που είναι καλύτερα να πεθάνει κανείς αφού φάει τα φαγητά, που ετοιμάζουμε εμείς, για την ημέρα του 'Αγίου Σπυρίδωνα. Γουρουνόπουλο ψητό, παϊδάκια άρνισια ρηγανάτα, τυρόπιττα σπέσιαλ, σπανακόπιττα, γιουβαρλάκια, μπιφτεκάκια, κεφτεδάκια, παπουτσάκια, ντολμαδάκια.
ΚΑΡΑΓΟΥΣΙΑΝΗ: Σταμάτα!... Αυτό είναι σαδισμός!...

Στο σπίτι του Κάρλντ, ο Μπάρρυ εξακολουθεί να κυττάζει το κάθε τι με συγκίνηση. Οι δυο νέοι μένουν για λίγο σιωπηλοί κι' ύστερα ο Μπάρρυ μιλάει πρώτος:
— Δυστυχώς, δεν μπορώ να κάνω τίποτα, 'Αλίκη. Είμαι μπλεγμένος. 'Υπεγράψα επιταγές, για ένα σημαντικό ποσό. 'Αν δεν τις εξοφλήσω, θα πάω φυλακή... 'Εχω μπλέξει, βλέπεις, και μ' εκείνο το κορίτσι, στις Βερμούδες.
ΑΛΙΚΗ (αυθόρμητα): Την Κόννυ;

ΑΛΙΚΗ (με ένοχο ύφος): 'Ο Κώστας Γιαννής έφερε χθές ένα τηλεγράφημα από το μεγάλο νησί... Ξέχασα να στο δώσω...
ΜΠΑΡΡΥ: Πούντο;
'Η 'Αλίκη δαίνει ένα χαρτί από το στήθος της και το δίνει στον Μπάρρυ. Εκείνος το κυττάζει με άμνησιν και λέει:
— Μα αυτό είναι ελληνικά.
ΑΛΙΚΗ: Οι λέξεις είναι αγγλικές, μα τα γράμματα είναι ελληνικά, γιατί στο μεγάλο νησί δεν έχουν αγγλική μηχανή...

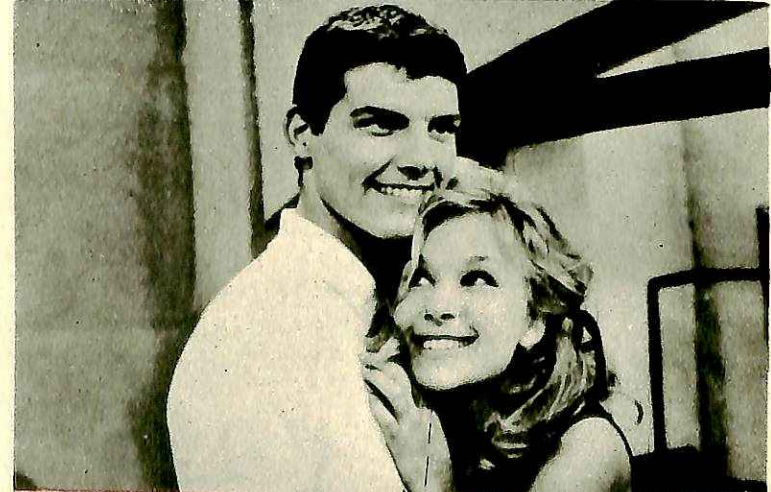
'Ο Μπάρρυ γίνεται 'έξω φρενών.
— 'Ακούς εκεί, το χρυσό παιδί της Γουόλ Στρήτ να τριγυρνά σε άπαξια καταγωγή σαν το 'Εξτάς.
ΑΛΙΚΗ: Κι' εσύ γιατί τριγυρνάς εκεί με μία ξανθιά κούκλα; Εί-
ναι μαγαζί παιχνιδιών;
ΜΠΑΡΡΥ: 'Ενα είδος... Ψώνισα εκεί μία κούκλα... Παράτα όμως τη συζήτηση... Πρέπει να κάνω ένα τηλεφώνημα.
ΑΛΙΚΗ: Να μιλήσεις στην Κόννυ;

ΜΠΑΡΡΥ: Διάβασες το τηλεγράφημά μου;
ΑΛΙΚΗ: Κατά τύχη... Την αγαπάς, την Κόννυ;
ΜΠΑΡΡΥ (σηκώνεται): 'Ας μη μιλάμε γι' αυτό. 'Οπως σου είπα, είμαι μπλεγμένος. 'Ο πατέρας της ψάχνει να βρει ευκαιρία, για να με θγάλη απ' τη μέση, επειδή θέλει να την παντρεύη μ' ένα πλούσιο χρηματιστή της Νέας 'Υόρκης...
ΑΛΙΚΗ: Τον Κάρλτον Κάρτερ...
ΜΠΑΡΡΥ (κατάπληκτος): Μέντιουμ είσαι;

ΜΠΑΡΡΥ: Διάβασέ το...
ΑΛΙΚΗ: Το ξέρω απ' 'έξω... 'Αγαπητέ Μπάρρυ... Πότε θα εξαγορεύσεις στην ξανθιά κούκλα σου;... (Σ' άλλο τόνο): Μα παί-
ζετε με κορίτσες, εσείς οι νέοι στην 'Αμερική;
ΜΠΑΡΡΥ: Προχωρεί παρακάτω...
ΑΛΙΚΗ (διαβάζει το τηλεγράφημα): 'Ο 'Κάρτερ μού 'εγραψε πως
με είδε με μία ξανθιά κούκλα στο 'Εξτάς της Νέας 'Υόρκης, την
περασμένη Τρίτη... Καλή διασκέδαση. Κόννυ.

ΜΠΑΡΡΥ: Πρέπει να της εξηγήσω, να ξεμπλέξω κάπως...
'Αρπάξει την 'Αλίκη και την τραβά προς το μέρος του.
— Πρέπει να με βοηθήσεις, της λέει. Το ξέρω πως δεν έχω κανέ-
να δικαίωμα να στο ζητώ, αυτό. Ξέρω πως δεν σ' άρεσει ο λόγος,
για το οποίο βρίσκομαι 'έξω...
ΑΛΙΚΗ (χαδιάρικα): 'Εμένα μ' άρεσει, που βρίσκσαι 'έξω...
ΜΠΑΡΡΥ: 'Ακούσε, 'Αλίκη... Θα προσπαθήσω να σου δώσω να
καταλάβεις... Πάει πολύς καιρός, που θέλω να στο πω...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΛΙΟΥΓ'ΙΣ ΣΚΡΑΝΤΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Χρησιμοποιώντας ένα έκρηκτικό
στυλό, οι τρεις φυλακισμένοι κατορ-
θύνουν να ανοίξουν ένα πέρασμα,
να βγουν από τη φυλακή τους και
να εγκαταλείψουν το νησί Πάν-
Τας, όπου βρίσκονται. Οι συμμορι-
τες τ' έχουν έκκενδρσει στο μετα-
ξύ και έχουν προετοιμάσει την α-
νατίναξί του, που πραγματοποιεί-
ται μελις έχουν φύγει οι τρεις 'Αγ-
γλοι. Παίρνοντας καινούργιες πλη-
ροφορίες απ' τον Τένγκ-Φά, οι 'Αγ-
γλοι ξεκινούν με το τρένο για το
Τσένγκ-Τίν. 'Ο Τένγκ-Φά συντα-
ξιδεύει μαζί τους, μεταμφιεσμένος
σε μοναχό. Στο μεταξύ, ο Κίντο
ζητεί τη βοήθεια του στρατηγού
Χουάνγκ, για να αιχμαλωτίσει το
τρένο και τους επιβάτες του. Και
πραγματικά, καταστρέφει τις γραμ-
μές, σε μεγάλο μήκος. Με το ίδιο
τρένο ταξιδεύουν ένας Γαπωνέζος
ταγματάρχης και μία νέα που φαί-
νεται 'Αμερικανίδα.

Το τρένο συνέχισε πά-
ντα τη μονότονη πορεία
του. Λίγο πριν από το
Τσένγκ-Τίνγκ, ένας και-
νούργιος επιβάτης μπήκε στο δια-
μέρισμα. Ήταν ένας Ιεραπόστο-
λος με ισχυρό πρόσωπο και αυστη-
ρή εμφάνιση. Κρατούσε στα χέρια
του μία Βίβλο με χρυσά στολί-
σματα. Βλέποντας ότι η θέσις
πλάι στον Τένγκ-Φά ήταν άδεια,
πήγε να καθήσει εκεί. Τα χείλη
του τασιού μοναχού κινήθηκαν
δυο-τρεις φορές, σαν νάθελε να
πλ. κάτι. 'Αλλά δεν είπε τίποτα.
'Ο Ιεραπόστολος δεν είχε προ-
φθάσει ακόμη να καθήσει, όταν ή
πόρτα του διαμερίσματος άνοιξε
και πάλι. 'Ο Γαπωνέζος ταγμα-
τάρχης, ή νεαρή 'Αμερικανίδα
και δυο στρατιώτες με σκούρες
στολές προχώρησαν με άσπρα βί-
ματα στο εσωτερικό. 'Ο ταγμα-
τάρχης κρατούσε στα χέρια του
ένα από τα μικρά γυαλιά βιβλίου
του Τένγκ-Φά. 'Η νέα προχο-
ρούσε πλάι του και φαινόταν πο-
λύ ήρεμη.
'Ο Βίντεο πρόσεξε ότι τα χα-
ρακτηριστικά του Τένγκ-
Φά απληρώθηκαν ξαφνικά κι' είχε
το προαίσθημα πως κάτι το πολύ δυ-
σάρεστο επρόκειτο να συμβεί.
— Είμαι βέβαιη ότι είναι ο
Τένγκ-Φά, είπε ή νέα στον ταγ-
ματάρχη. Δείχνοντας τον τασιού
μοναχό. Είναι πολύ επιβλητικός.
'Ο Βίντεο την είδε να γυρίζει
το κεφάλι προς το μέρος του. Τα
βλέμματά τους διασταυρώθηκαν.
Κάτω από τη χοντρή ζακέτα
και τις μπότες της, το κομμάτι της
φαινόταν άρμονικό και ολόισιο. 'Η
εμφάνισί της, ωστόσο, δεν είχε
τίποτα το γυναικείο. Ίσως από
πόθος. Το βλέμμα της ήταν ψυ-
γρό και αποφασιστικό και το στό-
μα της έδειχνε θέληση και σκλη-
ρότητα. 'Ο άρχιεπίσκοπος της
Σκότλαντ Γουόλντ ήταν βέβαιος
πως δεν την είχε ξαναδεί. Κι'
πόσες δεν την είχε ξαναδεί. Κι'
ωστόσο, το πρόσωπο αυτό του φά-
νιζε γνώριμο. Δε μπορούσε, ω-
στόσο, να καταλάβει με ποιά ε-
μοιάζε.
'Ο Γαπωνέζος ταγματάρχης
γυροφόρος τον Τένγκ-Φά και τον
Ιεραπόστολο, κάνοντας μερικές
γυριμάτσες προς το μέρος τους,

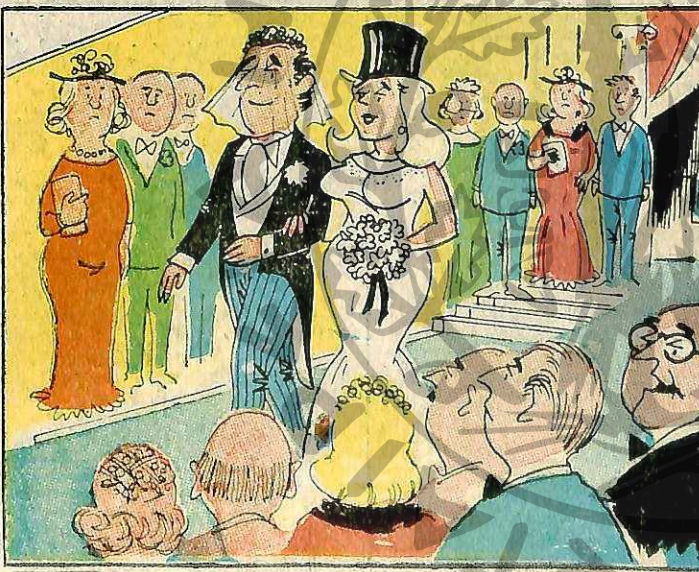
Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΣΦΙΤΤΑ

— Είναι ο Τένγκ-Φά, ο άρχι-
γός των «Αί-Χο-Τσουν» (των
Πυγμαχών της νομίμου άρμονίας)
του είπε. Αυτός διευθύνει όλη την
επαναστατική κίνηση στην Κίνα.
Τον είδα στη Σαγκάη και στο
Νανγίν.
Οι δυο Γαπωνέζοι από τη σι-
γή που άκουσαν το όνομα του
Τένγκ-Φά, είχαν σπρώξει τις
μαγιονέτες τους κι' είχαν φέρει
τις άχμες τους μπροστά στο στή-
θος του μοναχού.
'Ο Κινέζος, ωστόσο, διατηρού-
σε απόλυτα την ψυχραιμία του.
Σηκώθηκε, ξαφνικά, πήρε το
κλουβί του με τα παλιά παπού-
σια κι' ακολουθήσε τους δυο Γα-
πωνέζους στρατιώτες με σταθερό
βήμα, σαν να επρόκειτο να κινή-
ναν άλλο περίπατο μαζί τους.
'Ο ταγματάρχης έκαμε μία και-
νούργια υπόκλησι.
— Συγχωρήστε με, είτε και
πάλι.
Και διευθύνθηκε προς την πόρ-
τα, ακολουθούμενος από τη νεα-
ρή 'Αμερικανίδα. Τη στιγμή που
έβγαιναν, ο Βίντεο έτρεξε κοντά
της και, πιάνοντάς την από το
χέρι, την ανάγκασε να γυρίσει
προς το μέρος του.
— 'Αν πραγματικά είσαστε 'Α-
μερικανίδα, αυτό που κάματε ή-
ταν πολύ κακό, της είπε.
'Η νέα τράβηξε με δύναμη το
χέρι της κι' απάντησε με ωργι-
μένο ύφος:
— Σας είπα πως δεν ήθελε
ακούη ή σειρά σας. Θα ξανασημα-
νθώμε προτού τελειώσει το τα-
ξίδι.
'Ο Βίντεο ξαναγύρισε στη θέ-
σι του, μετανοημένος γι' αυτή
την ανόητη κίνησή του. Στα
πρόσωπα των αντρών τον διά-
βασε την έκπληξη και την απορία.
'Αλλά δεν τους είπε τίποτα. Από
το ανοιχτό παράθυρο, έβλεπε τον

Τένγκ-Φά να προχωρή ανάμεσα
στους δυο Γαπωνέζους στρατιώ-
τες.
'Ο Άντον έσκηψε προς το μέ-
ρος του.
— Έχετε ξαναδεί αυτή τη νέα;
τόν ρώτησε.
'Ο Βίντεο άνασφάλως με προσ-
ποίητη αδιαφορία τους άμους του.
— Όχι, απάντησε. Σεις;
— Νομίζω ότι ναι.
— Πού;
— Αυτό είναι που δε μπορώ να
θυμηθώ.
'Η σειρά της του τρένου έδωσε
ένα μεγαλοκόλο ήχο και τα βα-
γόνια άρχισαν να κινούνται. 'Ο
Τένγκ-Φά κι' οι Γαπωνέζοι
στρατιώτες είχαν χαθεί. Το βλέμ-
μα του Βίντεο έπεσε πάνω στον
Ιεραπόστολο. Αυτός σόφρωσε τα
χείλη, έβηξε δυο-τρεις φορές κι'
ύστερα είπε:
— Γερό παλληκάρι, ή;

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
'Ο Βίντεο, άκουμπισμένος στο
παράθυρο, κυττάει το τοπίο που
άπλωνόταν ολόγυρα. Το τρένο
είχε αφήσει τώρα το Τσένγκ-Τίνγκ
και διευθυνόταν προς το άνοιγμα
του Μεγάλου Τείχους. Το έδαφος
έδώ ήταν άνωμαλο. Πέρα, στο
βάθος, διακρίνονταν τα χιονισμέ-
να βουνά.
'Ο 'Αγγλος άστρονομικός κίττα-
ξε την άδεια θέσι, όπου καθόταν
πριν ο Τένγκ-Φά. Τι θα γίνον-
ταν τώρα, οι σύντροφοί του κι'
αυτός, χωρίς την ισχυρή προστα-
σία τους;
Σε κάποια στιγμή, ο Σιού πέ-
ρασε από το διάδρομο κι' έφριξε
μία γρήγορη ματιά μέσα στο δια-
μέρισμα. 'Επειτα εξαφανίστηκε.
— Ομορφή χώρα, είτε ο Ιερα-
πόστολος.
— Φτώχη, απάντησε ο Βίντεο.
'Η νεαρή 'Αμερικανίδα περνού-
σε εκείνη τη στιγμή. Τα βλέμμα-
τά τους διασταυρώθηκαν.
'Ο Βίντεο την είδε να διευθύ-
νεται προς το βαγών-ρεστοράν
και, βγαίνοντας στο διάδρομο, την
ακολούθησε.
'Ολα τα τραπέζια ήταν πασιμέ-
να. 'Η νεαρή γυναίκα σταμάτησε
κοντά σ' ένα παράθυρο.
— 'Αμερικανίδα; τη ρώτησε ο
Βίντεο, πληγνόντας κοντά της.
'Η νεαρή γυναίκα άρχισε ν' ά-
παντήσει.
— Ναι, είπε τέλος με προκλη-
τικό ύφος.
— Μήπως σάς ένοχλώ;
— Όχι, Κούρτλαντ, του απάν-
τησε.
Το βλέμμα της είχε σπληνώθη
έπιμονα πάνω του.
— Πώς έχετε τ' όνομά μου;
τη ρώτησε.
— Είναι τόσο εύκολο να πάρη
ζανείς ένα όνομα, απάντησε περι-
γεραστικά. Έγώ λέγομαι Ρήντ,
Μαρθα Ρήντ.
— Νομίζω πως θα σας ταίρια-
ζε καλύτερα ένα άλλο όνομα...
— Ποιό;
— Δεν το ξέρω ακόμη.
— Καλά, είτε ή νεαρή γυναί-

— Έπαιθαν και οι δυο τους νευρικό τρένι!...

κα. 'Ισως κι' εγώ σ'α δώσω μιά μέρα άλλο όνομα.
Τό πρόσωπό της έγινε, ξαφνικά, πολύ σοβαρό.

— Έμπρός, λοιπόν, ρωτήστε με, είπε. Γιατί παρέδωσα αυτό τόν Κινέζο στους Γιαπωνέζους; Αυτό δε θέλετε να μάθετε;

— Δε ρώτησα τίποτα, απάντησε ο Βίντεο.

— Έχει σημασία ποιά τρόπο διαλέγει να γείρει για να ξεφορτωθώ έναν αντίπαλό του; είπε με κυνισμό η Μάρθα Ρήντ.

— Ο Βίντεο ανατήρησε αβελάνη. Είχε άρχει, να καταλαβαίνει: Εκείνοι που ήθελαν αυτό γλυτώνουν από τόν Τένγκ-Φά, είχαν προτιμήσει να τον παραδώσουν στους Γιαπωνέζους. Έξυπνο τέχνασμα!

— Θέλετε να πείτε πως μπορείτε να κάμει και για μένα το ίδιο; είπε ο Βίντεο.

— Θα σ'α αποδείξω τό αντίθετο, απάντησε η νέα.

Είχα ιδεί τό Γιαπωνέζο ταγματάχρη, που μπήκε στο βαγόν—ρεστοράν.

— Ταγματάχρη Τανάκα, θά σ'α συστήσω τόν κύριο Κουράντ, του είπε. Δεν μου είπατε ότι λεγόσατε Κουράντ, Πόλ Κουράντ; πρόσθεσε ζητάζοντας τόν Βίντεο στα μάτια.

— Ο Τανάκα έσμιξε τις φτέρες του και χαϊρέθηκε με ευγένεια.

— Η μίς Ρήντ είναι μιά καλή φίλη, είπε. Τά μάτια της αναγνώρισαν άμέσως τόν Τένγκ-Φά.

— Ήταν κατάσκοπος; ρώτησε ο Βίντεο.

— Όχι, άλλ' είναι ένας πολύ επικίνδυνος ληστής. Λιπάμια γιατί είμαι υποχρεωμένος να σκοτώω γενναίους ανθρώπους, όπως τόν Τένγκ-Φά, άλλ' αυτό είναι τό καθήκον μου.

— Τό Τέιζο; φώναξε εκείνη τη στιγμή η Μάρθα.

Πενταζόσια μέτρα πιο πέρα, οι δύο βοσκίονες του Μεγάλου Τέιζους διευθύνονταν σάν άρπάγες προς τη σιδηροδρομική γραμμή.

Τό πρόσωπο της νεαρής γυναίκας έγινε, ξαφνικά, κατακίτρινο, ενώ τό τραίνο τρανταζόταν σάν νάθελε να τινάχτη έξω από τις γραμμές του. Έπειτα σταμάτησε απότομα. Ποτήρια, φλιτζάνια, πιάτα, μπουτλίες, σωριάστηκαν όλα στο πάτωμα, κάνοντας έναν τομακωκό θόρυβο. Οι επιβάτες έτρεξαν ο ένας πάνω στον άλλον.

— Ποιοί; ρώτησε η Μάρθα, που βοισκόταν κοντά του.

— Οι άντάρτες.

— Ήταν τό τραίνο να προχωρήσει. Ο ταγματάχρης Τανάκα διώχθηκε τη στιγμή που άνοιξε. Όλοι γύριζαν από τό παράθυρο, προσπαθώντας να καταλάβη τι συνέβαινε.

— Ακούστηκε, ξαφνικά, ο θόρυβος της πόρτας που άνοιξε. Όλοι γύρισαν τά μάτια τους προς τά κεί.

— Η άναγνώη του Τανάκα κόπηκε στο στόμα του.

— Άηστές! είπε με υπόκωφη φωνή.

Στην είσοδο του διαμερίσματος, στεκόταν ο Ιεραπόστολος. Φαινόταν τώρα πιο ψηλός και πιο κοκκαλιάρης από πριν. Θάλεγε, ένας δόν Κινέζης, που είχε μεταφερθεί, ξαφνικά, στην Κίνα. Στο δεξί χέρι του κρατούσε ένα αυτόματο κι' είχε τό δαχτυλίδι του στη σκανδάλη.

— Η κάρνη του όπλου σπρωζόταν πάνω στη Βίβλο, που ο παράξενος αυτός κληρικός δεν είχε αφήσει από τό άριστερό χέρι του.

Η ΕΠΙΘΕΣΗ

— Ψηλά τά χέρια, σ'α παρακαλώ, είπε ο Ιεραπόστολος άγγιζικά.

— Ο τόνος του ήταν ξερός. — Να μην κινηθώ κανείς, ξαναείπε. Όλοι ψηλά τά χέρια!

Αυτή τη φορά μίλησε κινέζικα και κατόπιν μετέφρασε τά λόγια του στα Ιαπωνικά.

Οι επιβάτες είχαν σφιχτή ο ένας πάνω στον άλλον και δεν έκαναν την παραμικρή κίνηση.

— Ο ταγματάχρης Τανάκα έκοιξε ένα ώργισμένο βλέμμα στον Ιεραπόστολο. Θα προτιμούσε να είχε κάμει χαράζι, παρά να υποστή αυτό τόν εξευτελισμό.

Πέρασαν μερικά στιγμές απόλητης σιωπής. Ο Ιεραπόστολος έξοισάλε, με τό ψηλό άνάστημα και τό αυτόματό του, όλόκληρο τό βαγόνι. Πολλοί από τούς επιβάτες είχαν άρχει κι' όλες τά τρέμουν. Τά πρόσωπά τους ήταν κατάλευκα.

Καί, ξαφνικά, άκούστηκε ο ξερός κρότος ενός πολυβόλου. Ένα τζάμι του βαγόν—ρεστοράν έγινε συντρίμια.

Όλοι έπεσαν μπροστά. Οι αντροδοκίμοι δυνάμωσαν όλόνες. Οι σφαίρες σπρηνόνονταν στο έξωλο του βαγονιού, χωρίς, όμως, να μπορούν να τό περάσουν.

— Θέλουν να αϊμαλωτίσουν τό τραίνο, είπε ο Βίντεο.

— Ποιοί; ρώτησε η Μάρθα, που βοισκόταν κοντά του.

— Οι άντάρτες.

— Κι' έπειτα;

— Κι' έπειτα; Θα βάλουν μπροστά στο έκτελεστικό απόσπασμα τούς έχθρούς τους.

— Η Μάρθα έμεινε συλλογισμένη μερικά στιγμές.

— Αυτό δεν μου άρέσει, είπε έπειτα.

— Θέλετε να πείτε ότι δεν βοισκόταν μέσα στο πρόγραμμα σας; ρώτησε ο Βίντεο σαρκαστικά.

— Δεν είναι ώρα για άστεία, απάντησε η νεαρή γυναίκα. Γιατί δεν κάμει τίποτα;

— Εγώ; είπε ο Βίντεο. Άλλά δεν είμαι έχθρός τους.

— Ακριβώς κι' αυτό, απάντησε η Μάρθα. Θα μπορούσατε να τούς ήπτε να σταματήσουν.

— Κάνετε λάθος, είπε ο Βίντεο. Δεν τούς έφερα εγώ, για να τούς πω να σταματήσουν.

— Η νεαρή γυναίκα δάγκωσε τά χείλη της. Καταλάβαινε τώρα πως είχε πέσει μόνη της στην παγίδα που είχε στήσει για τούς αντίπαλούς της.

— Έξω, τό τουνκεζιδι λγόστενε όλόνες. Φαίνεται πως οι Γιαπωνέζοι στρατιώτες, που βοισκόνταν στο τραίνο, είχαν παραδοθή.

— Ο Βίντεο πρόσθεσε πως ο Ιεραπόστολος με τό αυτόματο είχε έξοισάλε, και σπρώχθηκε όρθιος. Μερικοί άλλοι τον μιμήθηκαν. Η Μάρθα Ρήντ έπαιξε.

Κινώντας όλοι προς την πόρτα. Προτιμούσαν να βρεθούν στο υπαίθριο, παρά μέσα σ' αυτό τό βαγόνι που έμοιαζε με φυλακή.

— Άλλά, ξαφνικά, ένας νεαρός Κινέζος εμφανίστηκε στην πόρτα. Ήταν ένα άμυδράζο παιδί. Άλλά κρατούσε στα χέρια του ένα αυτόματο κι' ένα βαρύ σπαθί κρεμόταν στο πλευρό του.

— Σηκωθείτε όλοι και να μην κινηθώ κανείς! είπε ο νεαρός πολειστής.

— Συνάδενσε τά λόγια του κι' ένα χαμόγελο. Ήταν τό χαμόγελο του παιδιού που έπαιζε και χαϊρόταν τό παιχνιδιό του. Μόνον που έπαιζε, στα σοβαρά...

— Ακούστηκε άκούη μερικοί πυροβολισμοί κι' έπειτα άπλώθηκε σιωπή.

Μπροστά από τό βαγόνι, περνούσαν τώρα μικρές ομάδες από άντάρτες, τρέχοντας ποτε πάνω και ποτε κάτω.

Κιτάζοντας από τό σπασμένο παράθυρο, ο Βίντεο είδε, ξαφνικά, δύο πολύ γνώριμες σιλουέτες. Ήταν ένας άντρας και μιά γυναίκα. Ο άντρας είχε ψηλό άνάστημα, γερούς ώμους και ήλιο-

κάμένο πρόσωπο. Ή νέα που βοισκόνταν πλάι του, ήταν ένα πλάσμα που έλαμπε από χάρη κι' όμορφιά. Κοιτούσε τά χέρια της και μιλούσε γρήγορα στο σύγχοφό της. Φορούσε κοκκίνη ζακέττα, πράσινη φούστα δε ευρωπαϊκό στιλ και μπότες από δέρμα προβάτου στα πόδια.

— Ο άντρας κι' η γυναίκα ανέβηκαν στο βαγόν—ρεστοράν.

— Ο Κιντό και τό «Όρος της Άρετής», τραύισε ο Τανάκα συγκροτώντας την άναγνώη του.

— Σιγή θανάτου άπλώθηκε μέσα στο βαγόνι. Όλοι ήξεραν αυτά τά δύο όνόματα.

— Η νέα έδειξε τόν Γιαπωνέζο ταγματάχρη.

— Άς τελειώνουμε, είπε.

— Ο Κιντό γύρισε στο νεαρό στρατιώτη, που στεκόταν κοντά στην πόρτα.

— Τό «Όρος της Άρετής» θέλει να σκοτώσει τόν ταγματάχρη, του είπε. Θα της κάμει αυτή τη χάρη, δεν είν' έτσι; Θα πής επίσημα να σκοτώσουν όλους τούς Γιαπωνέζους αϊμαλωτών, από τό βαθμό του λοχία και πάνω. Οι άλλοι δεν κι' ενδιαφέρον.

— Πήγε κατόπιν κοντά στον Βίντεο.

— Δεν έχετε αντίρρηση να σκοτώσουμε τόν Γιαπωνέζο ταγματάχρη; του είπε.

— Όχι, απάντησε ο Βίντεο.

— Και σεις; πρόσθεσε ο Κιντό μιλώντας στη Μάρθα Ρήντ.

— Η νεαρή γυναίκα δεν απάντησε. — Ακούσατε; ρώτησε ο Κιντό τόν ταγματάχρη.

— Επισήμως να κοιθώ σύμφωνα με τούς στρατιωτικούς κανονισμούς, απάντησε ο Τανάκα ύψώνοντας περήφανα τό κεφάλι του.

— Καί βέβαια, είπε ο Κιντό. Σας διατάσσει χτες και πήραμε την άπόφασή μας. Τό λάθος δεν είναι δικό μας, άν άργήσατε να όδηγη για την εκτέλεση.

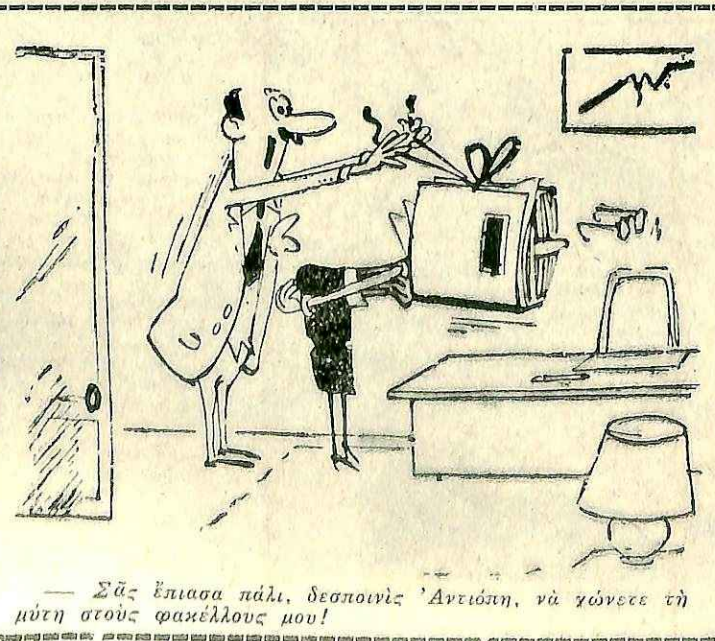
— Ο Γιαπωνέζος ταγματάχρης δεν απάντησε τίποτα κι' άκολούθησε τό νεαρό στρατιώτη.

— Οι άλλοι επιβάτες έβγαζαν έναν—έναν από τό βαγόνι. Η Μάρθα Ρήντ θέλησε να τούς ακολουθήσει.

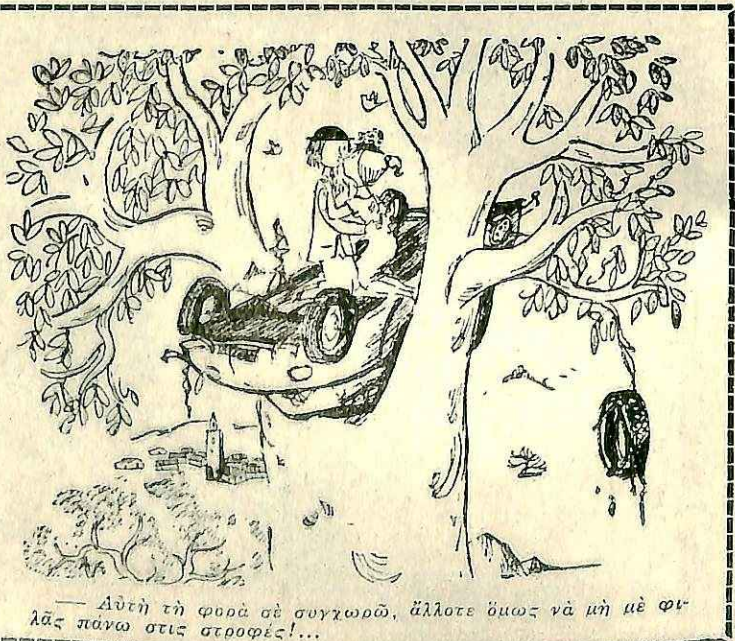
— Όχι σεις, της είπε ο Κιντό. Γύρισε ταυτόχρονα στη νεαρή σύντροφό του.

— Θα φροντίσετε για την κυρία, δεν είν' έτσι; της είπε.

— Η κυρία είναι Άμερικανίδα και λέγεται Μάρθα Ρήντ, έξήγησε ο Βίντεο.

— Σας έπιασα πάλι, δεσποινίς Άντιόπη, να γάνετε τη μύτη στους φακέλους μου!

— Αυτή τη φορά σ'α συγχωρώ, άλλοτε όμως να μη με φιλιάς πάνω στις στροφές!...

— Θαυμάσια, είπε ο Κιντό. Τό «Όρος της Άρετής» θα φροντίσει κι' αυτήν, είδοποιήστε τους φίλους σας, πρόσθεσε μιλώντας στον Βίντεο. Θα φύγω για τό Βουτάι.

— Εκείνη τη στιγμή, άκούστηκε μιά δυνατή όμορφονια.

— Λιπάμια για τό φίλο σας, τόν ταγματάχρη Τανάκα, είπε ο Κιντό στη Μάρθα Ρήντ.

— Δεν ήταν φίλος μου, απάντησε η νεαρή γυναίκα.

— Ταξιδεύατε, όμως, μαζί...

— Ο Βίντεο άπόφυγε να μιλήσει για τό όλο της στη σύλληψη του Τένγκ-Φά. Ο Κιντό δεν είχε κάμει λόγο κι' αυτόν.

— Τι άπόγινε ο Ιεραπόστολος; ρώτησε ο Βίντεο.

— Ο Κιντό φάνηκε πως ταράχτηκε, άκούγοντας αυτά τά λόγια.

— Ο Ιεραπόστολος; είπε. Δεν είδα κανένα Ιεραπόστολο.

— Κρατούσε ένα αυτόματο και μιά άνάγκασε να σηκώσωμε ψηλά τά χέρια...

— Νομίζω πως κάμει λάθος, απάντησε ο Κιντό, που φάνηκε σάν να ήθελε ν' άποφύγη κάθε συζήτηση πάνω σ' αυτό τό θέμα. Έγώ, ο Ζιμνέντο Έρνάντες Κιντό, αϊμαλωτίσα τό τραίνο.

— Ο Βίντεο κατάλαβε πως πολλά πράγματα θάμεναν άκούη κι' αυτόν σκοτεινά.

Ο ΚΗΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ

Τό ταξίδι ήταν πολύ κουραστικό.

— Ο Κιντό προσηρνούταν, μαζί με μερικούς στρατιώτες. Οι περισσότεροι άπ' αυτούς ήταν παιδιά, που φαινόταν περήφανα γιατί είχαν να παίξουν κάποιο όλο.

— Ο Βίντεο, με τόν Λάντον και τόν Μπένσον, άκολούθουσαν. Ήταν κι' οι τρεις πολύ στενοχωρημένοι. Δεν ήξεραν πού πήγαιναν ή τι έπρόκειτο να κάμουν. Οι άνθρωποι που τούς περιτοίχιζαν, τους φαινόταν αϊνιγματικοί και μυστηριώδεις. Άλλ' ήταν τώρα δεμένοι μαζί τους και δε μπορούσαν να κάμουν χωρίς αυτούς.

— Προέτι να έχωμε μιά έξηγησι μ' αυτόν τόν Κιντό, είπε ο Λάντον.

— Άς μην βιαζόμαστε, απάντησε ο Βίντεο. Οι άνθρωποι αυτοί έξορουν περισσότερα από μας. Κι' έχωμε τόν ίδιο έχθρό... Ίσως έφτιασε ή στιγμή που την τελειώμυχη.

— Άπό τί τό συμπεραίνετε; — Άπό πολλά πράγματα. Αυτό μ' άρχει να καταλάβω ο Τένγκ-Φά, στη συνομιλία που είχα μαζί του.

— Άλλ' ο Τένγκ-Φά δεν ύπάρχει πιά.

— Δεν έξορμε τίποτα κι' αυτόν και θά μού φανόταν πολύ παράξενο άν ένας άνθρωπος σάν τόν Τένγκ-Φά είχε ένα τόσο άδοξο τέλος... Όπως κι' άν είναι τό πράγμα, ο Κιντό δεν φαίνεται να έξοη λιγότερα άπ' αυτόν και είναι τό ίδιο ικανός.

— Γιατί δεν τού άφηνήθηκε τη σύλληψη του Τένγκ-Φά; ρώτησε ο Λάντον.

— Γιατί θέλατε τότε να τού μιλήσω για τό όλο της Μάρθας Ρήντ, της νεαρής Άμερικανίδας, που βοισκόνταν μαζί με τό Γιαπωνέζο ταγματάχρη; απάντησε ο Βίντεο. Κι' αυτό θά ίσοδυναμούσε με την καταδίκη της σε θάνατο. Άλλά δεν πρέπει άκούη να πεθάνη.

— Τι άπόγινε αυτή η Μάρθα Ρήντ; ρώτησε ο Μπένσον.

— Για τη στιγμή, έχει εξαφανιστή, απάντησε ο Βίντεο. Φαίνεται πως βοισκεται κάτω από τις φτερές τού «Όρους της Άρετής»... Δεν μου είπατε άν έχετε ξαναείδη αυτή τη γυναίκα...

Ο ΥΒ ΜΟΝΤΑΝ ΚΑΙ Η ΝΕΑΡΗ ΜΑΘΗΤΡΙΑ

Πολλοί είναι εκείνοι, που σκανδαλίστηκαν βλέποντας τόν 'Υβ Μοντάν να εμφανίζεται συχνά τελευταία σε διάφορες συναυλίες, θεατρικές προμιέρες και αθλητικές συναγής συνοδευόμενος από μιά χαριτωμένη νέα 16—17 χρόνων. Νομίζαν πως ο 'Υβ είχε έπωφεληθή της άπουσίας της Σιμόν Σινιόρε, που γύριζε στην Άμερική τό άκράει των τρελλών, για να διασκεδάσει με καμιά... Λοιπά. Η Σιμόν όμως ήταν ήσυχη, γιατί είχε παραδώσει τόν 'Υβ σε πολύ καλά χέρια. Η νέα αυτή δεν ήταν άλλη από την κόρη της Κατερίνα, που έχει άποκτήσει με τόν προηγούμενο σύζυγό της, τό σκηνοθέτη 'Υβ Άλλεγκρέ και την όποια ο 'Υβ Μοντάν λατρεύει σάν να ήταν δικό του παιδί. Έντυπωσιακή είναι ή όμορφότη της Κατερίνας με την μητέρα της.

— Σεις; ρώτησε ο Λάντον.

— Δε μπορεί να πω άν την έχω ξαναείδη, άλλα τά χαμαζοιτιστικά της δεν μου φαίνονται άγνωστα.

— Ο Λάντον ταράχτηκε, άλλα δεν είχε τίποτα.

— Νομίζω πως ο Λάντον κι' εγώ την έχωμε ξαναείδη, είπε έπειτα μ' άπομεικτικές στιγμές ο Μπένσον.

— Ο Λάντον σταμάτησε και κύταξε μ' έμπνοή τό φίλο του.

— Ίσως κάνομε τις ίδιες σκέψεις, είπε.

— Τότε δεν μένει παρά να πούμε καθαρά εκείνο που σκεφτόμαστε, απάντησε ο Μπένσον. Άρχίζω πρώτος... Τά μάτια έχουν βέβαια, διαφορετικό χρώμα, άλλ' αυτό δεν σημαίνει τίποτα, γιατί ή άλλαγή του χρώματος των ματιών είναι πολύ εύκολη στην έποχή μας. Καί τό μακιγιάζ διαφέρει επίσης. Μιά γυναίκα, κι' ένα έξυπνο μακιγιάζ, μπορεί ν' αλλάξει όλόκληρο τό πρόσωπό της...

— Άλλ' ή λάμψη των ματιών κι' ή έξοφρα είναι ή ίδια. Άκούη κι' ο τόνος της φωνής...

— Θέλεις να πής πως μοιάζει με τη... Σόνια; ρώτησε ο Λάντον με φωνή που έτρεμε από τη συγκίνηση.

— Δεν θέλω να πω πως μοιάζει με τη Σόνια, άλλα πως είναι ή ίδια ή Σόνια, απάντησε ο Μπένσον. Δεν την είδα ποιά μόνο μιά φορά, άλλα μου φαίνεται πως δεν κάνω λάθος.

— Τώρα έξηγείται γιατί ή γυναίκα αυτή που σάνηκε γνωστή, παρήγαγε ο Βίντεο. Δεν την είδα ποτέ, άλλα μου την είχατε περιγράψει τόσο καλά, που τά χαρακτηριστικά της έμειναν έντυπωμένα στη μνήμη μου.

— Ο Λάντον έπιασε από τούς ώμους τόν Μπένσον.

— Θα μπορούσαμε τότε να δοκιμάσωμε πάνω της τό αντίδοτό

σου, είπε. ΄Αν τό πείραμα πετύχει, ή Σόνια ή Μάρθα Ρήντ θά μās χορηγήσει ως όδηγο για νά βρούμε τη Ντόλλυ και τόν Φού-Μάνγκ-Γιού.

— Είναι μιά λαμπρή ιδέα, συμφώνησε ο Μπένσον. ΄Αν υποθέσωμε, βέβαια, ότι οι αλλοιώσεις που έχουν επέλθει στον εγκέφαλό της, δεν έχουν γίνει όριστικές λόγω τού χρόνου.

— Σεχνάτε άκούη ότι ή Μάρθα Ρήντ δεν βοισκεται στην έξουσία μας, άκούησμε ο Βίντεο.

— Θα υποχρεώσωμε τόν Κιντό να μās την δώσει, είπε ο Λάντον. Έχει προφέρουν να τό κάνει. ΄Αν τά όσα είπε ο Τένγκ-Φά είναι αίσια, φαίνεται πως οι άνθρωποι αυτοί είναι άποφασισμένοι να έμνησκούν την «Κίτρινη Σφίγγα».

— Τό άσάρεστο είναι πως ο Τένγκ-Φά δεν είναι μαζί μας και δεν έξορμε άν ζή ή άν έχη πεθάνει, απάντησε ο Βίντεο. Νομίζω, όστόσο, ότι μπορούμε να εμιαστε αίσιοδοξοι. Μερικά πράγματα άρχίζουν να ξεκαθαρίζουν. Δεν έξοω άκούη τί είδους επαναστάσεις είναι αυτή που αντιπροσώπεύουν ο Τένγκ-Φά και ο Κιντό. Φαίνεται, όστόσο, ότι ο Φού-Μάνγκ-Γιού διατάζει να έρθη σ' άνοιχτό πόλεμο μαζί τους, γιατί είναι πολύ δυνατοί. Αποφάσισε, λοιπόν, να τούς παραδώσει στους Γιαπωνέζους. Αυτή ήταν ή άποστολή που εμπιστεύθηκε στη Μάρθα Ρήντ ή τη Σόνια. Σε περίπτωση όποτιζέ, θά υποστήριζε να ισχυρισθώ ότι δεν ήξερε τίποτα για την ύπόθεσι αυτή και στην άνάγκη θά θυσίαζε τη Σόνια.

— Συμπεραίνω άκούη πρόσθεσε ύστερα από μικρή σκέψη—ότι ή «Κίτρινη Σφίγγα» ενδιαφέρεται αυτή τη στιγμή περισσότερο για τόν Τένγκ-Φά και τούς επαναστάτες τού πού για μās. Κι' ίσως δεν ενδιαφέρεται καθόλου για

μās, γιατί πιστεύει πως θά μπορούσε να μās ξεφορτωθώ με πολύ μεγάλη ευκολία. Τό κάτω-κάτω, εμείς ενδιαφερόμαστε για μιά γυναίκα κι' ίσως για μερικούς άλλους δυστυχισμένους που έχουν την ίδια τύχη κι' αυτήν. Ένω ο Τένγκ-Φά ή εκείνοι που τόν άκολουθούν, θέλουν να κόψουν την «Κίτρινη Σφίγγα» από τη ρίζα της. Αναρωτιέμαι άκούη ποιά όλο παιζέ ο στρατηγός Χουάνγκ σ' όλη αυτή την ύπόθεσι.

— Ίσως είναι ο σύνδεσμος άνάμεσα στους Γιαπωνέζους και την «Κίτρινη Σφίγγα», είπε ο Λάντον.

— Άν δεν είναι κάτι πολύ περισσότερο, απάντησε ο Βίντεο. Άρχισαν και πάλι να προχωρούν.

— Ο Βίντεο πρόσθεσε άκούη ότι άφησαν προς τά άριστερά τό Πάο—Ααί κι' άκολούθησαν μιά ρεματία, που τούς έφερε στο Βουτάι.

Τό Βουτάι ήταν μιά μικρή πολιτεία, που δεν διέφερε από πολλές άλλες της Κίνας. Την διέσχισαν όλόκληρη και βγήκαν από τό βόρειο μέρος.

— Ο Κιντό περίμενε τό μικρό όμυλο μπροστά σ' έναν πύλω. Ήταν μόνος του. Οι στρατιώτες του είχαν εξαφανιστή.

— Πίσω άπ' αυτόν τόν πύλω, άπλωνόταν ένας κήπος, με μικρά σπία έδώ κι' εκεί.

— Έδώ θά μείνωμε, είπε ο Κιντό. Η κυρία Σου—Ντό, που έξοισάλε αυτό τόν κήπο με τά σπία, θά σ'α όδηγήσει στα δωμάτια σας. Μπορείτε να πιυθήτε και να ξεκουρασθήτε. Θάρθετε κατόπιν να με βρείτε στο διαμερίσμά μου, για να φάμε μαζί. Πρέπει να έξορετε πως ή κυρία Σου—Ντό είναι εξαίρετη μαγειρίσα.

— Η Σου—Ντό εμφανίστηκε την ίδια στιγμή. Ήταν μιά ήλικιωμένη γυναίκα, με παλαιό κεφάλι.

— Παρέλεγα να σ'α πω ότι ή κυρία Σου—Ντό μισεί τούς Γιαπωνέζους, πρόσθεσε ο Κιντό. Συνέλαβε κάποτε έναν κατάσκοπο και μās τόν παρέδωσε.

Η ΜΑΡΘΑ ΡΗΝΤ

Μιά ώρα άργότερα, ο Βίντεο κι' οι δύο σύντροφοί του ξαναβγήκαν στον κήπο.

— Άλλά πάση ήταν ή έλληξή τους, όταν είδαν μπροστά τους τό «Όρος της Άρετής». Έρχονταν για να τούς πούν.

— Πού είναι ή Μάρθα Ρήντ; τη ρώτησε ο Βίντεο.

— Νάνεται, απάντησε τό «Όρος της Άρετής». Θάρθε σε λίγο... Ο Κιντό σ'α περπάτησε.

Την άκολούθησαν σ' ένα από τά σπία από κάτω, που φαινόταν μεγαλύτερο από τά άλλα. Ο Κιντό είχε άρχει κι' όλας τά τού. Μαζί του βοισκόνταν κι' ένας νέος Κινέζος, με σοβαρό πρόσωπο και λευκή γενειάδα.

— Ο κύριος Βού, ο όδοτογματούς μας, τούς είπε ο Κιντό. Θα φαν μαζί μας.

— Η Σου—Ντό έφερε ένα δίσκο με τρεις πατέλες. ΄Η μιά περιείχε σούπα από κοιλιά καραβιά, ή δεύτερη ψημένο κρέας κι' ή τρίτη ένα άσπιο μπουτί, που κολλυμπούσε μέσα σε μιά σούπα σάτσα.

— Άς φάμε πρώτα. Θα συζητήσωμε κατόπιν, είπε ο Κιντό. Όταν τό στομάχι είναι άδειο, τίποτα δε μπορεί να είναι μπροστά.

Τό «Όρος της Άρετής» τούς σερβίριζε με χάρη τά διάφορα φαγητά.

— Σας άρέσει τό κόκκαλο της τίγρεως; ρώτησε τόν Βίντεο. Ένώ έπιανε μιά μπουτλία από ένα γανιστρο. Είναι τό καλύτερο κρασί της Καντώνος. Ο Κιντό τό

Βρίσκει εξαίρετο... Πρέπει να το δοκιμάσετε...

Ενώ έτρωγαν, ένα καινούργιο πρόσωπο έκανε την εμφάνισή του. Ήταν ένας άνθρωπος με κοντό-χοντρο κορμί και ήλιοκαμένο πρόσωπο. Διευθύνθηκε κατ' ευθείαν προς το μέρος του Κίντο, αγνοώντας όλους τους άλλους.

— Ο κύριος Φερδινάνδος Γίν, είπε ο Κίντο. Άνγκει στην υπηρεσία του στρατηγού Χουάνγκ. Μας φέρονε φάρμακα, που ο άρην-της του τα παίρνει από τους Γιαπωνέζους και μας τα πουλάει πανάκριβα. Είναι Προτογάλλος από το Μακάο, άλλ' έχει εξοικειωθεί με τα ήθη της Κίνας... Θα πεινά-τε, έ; πρόθεσε μιλώντας στον έπισηπτη.

Ο Γίν γάησε σε μία γωνία του τραπεζιού και ούχτησε λαίμαργα το φαγητό που του σερβίρισε το «Όρος της Άρετης».

Ξαφνικά, δυνατές φωνές ακούστηκαν έξω από την πόρτα κι η Σου—Ντσί πήρε έξαλλη. Ύστερα από μία στιγμή.

— Ο ξένος διάβολος με τα γα-λανά μάτια πέθανε, είπε.

— Ο Σεγκολζώφ; ρώτησε ο Κίντο.

— Ναί... Είναι νεκρός μέσα στο δωμάτιο του κυρίου Κουβτλάντ.

Ο Βίντεο χτύπησε μ' έρωτη-ματικό ύφος το «Όρος της Ά-ρετης».

— Ο Σεγκολζώφ ήταν ένας Ρώσος, του εξήγησε η νέα.

— Ερυθρός;

— Όχι. Καταγόταν από λευκο-ρώσους, που είχαν καταφύγει ώ-λοτε στην Κίνα.

Ο Κίντο είχε σηκωθεί. Ο Βίν-τεο τον ακολουθούσε στον χώρο. Έπειτα από μερικές στιγμές, έ-φτασαν στο δωμάτιο του. Η βα-λίτσα του ήταν ανοιχτή και τα ρούχα του πεταμένα εδώ κι εκεί. Στη μέση του δωματίου, ένας άν-θρωπος ήταν πεσμένος μπρούνι-τα, κ' ένα μαχαίρι στη σάχη. Στο χέρι του κρατούσε ένα μικρό βι-βλίο, δεμένο με μαύρο δέμα.

Ο Κίντο εξέτασε με προσοχή το μαχαίρι, χωρίς να το βγάλει ά-πο την πληγή του. Ήταν ένα μα-χαίρι στενό και με λεπτή λεπίδα, σαν αυτά που χρησιμοποιούν στην κοζίνα.

Δεν χρειάζεται να είναι κα-νείς πολύ δυνατός, για να κόψει ένα μαχαίρι όπως αυτό στην πλά-τη ενός άλλου, ψιθύρισε ο Κίντο. Μία αδύνατη γυναίκα μπορεί να το κόψει το ίδιο καλά, όσο κι ε-γώ, σας διαβεβαιώνω.

Ο Βίντεο έσκυψε με τη σειρά του και τράβηξε από τα χέρια του πτώματος το μικρό βιβλίο, που στο επάνω μέρος του είχε ένα χρυσό σταυρό. Ήταν μία Βίβλος, στα αγγλικά και τα κινεζικά. Το ίδιο

Υπαρκτόν επί χρονίας
ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΟΣ

BROOKLAX

ΚΑΘΑΡΙΤΙΚΟΝ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΠΡΟΙΟΝ

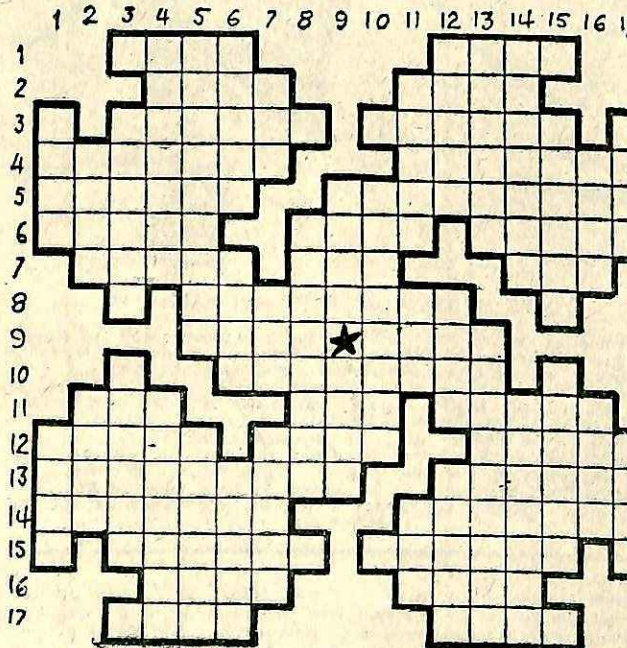
WESTMINSTER LABORATORIES LTD.
LONDON N.W.1

ΤΟ ΟΙΚΟΥΡΟΛΕΞΟ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1030

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Τελειώνουν με τη σταύρωση του Σατήρος. — Ήγεμονικός οίκος της Βουλγαρίας.
- 2) Κομητεία της Ν.Α. Αγγλίας. — Ανατολικό επιφώνημα.
- 3) Παρά τις απαγορεύσεις, συννοεί απαραίτητως την Ά-ναστασι (καθ.). — Έλλην Πόντιος, που μετέφρασε πι-στότατα την Παλαιά Διαθήκη.
- 4) Κυκλοφορούν, χωρίς κινητή-ρα.

- 5) Σταυρόλεξο, που έμεινε α-συμπληρωτό. — Έχει κατα-σκευαστεί από κέρατο ζώου.
- 6) Μας κρύβει τον ήλιο. — Το έχουν τα ψάρια. — Μεταφο-ρικά μέσον.
- 7) Εύοιαν. — Τελικός σύνδε-σμος. — Όργανο εισήσεως.
- 8) Χώρα της Ευρώπης.
- 9) Όνομα διασήμου κομικού του κινηματογράφου. — Αγ-γλική βάση στη Ν.Δ. Ά-σια.
- 10) Πολιτική παράταξη.
- 11) Το θέλουμε πάντοτε φρέσκο. — ... Λίγγκεν: κομικός του γερμανικού κινηματογράφου. — Διευκολύνει το πότισμα.
- 12) Χαρτί με αξία. — Φρέντερικ ... γνωστός Άμερικανός ηθοποιός. — Απήγαγε μία ώ-ραία γυναίκα.
- 13) Αρχαία πόλις της Άρκαδι-ας, τα ερείπια της οποίας βρίσκονται Β. της Τριπόλε-ως. — Μηχανή και μεταφο-ρικός πονηριά.
- 14) Μία τέτοια αρώστια κάνει τον άνθρωπο δυστυχισμένο. — Άνεργος άνθρωπος, που ά-γαπα να γυρίζει στους δρό-μους.
- 15) Άφαντος (δημοτ.). — Οι γυναικες τα φορούν και το καλοκαίρι.
- 16) Διαπαιδαζόμενο δηλώνει βια-σύν. — ... Σάνες: διαση-μος μουσουργός.
- 17) Σπρώξιμο. — Χώρα που ά-νγκει και πάλι στη Γερμα-νία.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Όλοκληρο. — Περιφρονη τοίρκο.
- 2) Δρομάκι πάρκου. — Δηλώνει ομοιοτύτητα.
- 3) Κρυμμένη, μυστική. — Τμήμα της κεντρικής Νοτιοανατολίας.
- 4) Οίνος χωρίς νερό. — Έπιφ-νής οικογένεια στην οποία ά-νγκει και ο άγιος Γεράσιμος της Κεφαλληνίας.

- 5) Όνομα τριών Βυζαντινών α-υτοκρατόρων. — Μας δίνει μία καθημερινώς άπαραίτητη τροφή.
- 6) Ήταν ο διάδοχος του Τσαρ-τού. — Άντανιμία, που χρη-σιμοποιούμε δείχνοντας. — Σημείον του ορίζοντος.
- 7) Έρωτηματική αντίκριση. — Σύνδεσμος (αρχ.). — Βρί-σκεται άκριβώς στο κέντρο.
- 8) Κάσιμος ύλη κατωτέρας ποιότητας (πληθ.).

- 9) Τα βαρέλια αυτά κάνουν πο-λύ θόρυβο. — Το βράδυ στα Ιταλικά.
- 10) Αποτρόπαιος, άπαισιος.
- 11) Παρασιτικό έντομο, που γνω-στό ως τοιμπούρι. — Προστα-κτική, που παραπέμπει. — Προσωπική άντωνυμία (β' προσ.).
- 12) Στοιχάει μία έπίθεσι. — Κραυ-γή, που έμψυχώνει τους στρα-τιώτες μας. — Είναι η βάση της άριστητικής.
- 13) Άνθρωποι την όρεξη. — Το Ν. Α. τμήμα της Αιτωλοακαρνα-νίας.
- 14) Ρήμα που άρρέει στους έμπό-ρους, όχι όμως και στους πε-λάτες τους. — Η κατοικος της Λακωνίας.
- 15) Μουσική σύνθεσι. — Όνομα μεγάλης καλλιτέχνιδος του έλληνικού θεάτρου.
- 16) Ίδιοςτροπία. — Μεταφορικά: έρωτικές άπολαύσεις.
- 17) Συγκεντρώνει το καλοκαίρι τουρίστες και παραθεριστές. — Εορτάζει στις 30 Αυγού-στου.

Η λύσις του υπ' αριθ. 1029
στη σελίδα 82

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΑΛΑ ΚΑΟΥ—ΜΠΟΥ—Σ

Ο Λέον Τζέλλις, ένας Άμερικανός πωστήρας 40 χρόνων, θέλησε να ελαχιστοποιήσει τα παιδιά του, που επιβουλεύουν να κάνουν το γύρο του κόσμου με τον τρόπο των καού—μπους. Αγόρασε λοιπόν ένα παλιό αεροπλάνο και το έβαλε να λειτουργεί με τον τρόπο των καού—μπους. Το αεροπλάνο είχε φτάσει στη Βαρσοβία. Η οικογένεια Τζέλλις έχει σκοπό να έτοιμα-φθη όλες τις χώρες της Ευρώπης, κα-θώς επίσης και την Άθήνα.

βιβλίο είχε ιδή και στα χέρια του Ιεροπόστολου, μέσα στο ξεπρό-θε. Θεώρησε, ωστόσο, περιττό να ξα-ναμιλίση γι' αυτό τον άνθρωπο στον Κίντο.

— Ο Σεγκολζώφ ήταν φίλος μας, είπε ο Μεξικανός. Πρέπει να εξιχνιάσει αυτό το έγκλημα. Πά-με τώρα να συνεχίσουμε το φαγη-τό μας... Σας άρεσουν τα άρνι-σια μάτια βοστιά;

Στο διάστημα που έλειψαν, η Μάρθα Ρήντ είχε πάει στο δωμά-τιο του Κίντο. Φορούσε πάντα τις μπότες της, άλλ' είχε αλλάξει την κομηνή ζακέτα της με μία μπλούζα από λινό μεταξί, που έδειχνε το λαμύ κι' ένα μέρος του στήθους της. Ο Βίντεο πρό-σεξε πως ήταν πολύ όμορφη. Μία παραξενή ύποψια πέρασε, ξαφνι-κά, από το μυαλό του: Η Μάρθα ήξερε πως ο Σεγκολζώφ ήταν νεκρός!

Όλοι είχαν κομμαστή από το στόμα του Κίντο. Άλλ' ο Μεξικα-νός συνέχισε το φαγητό του, χω-ρίς να πει τίποτα. Έπειτα από αρκετά λεπτά, τέλος, σαν να σκέ-φτηκε πως η άναμνη είχε κα-τήσει άσχετα, πρόφερε άργά:

— Ο Σεγκολζώφ δολοφονήθηκε. Ο Βίντεο πρόσεξε πως η Μάρ-θα Ρήντ έγινε πιο άτρινη από πριν.

— Ο Σεγκολζώφ έπρόκειτο να ιδή το στρατηγό Χουάνγκ, συνέ-χισε ο Κίντο. Φαίνεται πως είναι επικίνδυνο να θέλη να ιδή κανείς το στρατηγό Χουάνγκ.

Τα μάτια του Βίντεο ήταν κα-φομένια πάντα πάνω στη Μάρθα Ρήντ. Έκείνη έμοιαζε σαν παγι-δεμένο θηρίο. Καί, ξαφνικά, έ-σπασε:

— Ο μόνος που πρέπει να ξέρη-καί για το θάνατο του Σεγκολ-ζώφ, είναι ο νεκρός Κουβτλάντ, άφρο ο νεκρός βρέθηκε στο δω-μάτιό του, είπε.

Ο Βίντεο τινάχτηκε από το κάθισμά του.

— Θέλετε να με ξεφορτωθήτε άπως κάμπετε και γι' αυτό Τένγκ-Φά; φώναξε.

— Για τον Τένγκ-Φά; άπόρη-σε ο Κίντο. Τι συνέβη με τον Τένγκ-Φά;

— Τον παρέδωσε στους Γιαπο-νέζους, άπάντησε ο Βίντεο. Ο Τένγκ-Φά ταξίδευε στο ίδιο δια-μέρισμα μαζί μου.

Ο Κίντο πέταξε το τσιγάρο που είχε άρχισι να στρίβει, και το βλέμμα του σκοτεινέθηκε. — Μα όλους τους Σατανάδες! φώναξε. Η ζωή του Τένγκ-Φά άξίζει όσο όλη η Κίνα!

Ήταν τόσο η συγκίνησή του, που, για μερικές στιγμές, έμεινε σαν άπολιθωμένος. Έβγαλε κα-τόπιν ένα τσιγαρόχαρτο κι' άρχι-

ΦΑΝΤΑΙΖΙ ΜΠΙΖΟΥ

ΑΠΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΣΜΑΛΤΟ

Πρώτη φορά στην Ελλάδα και σε 10 μόνο μαθήματα, θα διδαχθήτε από διακοσμητή της Harzburger De- koschule, πώς θα κατασκευάζετε κού-νερ και στο σπίτι σας, χρυσομένο φανταζι μπίζου και πολλά άλλα μικροαντικείμενα. Θα εκπλαγείτε με τις κατασκευές σας. «Έργαστήρι», Σαπφούς 116, Καλλιθέα, Τηλεφ. 960. 662.

MENTIOUM
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς ά-ποστάσεως). Δέχεται καθ' έκάστην 9.00 π.μ. και 5—8 μ.μ. δδός Με- τσόβου 25 Α' όδου. (σταίς Μου- σείου). Τηλέφωνον 810.775.

σε να στοίξει κανένα ένα νούργιο τσιγάρο.

— Τον σκοτώσαν; ρώτησε.

— Τον κατέβασαν από το τραί-νο, άπάντησε ο Βίντεο. Ο Ιερο-πόστολος είχε τη γνώμη πως θα τον σκοτώσαν, άέν σας το είπε;

— Ο Ιεροπόστολος; είπε ο Κίν-το, σαν νάθελε γ' άποφύγη αυτή τη συζητήσι.

— Δεν ύπήρχε Ιεροπόστολος στο τραίνο, φώναξε το «Όρος της Άρετης». Έξέτασα όλους τους έπιβάτες.

Ο Βίντεο δέν έπέμεινε. Μία μέρα, θα εξιχνιάζε αυτό το μυσ-τήριο.

Η Μάρθα Ρήντ είχε ξαναδοή, στο μεταξύ, την ψυχραιμία της και τα χαρακτηριστικά του προ-σώπου της είχαν ζωρηθεί.

— Είδα τον Ιεροπόστολο, είπε κοιτάζοντας προς το μέρος του Βίντεο.

— Πόσοι στρατιώτες πήραν τον Τένγκ-Φά; ρώτησε ο Κίντο, ά-διαφορώντας για τα λόγια της Μάρθας.

— Δύο, άπάντησε ο Βίντεο.

— Μόνον δύο;

Το πρόσωπό του φωτίστηκε ά-πο χαρά. Γέισε κατόπιν προς το μέρος της Μάρθας.

— Μία μέρα, πρέπει να μάθω τι κρύβετε μέσα στο όμορφο κε-φάλι σας, της είπε. Σας δίνω, πάντως, μία συμβουλή: Μην προ-σταθήσετε να φύγετε.

Συνώδεσε τα λόγια του με ε-να χαμόγελο. Άλλ' αυτό το χα-μόγελο ήταν χειρότερο κι' από άπειλή.

Το βλέμμα του Βίντεο διασταν-ρώθηκε μ' έκείνο του Λάντον και του Μπένσον. Κι' οι τρεις έκαναν την ίδια σκέψη: Θα μπορούσαν ί-σως να κάμουν τον Κίντο να μά-θω τι κρύβεται μέσα στο όμορφο κεφάλι της Μάρθας. Κι' αυτό θα ήταν πολύ σημαντικό για όλους. Άλλά δε μπορούσαν να του μιλή-σουν μπροστά σ' όλους. Έπρεπε να βρουν μία στιγμή πιο κατάλ-ληλη.

ΤΟ ΑΣΗΜΕΝΙΟ ΔΟΛΛΑΡΙΟ

Ο Βίντεο είχε ακούσει ότι μία άμερικανική έταιρία στη Σαγκάη έφτιαχνε οδοντοπάδιο πουάλλες ση-μαδεμένον χαρτιά. Έχει τώρα την έντυψη ότι βοιζότανι μπλεγε-μένος σ' ένα παιγνίδι που παίζό-ταν με όλα αυτά τα σημαδεμένα χαρτιά. Κάθε φορά που άνασκα-νε ένα, έβλεπε άμέσως πως ήταν ψεύτικο.

Έξω από το βράδυ, κοιμήθηκε στο δωμάτιο του Λάντον. Δέν άγ-ήληλασαν ούτε μία λέξη μεταξύ τους. Οι σκέψεις που στρωφού-νταν μέσα στο μυαλό τους, ήταν τόσο πολλές, που δέν ήξεραν από ποιά να άρχίσουν.

Ο Βίντεο, βγαίνοντας το άλλο πρωί στον χώρο, συνάντησε την Μάρθα. Φαινόταν σαν να τον πε-ρίμενε.

Πήγε άμέσως κοντά της.

— Τι έχετε για τον Σεγκολ-ζώφ; τη ρώτησε άπότομα.

Τα μάγουλά της κοκκίνισαν έ-λαφρά.

— Δέν σας ήταν άγνωστος, συ-νέχισε ο Βίντεο.

— Κι' έρωτησε; είπε η Μάρθα.

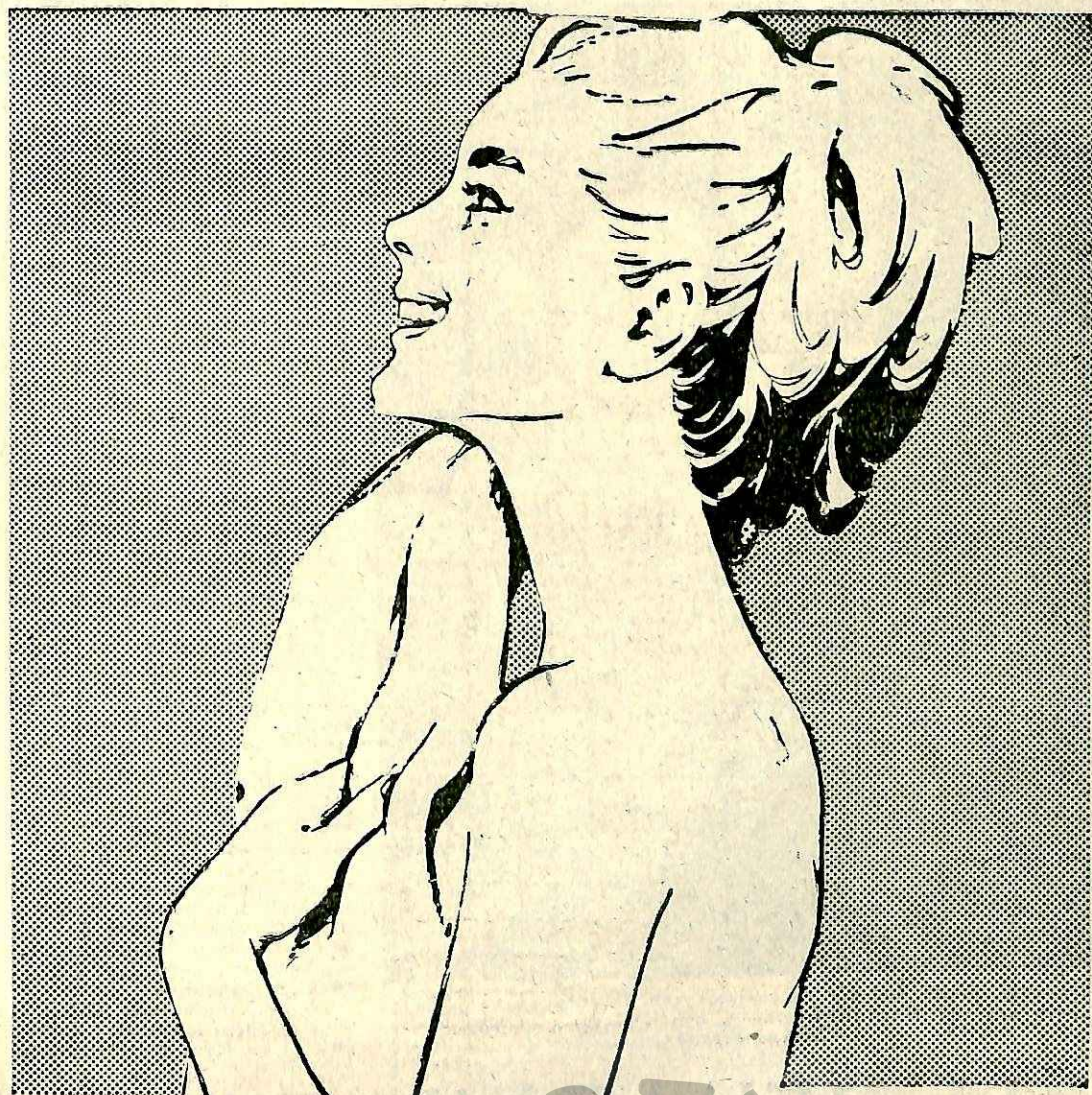
— Δέν περιμένατε πως θα τον βρίσκατε στο Βουτάι. Δέν είν' έ-ρωτη.

— Τον είδα μόλις έφτασα εδώ, άπάντησε η Μάρθα. Αυτό θέλε-τε να μάθετε;

Πρόσεξε το βλέμμα του, που άγκάλιαζε την όμορφη σιλουέτα της, και του χαμογέλασε.

— Νομίζω πως είσαστε έτοιμος να με έρωτηθήτε, του είπε. Για-τί δέν μου το λέτε;

Ο Βίντεο μάταια προσπάθησε να μείνει ήσυχος, που τον έβλεπαν να

καθαρό φρέσκο
υγιές δέρμα

Κάντε και ένα «δεύτερο λουτρό» με Nivea! Μετά από το τακτικό σας λουτρό, το δέρμα χάνει τα λιπαρά του συστατικά. Γίνονται τότε πιο ευαίσθητο και χρειάζεται προστασία. Γι' αυτό μην το αφήσετε άπροστάτευτο: Κάντε ένα «δεύ-τερο λουτρό» με Nivea! Η κρέμα Nivea περιέχει λιπαρά και οδοντομυρική συστατικά και την συγγενή προς το δέρμα ουσία Εδσερίτ. Έτσι, δίνει στο δέρμα τις ουσίες που έχασε, το τρέφει και το διατηρεί φρέσκο, νεανικό.

Η κρέμα Nivea είναι γνήσιο προϊόν του Οίκου BEIERSDORF Γερμα-νίας και ούδεμία διαφορά έχει με την κοκκινισμένη εν Γερμανία.

να κοψή την ταραχή του. Ήταν στιγμές που ξεχνούσε όλα όσα ήξερε για τη Μάρθα κι' έβλεπε μόνο το γοητευτικό πλάσμα που στεκόταν μπροστά του.

— Δέν έχω τίποτα να σας πώ, τραύλισε θιγμένος με τον έαυ-τό του.

— Κι' όμως, θάθελα πολύ να μου λέγατε αυτό που προσπαθείτε να κρύψετε, είπε η Μάρθα σιγλή-νοντας τα μάτια της επάνω του.

Ο Βίντεο ντράπηκε σαν μι-κρός μαθητής, που τον έβλεπαν να

κάνει κάποια άταξία. Κι' έφυγε, χειρονομώντας έωρα...

Ένα χρυσόλινο γέλιο άντηχη-σε πίσω του.

Λίγο πιο κάτω, συνάντησε τον Φερδινάνδο Γίν.

— Θέλετε να κάμωμε έναν πε-ρίπατο μαζί; του είπε ο έμπιστος του Χουάνγκ.

Και πρόθεσε για να καταναλώ-ση τους διαταγμούς του:

— Ο Κίντο είναι πολύ άπασχο-λημένος και δέν θέλει να τον έ-νοχλήση κανείς... Το μαχαίρι με

το όποιο σκοτώθηκε ο Ρώσος, χά-θηκε. Θα πάμε σ' ένα τείλοπείο για να κοινοποιήσουμε.

Ο Βίντεο τον ακολουθούσε με όλοφανεση άπιστοσύνη.

Το τείλοπείο, όπου τον ώδή-γησε ο Γίν, ήταν γεμάτο από στρατιώτες και χωριάτες, που μι-λούσαν δυνατά. Κάθισαν σ' ένα τραπέζι, πλάι σ' έναν τοίχο, που στολισόταν από πολύχρωμες δα-ζωντες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχισι

Ένα στιγμιότυπο από τον «Βασιλικό» του Μάτεσι, με τον Πέτρο Φυσούν και την Βέρα Ζαβιτσιάνου, που παίζεται μ' επιτυχία στο «Εθνικό θέατρο».

Η ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΑΘΗΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ...

Η ΑΘΗΝΑ θα πηγή, το φετινό χειμώνα, από «ζωντανά» θεάματα. Εννοούμε δε, με τη λέξη «ζωντανά», τα θεάματα εκείνα, που τα παρουσιάζουν ζωντανά πρόσωπα κι όχι σκίες ή «φωνές», πράγμα, που συμβαίνει στον κινηματογράφο και στο ραδιόφωνο. Είκοσιτρία θέατρα (ζωή να έχουν) κι' άλλα τόσα νυκτερινά κοσμικά κέντρα, βρίσκονται σε πυρετώδεις προετοιμασίες. Συγγραφείς, σκηνοθέτες, ηθοποιοί, μουσικοί, χορευτές, τεχνίτες και... μαρμαίκοι, βρίσκονται επί ποδός πολλών, αφού, σε τελευταία ανάλυση, ή αργα θεατών και πελατών δεν είναι ποιά ένα είδος μάχης, για να κερδηθεί το αντίτιμο του εισιτηρίου.

Οι θεατρώνες τρέβουν τα χέρια τους, για πρώτη φορά δε 5 κ. Μεσαλλογγίτης, πρόεδρος του Σωματίου «Ελλήνων Ηθοποιών», δεν παραπαύει για κρίσι με θέατρο και για ανεργία της συμπαθούς τάξεως των καλλιτεχνών. Όσο για το νόμιμο κοινό, τη μεγάλη μάζα των θεατοφίλων «Αθηναίων (και ποιάς δεν είναι;)» περιμένει με ανυπομονησία τη νέα σεζόν, για ναχη την ευχарιστήσι να θαυμάση από κοντά τη νέα

παραγωγή και να γελάση ή να κλάψη, ανάλογα με το είδος του θεάματος... και πολλές φορές αντίστροφος, ανάλογα προς το παιζόμενο έργο!

Ας είναι. Δίνουμε, λοιπόν, από τη στήλη αυτή ένα είδος... θεατρικού συνταγολογίου, απ' όπου ο αναγνώστης θα καταποτισθή, ώστε, σε συνδυασμό με τις θεατρικές φήμες, που παρουσιάζουν κάθε έργο, να ξέρη για πού θα βάλη πλώρη και ποιά πόρτα θα χτυπήσει ή, μάλλον, σε ποιά ταμείο θα πάει να καταθέσει τον όβολό του.

Οι καιροί ού μενετοί γάρ. Τα πρώτα θέατρα άρχισαν κίλας.

★

1) **Θέατρο Κοτοπούλη** («Ρέξ»): Θα παρουσιάσει το θρυλικό έργο του Β. Κατάνη «Όταν οι Ατρείδες», που τόσος θόρυβος έγινε γι' αυτό, όταν το Φεστιβάλ Αθηνών, παρ' ότι είχε ερθεί ένα εκατομμύριο, αρνήθηκε τελικά να το ανεβάσει. Το έργο θα σκηνοθετηθεί ο Δ. Μυράτ. Σκηνογράφος Π. Ζουμπουλάκη - μουσική Γ. Μαρκόπου-

χλη, θ' ανεβάσει την κωμωδία του Μολιέρου «Αστυλόγιστος». Παίζουν οι: Γ. Δάνης, Χριστίνα Σύλβα, Ν. Βασταρδής, Αγάπη Ευαγγελίδου, Μ. Φωκά και ο πρωταγωνιστής του Εθνικού Θεάτρου Ν. Καζής.

2) **Θέατρο Βεάκη**: 'Ο θίασος «Προσκήνιο» θα παρουσιάσει το έργο του Κάφκα «Πύργος».

3) **Θέατρο Βέμπο**: Θα συνεχίσει, αφού στεγάσθηκε για το χειμώνα, την επιθεώρηση των Μ. Τραϊφόρου - Γ. Θισβίου - Ν. Έλευθερίου «Άλλος για το Καστρί».

4) **Βεργή**: 'Ο θίασος του Λάμπρου Κωνσταντάρου θ' ανεβάσει την κωμωδία του Άλ. Σκελλάρου «Υπάρχει και φιλότιμο».

5) **Γκλόρια**: Θίασος Κωμωδίας, υπό τον Ντίνο Ηλιόπουλο, θα παρουσιάσει την κωμωδία «Παραθύρο στον ουρανό», του Χρ. Γιαννακόπουλου. Τα σκηνικά φιλοτέχνησε ο Μάρκος Ζερέβας.

6) **Διάνα**: 'Ο Άλ. Ξανθόπουλος με την Άλκη Γεωργίου και το θίασό τους, θα ανεβάσουν πάλι ρωσικό έργο, το «Ένας μήνας στην εξοχή», του Τουρκνέφ.

7) **Διονύσια**: 'Η Έλλη Λαμπέτη, επί κεφαλής του θίασου της, θ' ανεβάσει το έργο «Συπόλητη στο πάρκο».

8) **Κεντρικόν**: 'Η Άλκη Βουγιουκλάκη με τον παλαιό παρτενάρ των επιτυχιών της Δημήτρη Παπαμιχαήλ, θ' ανεβάσουν την «Κολόμπ» του Άντουιγ.

9) **Εθνικό Θέατρο**: Έργο «Ο Βασιλικός» του Α. Μάτεσι. Πρωταγωνιστές οι Π. Φυσούν, Βέρα Ζαβιτσιάνου.

10) **Μουσούρη**: 'Ο κ. Μουσούρης με το θίασό του θα παρουσιάσει τις «Τρεις αδελφές» του Τσέχωφ.

11) **Παπαϊωάννου**: 'Η Κατερίνα θα συνεχίσει το έργο του καλοκαιριού «Η χαρτορίχτρα».

12) **Θέατρο Γιώργου Παπα**: 'Η Αντιγόνη Βαλάκου επί κεφαλής του θίασου της, θ' ανεβάσει την «Κυρά της θάλασσας» του Ίψεν.

13) **Πορεία**: Άρχισε κιόλας της παραστάσεις του έργου «Ένα καπέλλο γεμάτο βροχή». Σκηνοθέτης ο Άλξης Δομινανός.

14) **Τέχνης**: 'Ο Κάρλος Κούν, με το θίασό του, θα ερπασουν τα δεκάχρονα του Κυκλικού Θεάτρου, με δυο ελληνικά έργα των συγγραφέων Λούλας Αναγνωστάκη και Δ. Κεχαϊδή.

15) **Χατζηχρήστου**: 'Η Τζάνη Καρέζη, επί κεφαλής δικού της θίασου από τους Στ. Ληναίο, Λίλυ Παπαγιάννη, Δ. Νικολαΐδη κ. ά., άρχισε με επιτυχία τις παραστάσεις της κωμωδίας της Τζην Κερ «Μαίρη-Μαίρη».

★

Εκτός από τους είκοσι άθην

Τί παρουσιάζουν τα θέατρα

και τί τα νυκτερινα κεντρα

θύνονται και τείνουν να κυριεύσουν το φιλοθεάμον αθηναϊκό κοινό.

Τα μεγαλύτερα και καλύτερα από τα κέντρα αυτά λειτουργούν στην Πλάκα, εγκαίνιασαν δε τη σεζόν με «επιθεωρήσεις πίστας», ένα καινούργιο είδος, που το παρουσιάζουν καλλιτέχνες του ελαφρού μουσικού μας θεάτρου και σημειώνει άρκετη επιτυχία.

Το χαρακτηριστικό των κέντρων αυτών είναι οι ξένες άπτραξιόν, που μετακαλούνται για να παρουσιάσουν διάφορα νοίμερα εύρωπαικής κλάσεως.

Τα αξιοιογώτερα από τα κέντρα αυτά είναι τέσσερα-πέντε, που τα αναφέρουμε, μαζί με τα προγράμματα, που παρουσιάζουν.

1) **Βράχος**: Παρουσιάζει επιθεώρηση πίστας, με καλλιτεχνικό συγκρότημα αξιώσεων, που άποτελείται κυρίως από νέους την ηλικία καλλιτέχνες. Τα κύρια στελέχη του είναι ο Γιώργος Μητσάκης με τα μπουζούκια του (τραγουδι ή Μαριάννα), ή Γιοβάννα, ο Άλξιος Πάντας και το χροετικό ζευγάρι Σειληνός-Προκοπίου με το μπαλλέτο τους. Όρχήστρα του Κώστα Πρίντα.

2) **Κάστρο**: Παρουσιάζει την επιθεώρηση «Νυχτοπεριπατήματα», σε κείμενα Πυθαγόρα. Στελέχη ή Τζέην Βάνου, ο Γιάν. Βογιατζής, το λαϊκό ντουέτο Καραμπασίνης - Δούκισσα και το χροετικό ζευγάρι Φ. Μεταξόπουλος-Μανταλέν Κλ, με το μπαλλέτο τους. Όρχήστρα του Γ. Μουζάκη.

3) **Παλιά Αθήνα**: Έμφανίζει την επιθεώρηση πίστας «Γιατί άργείς;» με τη Μπέλινα, Φ. Δημή, τις Έρρικα και Μαργαρίτα Μπρόνιερ, τους Τάκη Βαράλο - Μαρία Πετρίλλο με το μπαλλέτο τους, το χροετικό Στάγιος-Μιρέλλα, κ. ά. Όρχήστρα του Γιώργου Κατσαρού.

4) **Αριζόνας**: Παρουσιάζει κατά προτίμηση ξένες άπτραξιόν. Σε ελληνικά νοίμερα, εμφανίζονται ο τραγουδιστής Τιτάκης και οι λαϊκοί καλλιτέχνες Μπετίνα-Σταθόπουλος.

5) **Κοπακμπάνα**: Ξένες άπτραξιόν. Σε ελληνικά μετέχουν ή Λουίζα Δημητρίου, Τέρρη Χρυσός και Κλειώ Δανάδου.

6) **Πεταλούδα**: Ντόπιες και ξένες άπτραξιόν, με επί κεφαλής τη μπριόζα τραγουδίστρια Ζωζώ Σαπουντζάκη.

Πέρα από τα θέατρα και τα νυκτερινα κέντρα, όμως, υπάρχουν και ένα τρίτο σκέλος διασκεδάσεως στη χειμωνιάτικη Αθήνα.

Αυτό περιλαμβάνει τα «Νάιτ Κλάμπ» και ενδιαφέρει κυρίως τη νεολαία.

Τα «Νάιτ Κλάμπ», μ' όλο, που πέρασε σε δεύτερη μοίρα ή βασιλεία τους (και ή μόδα τους), εξακολουθούν να λειτουργούν, με βάση το «τζούκ-μπόξ» και τους μοντέρνους δίσκους ξένης ελαφράς μουσικής.

Τέτοια «Κλάμπ» είναι διάσπαρτα στους κεντρικούς δρόμους των Αθηνών, στην Πατισίον, στις παρόδους της Πλατείας Συντάγματος και κατά μήκος της παραλιακής λεωφόρου προς τη Βουλιαγμένη.

Αξίζει δε να σημειωθή, ότι, παρ' όλο, που, όπως είπαμε, άποτελούν χώρους ψυχαγωγίας της νεολαίας, δέχονται ωστόσο και... γέροντες. Όσοι, εννοείται, βασιστούν τα πόδια τους για μπουκι-μπουκι ή σεϊλι-σεϊλι.

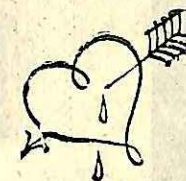
Ό κατ'όλογοις τελειώσε.

Δεν άπομένει παρά να διαλέξετε και να ξεκινήσετε, τα περισσότερα θέατρα και κέντρα άρχισαν πιά να λειτουργούν.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Μία σκηνή από το έργο «Μαίρη - Μαίρη», που παίζει με επιτυχία ο θίασος Τζένης Καρέζη στο θέατρο Χατζηγιάννου. Στη φωτογραφία μας, ή Καρέζη με τον Γ. Πάντζα και τη Λίλη Παπαγιάννη.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ της καρδιάς

Ο τρελλός βασιλιάς

ΟΤΑΝ το κανόνι του φρουρίου έρριξε και τη δεκάτη κανονιά, ο νευρικός βασιλιάς έβγαλε απ' τα στήθη του ένα μουγκρητό θηρίου. Και το έβδομο παιδί του ήταν κορίτσι!...

Διψούσαν κι' αυτός κι' ο τόπος του, ν' άποκτήσουν διάδοχο. Κι' όμως κατέπινε κάθε χρόνο το φαρμακερό ποτήρι της άπογοητεύσεως, μόλις άκουγε τις δέκα κανονιές, αντί για τις δεκαπέντε που θα χαιρετούσαν τη γέννηση πρίγκιπος διαδόχου!...

Εξαφνα, από το βάθος της δενδροστοιχίας ξεπρόβαλλε ένας άνθρωπος φοβισμένος.

Στο συσπασμένο πρόσωπό του τα μάτια έλαμπαν απ' τον πυρετό της τρέλλας. 'Η έκφρασή τους γινόταν τότε αλμοδής και τότε τρυφερή, καθώς μένασε καρφωμένα στην πριγκιπούλα!...

Ο άνθρωπος αυτός, με το σκοτεινό πρόσωπο και το κλονισμένο δόμα, άρχισε να γλιστράει ύπουλα προς τη μικρούλα Φρειδερίκη. Κι' αυτή άπόμεινε μαγνητισμένη απ' τον τρόπο, πάνω στο δάσος, χωρίς ναχη τη δύναμη να ξεφύγει απ' το φοβερό έκνοο όν, που την πλησίαζε σιγά-σιγά!...

Ένα μουγκρητό θηρίου πεινασμένου άκούστηκε. Κι' ή άτυχη πριγκιπούλα δρεθηκε σφιχτοκλεισμένη στην άγκαλιά του τρελλού πατέρα της!...

— Κόρη μου!... Γιε μου!... Φρειδερίκη μου!... Φρειδερίκη!... ούρλιαζε έκνους. Σε περιμένω τόσα χρόνια!... Μ' έκαψε ή λαχτάρα του άργυροπρημένου έρχομού σου!... Διψούσα για γιο, για διάδοχο επί τέλους!... Κι, έγω κι' ο λαός μου!... Μά ηρθε!... 'Ησαν καλός!... 'Ησαν καλή, και ήρθε!...

Τα καυτερά, τα τρελλά φιλά του φλογίζαν τον μικρό λαϊμό της και τα μάγουλά της. Το σφιχταγκάλισμα του γιόντου πιά φρικιαστικό. 'Η άγρια, ή κοιμένη απ' το λαχάνισμα φωνή του σκέταζε τα υπόκωφα ξεφωνητά της μικρούλας πριγκιπίτσας!...

Εξαφνα, το μικρό της κεφαλάκι χλώμιασε κι' έγειρε σιγά-σιγά στον όμο της. Τα βλέφαρά της παιχνιδίσαν σπασμωδικά δυο-τρεις φορές και τα γαλάζια της ματάκια έκλεισαν για πάντα.

Και τότε μία κραυγή δροκλόκα άντήχησε παντού. Σπάραξε τ' αυτή των δυστυχισμένων που την άκουσαν. 'Ησαν κραυγή άγριμίου, που νιώθει ξαφνικά το νεογνό του σπαρταγμένο. Κι' ή τραγική αυτή κραυγή, που με το σπαρταγμό της μαρτυρούσε μία ξαφνική ανάλαμψη του λογικού, στο σκοτεινό μυαλό του άμοιρου πατέρα, άντήχησε σαν νεκρώσιμη καμπάνα και στην ψυχή μιας μητέρας, που τινάχτηκε άλαφισμένη, λίγα δέματα πιο πέρα!...

Την άλλη μέρα, οι έφημεριδες άνήγγειλαν στο λαό πως ή Αύτη Βασιλική 'Υψηλότης, ή πριγκιπίτσα Φρειδερίκη, απέβιωσε εκ πρόσβολης κοκκύτου και πως ή Αύτη Μεγαλειότης ή Βασιλίσσα, άπαρηγόρητος εκ του πρήγματος της μοίρας, εύρίσκεται κλινής και βαρέως άσθενής!...

Αυτήν άκριβώς την εύκαιρία περιμένε το τρίτο της κοριτσάκι, ή ξανθούλα και πεταχτή Φρειδερίκη, που ήταν μία από τις πιο τρελλές πριγκιπούλες της Ευρώπης!...

Ανοιχτόκαρδη, παιχνιδίστρα, με ύψος και γούστα άγοριού, ή πεντάχρονη πριγκιπούλα, στενοχωρημένη από την διαρκή επίβλεψη της ύψηλης μμάρας της, έπωφελήθηκε απ' την εύκαιρία για να γλιστρήσει μακριά της!...

Καμιά από τις άδελφάδες της, που ήταν άπορηγορημένες στο παιχνίδι, δεν πρόσεξε την άπουα κρυψί της. Κι' ή βασιλίσσα, θυ-

ΜΥΡΙΑΜ ΤΕΛΕΝ

Η Πάολα, σε μία τελευταία φωτογραφία της.

ΠΑΟΛΑ

Η «Καρυάτις» του τραγουδιού

ΘΑ πρέπει να θυμάστε, την Πάολα, την μεγάλη πρωιμαντόνα του θεάτρου, που είχε κατακτήσει στην εποχή της τους Αθηναίους, με την κρυτάλλινη φωνή της. Την αψησμένη Πάολα, που, σαν εκδήλωση απεριορίστου θαυμασμού, έγινε την εποχή εκείνη τραγούδι από τον Χαϊρόπουλο. Ένα έρωτικό παραλήρημα, που φθάνει συχνά και τώρα ακόμα στα χείλη των ερωτευμένων.

Ενώ λοιπόν, η μεγάλη Πάολα ζή τώρα με τις ωραίες αναμνήσεις του παρελθόντος, και καινούργια Πάολα, κατακτά συνεχώς έδαφος στην καλλιτεχνική οικογένεια. Είναι η Πάολα Παπακατζί, το νέο δασύρι του ελαφρού τραγουδιού, που μας δίδεται η ευκαιρία, για πρώτη φορά έφετος, να την ακούσουμε σε ένα από τα γνωστά κέντρα της Πλάκας.

Βέρα Έλληνισπούλα, η νέα Πάολα, με άρραχη κατατομή θα μπορούσε δικαιολογημένα να ονομασθεί «Καρυάτις» του ελαφρού τραγουδιού.

Από μικρό κοριτσάκι, η Πάολα είχε μανία με το κλασικό τραγούδι, και συχνά στο σπίτι της, οι κορώνες που της έδεναν χωρίς να το θέλει, ανάσταναν όλη τη γειτονιά. Οι δικοί της είχαν, από την πρώτη στιγμή, αντιρροήσεις. Ούτε καν ήθελε να ακούσουν για τραγούδι.

Όστόσο, η Πάολα, κατάφερε να αρχίσει κρυφά, μαθημάτα στο Ωδείο Αθηνών και, μέσα σε δύο χρόνια, ήταν μία από τις καλύτερες μαθήτριες της δας Δελνίδα. Την πρώτη εμφάνισή της μπροστά σε κοινό, έκανε με τη μικρή χοροδία του Καλαμά, μαζί με τον αδελφό της που ήταν τότε επίδοξος τεχνικός για την Λυρική Σκηνή.

Πολύ γρήγορα όμως κατάλαβε ότι το κλασικό τραγούδι δεν είχε εμπορευτική και πήρε την απόφαση να κατέβει στην αγορά.

να μεταπηδήσει στο ελαφρό τραγούδι. Έγκατέλειψε λοιπόν το πραγματικό της όνομα — Χαρίκλεια Παπακατζί — και, με το σημερινό καλλιτεχνικό ψευδώνυμο που της έδωσε μια φίλη της, Ίταλντα, έκανε, σε ηλικία 20 ετών, τη πρώτη της εμφάνιση στη Θεσσαλονίκη. Η γνήσια ελληνική ομορφιά της, σε συνδυασμό με την ωραία φωνή της, έκανε ιδιαίτερη εντύπωση στη Μακεδονική πρωτεύουσα. Και, από την πρώτη στιγμή, γνώρισε μεγάλη επιτυχία στο γνωστό ενοχικό κέντρο «Καθάρι». Με την ίδια πάντα επιτυχία, εργάστηκε δύο συνεχώς χρόνια και σε άλλα κέντρα της Θεσσαλονίκης, για να εγκατασταθεί κατόπιν στην Αθήνα.

Κάθε αρχή, βέβαια, είναι δύσκολη στην πρωτεύουσα. Μετά από πολλά προσόντα της δας, η Πάολα, και με τη βοήθεια του γνωστού κωνσταντίνου Λαμπρού Ζούνη, και μιας ευγενικής συν-αδελφού της, της Μάγνης Μελάντας, δεν άργησε να πάρει το πρώτο βήμα. Έμφανίστηκε σε αρκετά κέντρα, με ενδιάμεσα ταξίδια σε διάφορες επαρχιακές πόλεις, έως ότου ένα δειλά συμβόλαιο την τράβηξε στην Αίγυπτο.

Στη χώρα του Νείλου, η Πάολα αγαπήθηκε, πολύ από τον Έλληνα κι' έμεινε πολύ παραπάνω από το αρχικό της συμβόλαιο. Χαρακτηριστικό ήταν ακόμη πως, από το πρώτο βράδυ ως την ημέρα που έφυγε, μία μεγάλη ανθοδέσμη έφθανε ανώμαλα γι' αυτήν στο κέντρο όπου τραγουδούσε, χωρίς ποτέ να μάθει ποιος ήτο ο άγνωστος θαυμαστής της.

Είδαμε, ένα από τα τελευταία βράδια, την Πάολα, στο κέντρο της Πλάκας, όπου εμφανίζεται τώρα, και την ακούσαμε, εκτός από τραγούδια αξιόλογα («Ανέβηκα πολύ ψηλά» (Γεωργιάδης) «Το κρημα» (Πλέσσα)

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

«Γρανάδα» κ.ά.).

— Πρέπει — μας είπε — να ακολουθή κανείς τα γούστα του Κοινού. Οι διπλοπεννίες, όπως καταλαβαίνετε δεν είναι κάτι που ταίριαζει στο στυλ μου, αφού όμως άρεσαν σε όλους, δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά.

— Τι άλλο σε απασχολεί εκτός από το τραγούδι; — Το σπίτι και όλες οι δουλειές του, που δεν τελειώνουν ποτέ. Μου άρεσει επίσης το κολύμπι και το σκι.

— Κανένα χόμπι; — Βέβαια, το μικρό μου γατάκι, που για μένα είναι το εξυπνότερο του κόσμου, και ίσως το πιο όμορφο, αφού προέρχεται από μια επιτυχημένη διασταύρωση γάτων Σιάμ και Άγκυρας. Λυπάμαι, κάθε φορά που το αφήνω σπίτι. Έτσι μουρ-χεται να το βάλω ένα λα-ράκι και να το πέρνω μαζί μου, όπως συνήθιζα στο, εξωτερικό.

— Κανένα ταξίδι; — Έχω ενδιαφέρουσες προτάσεις από την Αμερική και τον Καναδά, προς το παρόν όμως δεν σκέπτομαι να εγκαταλείψω την Αθήνα. Θα ήθελα μόνον να κάνω ένα μικρό ταξίδι στην Ίταλντα, για να συμπληρώσω το ρεπερτόριό μου, με τα ωραιότερα Ιταλικά τραγούδια. Τα νιώθω στο αίμα μου και νομίζω ότι θα μου πηγαίνουν πολύ.

— Ο κινηματογράφος δεν σε τράβηξε ποτέ; — Μου δόθηκε δύο φορές ευκαιρία, αλλά δεν το πήρα και πολύ ζεστά. Μου άρεσε μόνο να τον παρακολουθώ, όταν μάλιστα παίζονταν, αγαπημένοι μου ήρωες, όπως ο Βιττόριο Γκασμαν και Τζέιμς Στιούαρτ.

— Οι προτιμήσεις σου για τους τραγουδιστές μας; — Με συγκινεί πάντα η φωνή του Γουόρνερ, ο Μαρούδης και ο Μπαζεβανός.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Χωρίς λόγια.

Σύντομες ειδήσεις

ΤΟ Χάλλουντ έχασε το διασημότερο μουσικοσυνθέτη του. Ο Κόλ Πόρτερ πέθανε, σε ηλικία 71 χρόνων, σε μια κλινική της Σάντα Μονίκα, στην οποία νοσηλεύονταν από τις 22 Σεπτεμβρίου, για μια φλεγμονή των νεφρών και όπου του έγινε, τέσσερις μέρες πριν το θάνατό του, μία δύσκολη χειρουργική επέμβαση.

Ο Έντν Κάντορ.

Η ζωή του μας είναι γνωστή από το φιλμ «Νύχτα και μέρα», στο οποίο ο Κάρλ Γκράντ έπαιξε το ρόλο του συνθέτη τούσων υπερ-τόνων.

Γιός ενός εμπόρου φρούτων, ο Κόλ Πόρτερ γεννήθηκε το 1893 στην Ινδία. Κληρονόμος από τον πατέρα του, μια κολοσσιαία περιουσία, την οποία, όχι μόνο δεν έβλεπε, αλλά και ηύχθηκε σημαντικά, με τα κέρδη, που του εξασφάλιζαν, όπως περιφρονήσεις του: «Ο Πόρτερ με Κάρτη», «Νύχτα και μέρα», «Αγαπώ το Παρίσι», κ.ά.

Κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, ο Κόλ Πόρτερ, που ήταν πάντα ένας φανατικός θαυμαστής και φίλος της Γαλλίας, κατατάχθηκε στη «Λεγεώνα των ξένων» και πολέμησε κατά των

Γερμανών. Μετά τον πόλεμο, έμεινε στο Παρίσι, όπου το 1919 παντρεύτηκε τη συμπατριώτισσά του Λίντα Λή Τόμας.

Παρά τα πλούτη και τη δόξα του, ο Κόλ Πόρτερ γνώρισε, μεταξύ του 1938 και 1948, μία περίοδο μέγας δυστυχίας. Μία αλυσίδα από αρρώστιες και ατυχήματα, τον καθήλωσαν στο κρεβάτι, ανάγκασαν δε τους γιατρούς να του κάνουν 30 χειρουργεία και να του κόψουν τελικά το δεξί του πόδι. Παρά την άτυχία του και τους πόνους του, ο Κόλ Πόρτερ διατηρούσε το κέφι του και συνέθετε μελωδίες, που είχαν πάντοτε επιτυχία. Τα τελευταία του χρόνια, τα πέρασε κλεισμένος στο υπερπολυτελές διαμέρισμά του από έννεα δωμάτια, στο περίφημο ξενοδοχείο «Γουάιτντορφ Άστωρια» της Νέας Υόρκης.

Οι μελωδίες του Κόλ Πόρτερ, τις οποίες τραγουδούσαν οι περιφημότεροι καλλιτέχνες, όπως η Έλσα Φιτσερλντ, ο Φράνκ Σινάτρα και ο Μπίνγκ Κρόσμπι, έχουν ένα ξεχωριστό τόνο, που είναι ένα κράμα κερφού και βαθειάς μελαγχολίας.

Η Σίλο Λάιον, η αξεχάστη Λόλντα και παρτενέρ του Ρίτσαρντ Μπάκτον στο φιλμ «Η νύχτα της Ίγκονάνα», αντιμετώπιζε τις πρώτες συν-γυμνικές δυσχερείες, λίγες μόλις βδομάδες μετά το γάμο τους.

Η Βίβιαν Λή έθελε, σε ένα καμπαρέ του Χάλλουντ να χορεύει ένα τραγούδι με ένα νεαρό 20 χρόνων.

Ο Τζών Γκάρντνερ, ύστερα από τριών χρόνων απομάκρυνση από τον κινηματογράφο, υπέγραψε ένα νέο συμβόλαιο με την «Γιουνίβερσαλ». Είχε ανεπιτυχή πρόσ στιγμή μια διπλωματική καριέρα, τελικά όμως ο κινηματογράφος θριάμβευσε και τον κράτησε μαζί του.

Ο νέγρος ηθοποιός Σίντνεϋ Πουάττι, που κέρδισε έφετος το Όσκαρ ηθοποιού, δεν αρκέιται στις δάφνες, που του εξασφάλισε το ταλέντο του σαν ηθοποιός. Έγραψε και το σε-νιόριο ενός φιλμ, που θα γυριστεί άμεσα και στο οποίο θα πρωταγωνιστήσει ο ίδιος. Το έργο του αυτό, που τιτλοφορείται «Ο άνθρωπος», είναι η ιστορία ενός μαύρου, ο οποίος, από βουλευτή, κατορθώνει να γίνει πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών. Φυσικά, είναι πολλοί στην Αμερική που δεν θα αποδεχθούν την ιδέα του γυρισματος μιας τέτοιας ταινίας. Ο διάσημος συγγραφέας «Ιρ-βινγκ Γουάλλας, που ανέλαβε να κάνει μερικές φιλοφρονικές διορθώσεις στο σενάριο, δήλωσε πως το έργο του Πουάττι τον ενθουσίασε.

Ύστερα από τέσσερα χρόνια συνεχούς και έντα-τικής εργασίας, ο Ρόκ Χάτσον έκαμε τις πρώτες του διακοπές, για να μπορέσει να παρακολουθήσει τους Ολυμπιακούς αγώνες του Τόκιο.

Μία Γαλλίδα δημοσιογράφος συνάντησε τον Χάλλουντ στην Κλωντέτ Κολμπέρ, που δεν ένο-ι να γράψει. Η διάσημη στήλη δήλωσε ότι δε σκο-πεί να καταταχθεί στον κό-πο.

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ματιές στα ελληνικά στούντιο

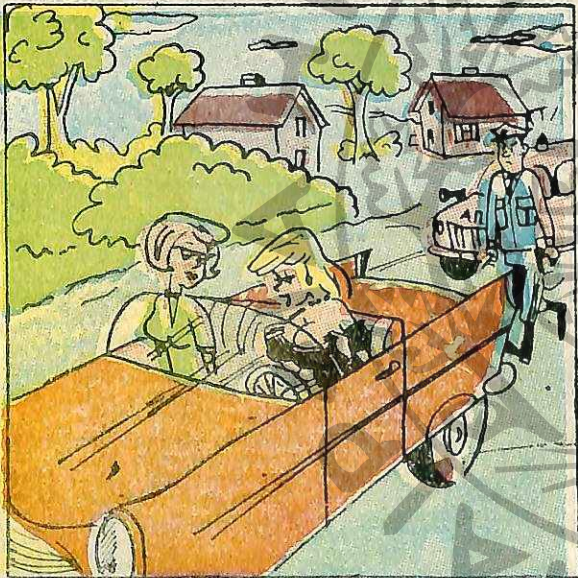
Ο διάσημος Έλληνοαμερικανός Ηλίας Καζάν θα έρθει στην Ελλάδα, προ των λοιπούγεννων, για να μελετήσει επί τόπου την δυνατότητα να γυρίσει ένα νέο του φιλμ. Το φιλμ αυτό, όπως δήλωσε ο ίδιος, δεν πρόκειται να είναι το δεύτερο μέρος της τριλογίας του «Αμερική-Αμερική».

Και ο Ζύλ Ντασ-

Ο Χάρπο Μάρξ.

σέν, κατά την εδώ παρ-μούν, θα έχει επαφές με τους συνεργάτες του και κυβερνητικούς εκπροσώπους. Σκοπεύει να ζητήσει τη συνδρομή της ελληνικής κυβέρνησης και διευκολύνσεις, για να μπορέσει να γυρίσει εδώ το νέο του φιλμ «Περικλής και Ασπασία», που θα είναι το ακριβέστερο από όλα γυρισμένα μέχρι σήμερα στη χώρα μας. Ο Ντασέν, που θέλει να γυρίσει στην Ελλάδα τόσο τα εξωτερικά όσο και τα εσωτερικά του έργου, τι-στειλει πως δε θα προδ-θούν παράλογες αξιώσεις οικονομικής φύσεως από τα ελληνικά στούντιο και πως

Προσέξτε να δής τώρα, Καίτη, πως θα τον κά-νω να ξεχάσει, ότι έτρεχα με 100 χιλιόμετρα την ώρα!

θα μπορέσει να χρησιμοποιή-σει Έλληνες στρατιώτες, για το γύρισμα σκηνών πληθούς.

★ Για λογαριασμό της Ι-δίας εταιρίας, ο Βαγγέλης Σελλινός (σκηνοθέτης) συ-γκεντρώνει στη δια-νομή του πολλά γνωστά ο-νόματα: Κάκια Αναλυτή, Γιώργος Πάντζας, Γιάννης Γκιαννάκης, Σταύρος Παρά-δας, Ανδρέας Μπαρκογιάννης, Ελένη Προκοπίου, Κώστας Ρηγάπουλος, Ελένη Άνου-σάκη, Μπέττυ Μοσχονά, Έρ-ρικα και Μαργαρίτα Μπρό-γιερ, Φόρμικ, Γιάννης Βο-γιατζίς, Μαρία Χομπίτη κ.ά. Τη μουσική της ταινίας συνθέτει ο Κώστας Κλάσας.

★ Αλίκα έναντιον Αλίκης και «Φινος φιλμ» έναντιον οργανισμού «Διασκήνου» — Μιχαηλίδης. Τα δύο έφετει-να φιλμ της Αλίκης Βουγιούκου κ.ά. η «Δό-λωμα» και «Σωφρονισμός» προ-βάλλονται αυτήν την εβδο-μάδα. Το πρώτο είναι εγ-χρόμο, το δεύτερο Σινεμα-σκοπ. Και στα δύο συμπω-ταγωνίστηκε ο Άλ-ε-κ-ο-ς Ά-λ-ε-ξ-α-ν-δ-ρ-ο-ς. Υπέρ του πρώτου θαρύνει και η πα-ρουσία του διασημώτατου καμ-ι-κού μας Ντίνου Χαϊρόπου-λου. Και τα δύο, τα σκη-νοθέτησε, βάσει δικού του σενάριου, ο Άλ-ε-κ-ο-ς Σακε-λάριος. Το κοινό, με την παρουσία του, θα δείξει τε-λικά ποιος θα θριαμβέψει ή αν ο αγών θ' αποδειχθεί ισοπαλός. Ας περιμένουμε λοιπόν τον αριθμό των εισι-τηρίων, που θα πραγματοποιήσουν τα δύο φιλμ της Αλίκης, τα οποία παίζονται συγχρόνως αυτή τη βδομά-δα σε 19 κινηματογράφους.

★ Ο σκηνοθέτης Σωκρά-της Καψάκης θ' αρχίσει ποσοδώς το γύρισμα του φιλμ «Τα τσακάλια», για λογαριασμό της εταιρίας «Ρουσσόπουλοι. Λαζαρίδης, Σαρρή, Φασαός». Παρά-λληλα με την προεργασία της νέας αυτής ταινίας του, ο Σ. Καψάκης ολοκληρώνει το γύρισμα του φιλμ «Ο τελευταίος παρυσός» με την Αλίκη Βουγιούκου και τον Τίτο Βανδύ.

ΦΑΚΟΣ Δ.

★ Πάνω στο υπερκαθέριο «Βασίλειο» Έλσαδεν, που την μετέφερε από τη Νέα Υόρκη στην Ευρώπη, η Λίζ Τάιτλντ ορ συνάντησε την Ντέμπε Ρέβι-νολντς. Αντίθετα με τις γενικές προσδοκίες οι δύο πρώην κερβίαι έχθηκαν διαδέσεις. Αντίθετος, συμ-περιφέρθηκαν σαν δύο πα-λαιές συμμαθήτριες, που εί-χαν συναντήσει να ιδωθούν. Ε-γνώριζαν αγάπες και γε-μνιτικές κέρες βράδυ μαζί. Δίνοντας την ευκαιρία στους δυο νέους συνάντες τους να νιώσουν κι' αυτοί δυο πολύ καλοί φίλοι.

★ 110 μεγάλες βαλίτσες «Ελ-ε-ξ-α-μ-π-ε-ρ-ο-ς» Τάι-λ-ο-ρ και του Ρότσαρντ Μπάκτον. Όσοι τις εί-δαν στο Παρίσι, τις αναγνώ-ρισαν. Είναι οι βαλίτσες με την πασίγνωστη πασοδία τα-πετασάρια, που είχε αγορά-σει ο Μάικ Τόντ, όταν, πριν από χρόνια, έπεσκέφθη μα-ζί της το Παρίσι και τη φάση της κομψότητας, γυναι-κείας και πασιόφρων του-α-λίστας.

★ Το θέατρο «Ακρόπολις» ετοιμάζει μία καινούργια παντασιαστική έθεωρη-ση της τριλογίας Ασκησιό-που-λου — Σωκράτους — Πα-παδοπούλου, με νέες σκηνογρα-

Οι τροβαδούροι της Αθήνας Κορώνης—Φιλανδός, που συνεχίζουν με πολλή επιτυχία τις εμφανίσεις τους στη Νέα Υόρκη.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΥΣΤΕΡΑ από θριαμβευτι-κή περιοδεία δύο μη-νών στην Αμερική, γύρισε στην Αθήνα ο θίασος του Δημ. Ροντήρη. Παντού ο ελληνικός θια-σος έφερε θερμότητα υπο-δοχής, τα δε θέατρα, όπου έδωσαν οι παραστάσεις ή-σαν πάντα ασφυκτικά γε-μάτα.

Στην Ουάσιγκτων, οι Έλληνες ηθοποιοί κατέθε-σαν με καταφανή συγκίνση στεφάνο στον τάφο του προέδρου Κένεντι.

Από όλα τα χειμερινά θεάτρα, που άρχισαν τις παραστάσεις των επί κερα-λής έρχεται στο Λατζίρη-στον, με τον θίασο της Τζέ-νης Καρέη. Ακολουθεί το «Κεντρικό», με τον θίασο Αλίκη Βουγιούκου — Πα-παδοπούλου, και κατόπιν το «Διονυσία», με τον θίασο της Λαμπέτη.

Αντίθετα, το έργο «Ο-ταν οι Άγριοι» στο θέα-τρο «Κοτοπούλη», για το ό-ποιο τόσο έγινε θόρυβος, πραγματοποιεί ελάχιστες εί-σπραξεις.

Στο χειμερινό θέατρο του Παγκράτιου «Μετα-λίου», που είναι τώρα έντε-λως έτοιμο, θα εμφανισθεί τον ερχόμενο μήνα, ο νέος θίασος πρόξας Τίτου Βανδύ — Δάφνης Σκούρα.

Στο Βασιλικό θέατρο Θεσσαλονίκης, εμφανίζεται από προχθές με μεγάλη έ-πιτυχία ο μουσικός θίασος των αδελφών Κακούτα — Σταυρίδη-Μακρό.

Ο θίασος στον οποίο με-τέχει μεγάλο μπασέτο και το φωνητικό «Τρίο Γκρέκο», παίζει την μεγάλη επιτυχία του «Μετροπολίτη» — Αθη-ναία του 1964.

Ο θίασος της κ. Κατε-ρίνας, εξακολουθεί να παί-ζει την «Χαρτοπαίκτη», με άφειστη επιτυχία, παρ' ότι πλησιάζει ήδη να συμπλη-ρώσει τις 600 παραστάσεις. Υπολογίζεται ότι το έρ-γο θα καλύψει και την πε-ρίοδο των εορτών, παρ' ότι παραλλήλα ετοιμάζεται μία γαλλική κωμωδία.

Το θέατρο «Ακρόπολις» ετοιμάζει μία καινούργια παντασιαστική έθεωρη-ση της τριλογίας Ασκησιό-που-λου — Σωκράτους — Πα-παδοπούλου, με νέες σκηνογρα-

φίες της Ρακόνι. Την μου-σική της νέας επεξεργη-σεως γράφει ο συνθέτης Λυκούργος Μαρκεάς.

Για πρώτη φορά χθές, με την ευκαιρία της εθνι-κής «Επέτειου», παίχθηκε στη Θεσσαλονίκη η νέα συν-θεσία του Μάνου Χατζιδά-κη «Καντάρας», αφιερωμένη στους γάμους των Βασι-λέων μας. Η «Καντάρας» θα επαναληφθεί προσεχώς και στα Αθήνα.

Στα πλαίσια του εορ-τασμού της συμπλήρωσης 10 ετών από την γέννηση του Ελευθερίου Βενιζέλου, θα προκηρυχθούν ειδικοί διαγωνισμοί για την βρα-βεύση του καλύτερου ποιη-ματος, θεατρικού έργου και μουσικής σύνθεσης, που ε-κπούν σχετι με την ζωή και το έργο του Ελευθερίου Βενιζέλου.

Το κρατικό θέατρο Βορείου Ελλάδος, μετά την «Αδελφότητα νύχτας» του Σαίξπηρ, θα ανέβει στη Θεσσαλονίκη την «Μαρία Στιούαρτ», με την Θάλεια Καλλιγά στον βασικό ρόλο.

Για το έργο αυτό, προσε-λήφθη έκτακτος στο θίασο και ο γνωστός ηθοποιός Φώβος Τσιζιάρης.

Η πρωταγωνίστρια του θίασου Κωσταντάρ, στο θέατρο Έλσα Βεργή, Νι-κη Λινάρου, δεν είναι αλ-λη από τη Μπέμα Κούλα, που έκανε την πρώτη της εμφάνιση στο μουσικό θέα-τρο πριν τρία χρόνια.

Στο χορευτικό «Φόσος», που θα παρουσιάσει η Λίλη Μπερδού στο Λαχόρι, στις 2 Νοεμβρίου, με την ευκαι-ρία μεγάλης αγγλικής πα-ραστάσεως, θα λάβουν με-ρος με 13 χορευτικά νου-μερα οι Καίτη Βαρδακού-λια, Χλόη Λιάσκου, Μαρία Σκουλαρίκου, Μαρούδα, α-δελφές Θεοδωρή και οι Έδνα και Χάρης Στήνης.

Τους χορευτές μας θα πλαισιώση η Άγγιλιδα ηθο-ποιός Ρούβη, η οποία θα εμφανισθεί και σαν χορεύ-τρια.

Για πρώτη φορά δύο νέες Έλληνες χορεύτριες, ο Πατριώτης και η Μαρούδα, παρουσιάζουν δικό τους μπαλέτο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ

ΤΖΟΡΤΖΙΑ ΜΟΛΛ

Η όμορφη Ιταλίδα που κατέκτησε τον κινηματογράφο

ΜΕ ανάστημα 1,72, λεπτή στο σώμα, με πλούσια καστανά μαλλιά και δυο γκριζοπράσινα ξανθισμένα μάτια, η Τζορτζία είναι καθιερωμένη πια ως «στάρ» του διεθνούς κινηματογράφου και απολαμβάνει τώρα τους καρπούς των σκληρών αγώνων, που έκανε, για να γίνει ό,τι είναι σήμερα. Τη συναντούμε στα άπειρα στούντιο της Σουητίας, στη Ρώμη, και ευχαρίστως δέχεται να μάς παραχωρήσει μια συνέντευξη-«άστροπτη», όπως τη λέει η ίδια:

— Πού και πότε γεννηθήκατε, Τζορτζία, και πότε άρχισατε την κινηματογραφική σας καριέρα;

— Γεννήθηκα στη Ρώμη, στις 4 Αυγούστου του 1938, από γονείς μεσαίας κοινωνικής τάξεως. Όπως καταλαβαίνετε, το Τζορτζία Μόλλ είναι ψευδώνυμο. Το πραγματικό μου όνομα είναι Στεφανία Τορρέρο. Η κινηματογραφική μου καριέρα άρχισε πολύ δειλά, το 1953, με ένα μικρό ρόλο, σε κάποιο θαλασσίνο φιλμ, που σήμερα ούτε τον τίτλο του δε θυμάμαι πια. Μου άρεσε ο κινηματογράφος και από τότε έταξα ως σκοπό της ζωής μου να γίνω στάρ. Αγώνισθηκα σκληρά για να το επιτύχω. Από τότε μέχρι το 1960, πήρα μέρος σε δεκάδες ταινίες, αλλά καμιά μου δεν έδωσε τη χαρά και την ικανοποίησή να δω το όνομά μου γραμμένο κάπου με μεγάλα φωτεινά γράμματα. Ώστος συνέχισα. Κι, η τύχη μου χαμογέλασε, επιτέλους, μετά το 1960...

— Πόσες ταινίες έχετε γυρίσει, από την αρχή της κινηματογραφικής σας καριέρας;

— Από το 1960 μέχρι σήμερα, έχω πρωταγωνιστήσει ή έχω πάρει μέρος σε δέκα ακόμα ταινίες, που με καθιέρωσαν πια ως στάρ του Ιταλικού κινηματογράφου, με μεγάλη απήχηση και σε κινηματογραφικά στούντιο άλλων χωρών.

— Ποιό είναι το είδος των ταινιών, που προτιμάτε;

— Αν εξαιρέσετε το μουσικοχορευτικό είδος, όλα τα άλλα με ικανοποιούν και με ενθουσιάζουν: δράμα, κωμωδία και ρεαλιστικό είδος ακόμα.

— Τι γνώμη έχετε για το γυναικό και ημίγυναικο στον κινηματογράφο;

— Είναι κι' αυτά μέσα στα έθιμα της προτιμήσεώς μου. Αν μου προτιμούν κάτι το ενδιαφέρον, δεν άνοιχνα να εμφανισθώ στην οθόνη, ακόμα και γυμνή. Απόδειξη η ταινία μου «Γιμνή Λάουρας». Ταινίες του είδους αυτού, αλλά με λιγότερο γυμνό, έχω τουλάχιστον όκτω στην καριέρα μου.

— Δε σας ένοχλει το γυμνό, όταν παρουσιάζεται μπροστά σε εκατοντάδες μάτια;

— Προκειμένου για επαγγελματίες λόγους, το γυμνό δε με

ένοχλει και, όπως νομίζω, δεν ένοχλει κανένα από τους παρευρισκόμενους στο «γυρίσιμα». Εκτός αυτού, σκηνές τέτοιου είδους γυρίζονται πάντα «εκκλεισμένοι» των θυρών, δηλαδή με την παρουσία μόνο του σκηνοθέτη, δύο βοηθών του και ελάχιστων τεχνικών.

Στο σημείο αυτό, αφήνουμε τις άθως ερωτήσεις και αποτολμούμε μια «έκρηκτική»:

πρόκειται περί ενός επαγγελματίου «γρότης», που παντρεύταν και χωρίζε τρεις φορές το χρόνο! Ο άνθρωπος αυτός δεν έκανε για μένα. Κι' έδωσα το τέλος, που έπρεπε στο είδωλό του, παρ' όλο τον πόνο, που ένιωθα στην καρδιά μου.

Η Τζορτζία δε χαμογέλα. Μένει σοβαρή και κομπιλι νευρικά. Είναι φανερό πως η υπόθεσι αυ-

Η Τζορτζία Μόλλ είναι ξοστενμένη με την Ύδρα, και με την Ελλάδα γενικά.

— Γιατί το είδωλό σας με τον Έντμουντ Πέρντομ δεν κατέληξε στο εύτυχές τέλος, που περιμέναμε όλοι;

— Στο άκουσμα του ονόματος του Δόν Ζουάν Αμερικανού ήθοιού, η Τζορτζία εκνευρίζεται και απαντά απότομα:

— Θα σας παρακαλούσα να μη συνεχίσετε πάνω στο θέμα αυτό. Είναι μια ιστορία περασμένη πια, που δεν αξίζει ο κόπος να συζητήται ακόμα. Με δυο λόγια, μια και βλέπω στα μάτια σας ζωγραφισμένη την επιμονή να μάθετε, ο Πέρντομ σκόπησε να συνεχίσει για την άγασή μου. Πάνω άργα κατάλαβα, δυστυχώς, ότι ε-

την την ένοχλει πολύ. 'Ας τη ρωτήσω, λοιπόν, κάτι άλλο, άσχετο:

— Εκτός από τα Ιταλικά στούντιο, έχετε γυρίσει ταινίες και σε ξένα;

— Βεβαίως. Τουλάχιστον πέντε, εκ των οποίων δύο στο Χόλυγουντ, μια στη Γαλλία, μια στην Αγγλία και μια στην Ελλάδα, που έχει τον τίτλο «Ραντεβού στην Ύδρα, στο νησί του έρωτα», με Αμερικανούς και Έλληνες ήθοιους.

Επειδή συμβαίνει να έχουμε επισκεφθεί την όμορφη Ύδρα, επιμένουμε στις ερωτήσεις μας:

— Τι εντυπώσεις είχατε από την Ύδρα και γενικότερα από την Ελλάδα;

— Θαυμάσιες, πραγματικά αλησμόνητες εντυπώσεις. Την Ελλάδα γενικότερα, εκτός απ' την Αθήνα, στην οποία έμεινα λίγες μέρες, δεν τη γνώρισα σχεδόν καθόλου. Αλλά την Ύδρα, το όμορφο αυτό νησί με τα καταλευκά σπιτάκια και τους φιλόξενους κατοίκους, τη γνώρισα καλά, αφού εκεί γυρίσαμε το μεγαλύτερο μέρος του φιλμ. Στο νησί αυτό πέρασα ημέρες αλησμόνητες και έφυγα με τη θλίψη στην καρδιά. Από την επίσκεψή μου αυτή, άγαπησα την Ύδρα και διατηρώ αλληλογραφία με μερικούς Ιταλομαθείς κατοίκους της. Μαθαίνω αρκετά συχνά τα νέα της και ευχαριστούμαι με τις τουριστικές προόδους, που σημειώνει κάθε χρόνο. Είμαι σίγουρη πως κάποιο καλοκαίρι θα κλέψω ένα κατέβασμα, να ξαναδώ την αγαπημένη μου Ύδρα...

— Μετά την Ύδρα, ποιές είναι οι νεώτερες ταινίες σας;

— Έπειτα από την Ύδρα, πήγα στο Λονδίνο για να τελειώσω τα εσωτερικά του φιλμ και εν συνεχεία ξαναγύρισα στην πατρίδα μου, όπου με περιμέναν δυο τρεις ρόλοι. Οι νεώτερες ταινίες μου είναι τέσσερες: 'Απ' αυτές, αναφέρω μόνο μία, με τον τίτλο «Η βίλλα με τα χίλια μυστικά», που είναι και η πιο ενδιαφέρουσα.

— Όσο για το μέλλον, δεν αποκλείεται να δεχθώ καμιά πρόταση από το Χόλυγουντ και να εγκατασταθώ τελικά εκεί.

— Και μια τελευταία ερώτηση, Τζορτζία: Δεν αντιμετώπιζετε ζήτημα γάμου για το προσεχές μέλλον;

— Οι προτάσεις, που παίρνω, από 'Ιταλούς κυρίως, είναι αρκετές και μερικές πολύ ενδιαφέρουσες. Αλλά το σκέπτομαι πολύ. Βρίσκω πραγματικά στο δίλημμα: Ένας καλός γάμος ή μια καλή κινηματογραφική καριέρα;

— Έλπιζω, ότι σύντομα θα πάρω την απόφασή μου.

— Οί πρωτάσεις, που παίρνω, από 'Ιταλούς κυρίως, είναι αρκετές και μερικές πολύ ενδιαφέρουσες. Αλλά το σκέπτομαι πολύ. Βρίσκω πραγματικά στο δίλημμα: Ένας καλός γάμος ή μια καλή κινηματογραφική καριέρα;

— Έλπιζω, ότι σύντομα θα πάρω την απόφασή μου.

— Οί πρωτάσεις, που παίρνω, από 'Ιταλούς κυρίως, είναι αρκετές και μερικές πολύ ενδιαφέρουσες. Αλλά το σκέπτομαι πολύ. Βρίσκω πραγματικά στο δίλημμα: Ένας καλός γάμος ή μια καλή κινηματογραφική καριέρα;

— Έλπιζω, ότι σύντομα θα πάρω την απόφασή μου.

— Οί πρωτάσεις, που παίρνω, από 'Ιταλούς κυρίως, είναι αρκετές και μερικές πολύ ενδιαφέρουσες. Αλλά το σκέπτομαι πολύ. Βρίσκω πραγματικά στο δίλημμα: Ένας καλός γάμος ή μια καλή κινηματογραφική καριέρα;

— Έλπιζω, ότι σύντομα θα πάρω την απόφασή μου.

— Οί πρωτάσεις, που παίρνω, από 'Ιταλούς κυρίως, είναι αρκετές και μερικές πολύ ενδιαφέρουσες. Αλλά το σκέπτομαι πολύ. Βρίσκω πραγματικά στο δίλημμα: Ένας καλός γάμος ή μια καλή κινηματογραφική καριέρα;

— Έλπιζω, ότι σύντομα θα πάρω την απόφασή μου.

— Οί πρωτάσεις, που παίρνω, από 'Ιταλούς κυρίως, είναι αρκετές και μερικές πολύ ενδιαφέρουσες. Αλλά το σκέπτομαι πολύ. Βρίσκω πραγματικά στο δίλημμα: Ένας καλός γάμος ή μια καλή κινηματογραφική καριέρα;

— Έλπιζω, ότι σύντομα θα πάρω την απόφασή μου.

— Οί πρωτάσεις, που παίρνω, από 'Ιταλούς κυρίως, είναι αρκετές και μερικές πολύ ενδιαφέρουσες. Αλλά το σκέπτομαι πολύ. Βρίσκω πραγματικά στο δίλημμα: Ένας καλός γάμος ή μια καλή κινηματογραφική καριέρα;

— Έλπιζω, ότι σύντομα θα πάρω την απόφασή μου.

— Οί πρωτάσεις, που παίρνω, από 'Ιταλούς κυρίως, είναι αρκετές και μερικές πολύ ενδιαφέρουσες. Αλλά το σκέπτομαι πολύ. Βρίσκω πραγματικά στο δίλημμα: Ένας καλός γάμος ή μια καλή κινηματογραφική καριέρα;

— Έλπιζω, ότι σύντομα θα πάρω την απόφασή μου.

— Οί πρωτάσεις, που παίρνω, από 'Ιταλούς κυρίως, είναι αρκετές και μερικές πολύ ενδιαφέρουσες. Αλλά το σκέπτομαι πολύ. Βρίσκω πραγματικά στο δίλημμα: Ένας καλός γάμος ή μια καλή κινηματογραφική καριέρα;

— Έλπιζω, ότι σύντομα θα πάρω την απόφασή μου.

— Οί πρωτάσεις, που παίρνω, από 'Ιταλούς κυρίως, είναι αρκετές και μερικές πολύ ενδιαφέρουσες. Αλλά το σκέπτομαι πολύ. Βρίσκω πραγματικά στο δίλημμα: Ένας καλός γάμος ή μια καλή κινηματογραφική καριέρα;

— Έλπιζω, ότι σύντομα θα πάρω την απόφασή μου.

— Οί πρωτάσεις, που παίρνω, από 'Ιταλούς κυρίως, είναι αρκετές και μερικές πολύ ενδιαφέρουσες. Αλλά το σκέπτομαι πολύ. Βρίσκω πραγματικά στο δίλημμα: Ένας καλός γάμος ή μια καλή κινηματογραφική καριέρα;

— Έλπιζω, ότι σύντομα θα πάρω την απόφασή μου.

— Οί πρωτάσεις, που παίρνω, από 'Ιταλούς κυρίως, είναι αρκετές και μερικές πολύ ενδιαφέρουσες. Αλλά το σκέπτομαι πολύ. Βρίσκω πραγματικά στο δίλημμα: Ένας καλός γάμος ή μια καλή κινηματογραφική καριέρα;

— Έλπιζω, ότι σύντομα θα πάρω την απόφασή μου.

— Οί πρωτάσεις, που παίρνω, από 'Ιταλούς κυρίως, είναι αρκετές και μερικές πολύ ενδιαφέρουσες. Αλλά το σκέπτομαι πολύ. Βρίσκω πραγματικά στο δίλημμα: Ένας καλός γάμος ή μια καλή κινηματογραφική καριέρα;

— Έλπιζω, ότι σύντομα θα πάρω την απόφασή μου.

ΣΑΛΟΝΙ

ΤΟ «NEON KYMA»

ΑΛΕΚΑ ΜΑΒΙΛΗ

Η διάδοχος των άστεριων

ΟΤΤΕ είκοσι, δεκαεννιά μόλις, «Αν ζοντά σ' αυτούς τους 19 Μαΐους, προσθέστε δυο ωραία γαλάζια μάτια, ξάστερα σαν την ανοίξη κι' άθωα σαν την αβγή, μια άπλοχεριά χρυσάφι, που στα χείλια ενός επιδέξιου κομμωτή, πηρε το σχήμα και το χτένισμα γυναικών μαλλιών, και μια φωνή λεπτή, διαγνή, χρυσάφισαν, σαν το ρουά που τρέχει γελαρίζοντας ανάμεσα στη χλόη το σούρουπο, θάχετε σχηματίσει μια άμυδη ιδέα για την διάδοχο των δυο άστεριων των «Αστεριών», των αδελφών Έρρικας και Μαργαρίτας Μπρόγιερ: την τραγουδίστρια Άλεκα Μαβίλη.

Η ιστορία της σαν τραγουδίστρια είναι απλή και συνηθισμένη. Μοιάζει με κείνη της Νάνας Μούσχουρη και της Τζένης Βάνου. Η δε εξέλιξη της έχει όλες τις προεπιθέσεις να μοιάσει με την καταπινή εξέλιξη των δυο αυτών μεγάλων καλλιτεχνίδων.

Μάθαμε φωνητική, γιατί της άρεσε το τραγούδι, απ' τον καιρό που τελείωσε το Δημοτικό και πήγε στο Γυμνάσιο, στην ωραία γειτονιά του Εύριου, την Χαλκίδα, όπου γεννήθηκε και μεγάλωσε.

— Είχα και φωνή. Έτσι λέω... — Όσο γι' αυτό!... Μά, ξεχάστε, δεν άρεσε καμιά φορά η φωνή και οι σπουδές, για να γίνει κανείς επαγγελματίας του τραγουδιού. Χρειάζεται...

— Ξέρω, ξερω. Χρειάζεται και κοράνιο.

— Ένα αδύνατο χαμόγελο φάνηκε στο στόμα της Άλεκας.

— Τότερα όμως; — Καί γώ είμαι τόσο δειλή! — Καί γώ φοβόσαστε; — Το κοινό. Είναι να μη το φοβάσαι; Μπορεί να σε κάνει μια πικρία και να σε καταπιεί.

— Έσας, δεν σας κατάνει πάντως.

— Σωστά. Πήρα τα μέτρα μου. Τα «μέτρα» αυτά, που τόχαν πάρει πριν από χρόνια για την ίδια αιτία η Νάνα Μούσχουρη και η Τζένη Βάνου, ήταν ο Ραδιοφωνικός σταθμός.

— Ένα όραμα προί, πριν ένα χρόνο άνοιχες, η Άλεκα, με την άδεια των διπλών της, έχαμε αίτηση στο Ε.Ι.Ρ. και παρουσιάστηκε για εξέταση τραγουδιού.

— Είχε φοβερό τράκι, μια και από φρίδες είναι δειλή, αλλά όταν έπαιζε μπροστά στο μικρόφωνο, όλα έγιναν απλά και φυσικά, σαν να μη συνέβαινε τίποτε στον κόσμο.

— Με βοήθησε, βλέπετε, ο Χατζηδόνης.

— Ο Μάνος; Τον γνωρίζετε; — Όχι. Τον άγαπα όμως μέ- — Όχι. Τον άγαπα, τα τραγούδια του. Έτσι, όταν η επιτροπή του Ε.Ι.Ρ. με όρισε τι προτιμού να τραγουδήσω, είπα: Το «Φεγγάρι» του Χατζηδόνη. Κι' άμέσως μου έφυγε ο φόβος.

— Σας άρεσε; — Άντι, μου άρεσαν μερικοί συνάδελφοί μου. Η Μούσχουρη ή Βάνου, ο Βογιατζής, ο Μπαζεβανός.

— Άπ' τους ξένους; — Η Τίνα Γιούρο, η Φο. Άρσεν, ο Φράνκ Σινάτρα κι' ο Άλ- — Έμειναν; — Το άσχημο αυτό δεν άποτε- — Κοιμήθηκε.

— Σας άρεσε; — Άντι, μου άρεσαν μερικοί συνάδελφοί μου. Η Μούσχουρη ή Βάνου, ο Βογιατζής, ο Μπαζεβανός.

— Άπ' τους ξένους; — Η Τίνα Γιούρο, η Φο. Άρσεν, ο Φράνκ Σινάτρα κι' ο Άλ- — Έμειναν; — Το άσχημο αυτό δεν άποτε- — Κοιμήθηκε.

— Σας άρεσε; — Άντι, μου άρεσαν μερικοί συνάδελφοί μου. Η Μούσχουρη ή Βάνου, ο Βογιατζής, ο Μπαζεβανός.

— Άπ' τους ξένους; — Η Τίνα Γιούρο, η Φο. Άρσεν, ο Φράνκ Σινάτρα κι' ο Άλ- — Έμειναν; — Το άσχημο αυτό δεν άποτε- — Κοιμήθηκε.

— Σας άρεσε; — Άντι, μου άρεσαν μερικοί συνάδελφοί μου. Η Μούσχουρη ή Βάνου, ο Βογιατζής, ο Μπαζεβανός.

— Άπ' τους ξένους; — Η Τίνα Γιούρο, η Φο. Άρσεν, ο Φράνκ Σινάτρα κι' ο Άλ- — Έμειναν; — Το άσχημο αυτό δεν άποτε- — Κοιμήθηκε.

— Σας άρεσε; — Άντι, μου άρεσαν μερικοί συνάδελφοί μου. Η Μούσχουρη ή Βάνου, ο Βογιατζής, ο Μπαζεβανός.

— Άπ' τους ξένους; — Η Τίνα Γιούρο, η Φο. Άρσεν, ο Φράνκ Σινάτρα κι' ο Άλ- — Έμειναν; — Το άσχημο αυτό δεν άποτε- — Κοιμήθηκε.

— Σας άρεσε; — Άντι, μου άρεσαν μερικοί συνάδελφοί μου. Η Μούσχουρη ή Βάνου, ο Βογιατζής, ο Μπαζεβανός.

— Άπ' τους ξένους; — Η Τίνα Γιούρο, η Φο. Άρσεν, ο Φράνκ Σινάτρα κι' ο Άλ- — Έμειναν; — Το άσχημο αυτό δεν άποτε- — Κοιμήθηκε.

— Σας άρεσε; — Άντι, μου άρεσαν μερικοί συνάδελφοί μου. Η Μούσχουρη ή Βάνου, ο Βογιατζής, ο Μπαζεβανός.

— Άπ' τους ξένους; — Η Τίνα Γιούρο, η Φο. Άρσεν, ο Φράνκ Σινάτρα κι' ο Άλ- — Έμειναν; — Το άσχημο αυτό δεν άποτε- — Κοιμήθηκε.

Σε λίγο μια χρυσάφισαν φωνάλα ενός 18χρονου κοριτσιού γέμισε την αίθουσα της Ραδιοφωνίας:

Το φεγγάρι είναι κόκκινο
το ποτάμι είναι βαθύ
σήμερα, αγάπη μου και γόρψε
ίσσαυ' αύριο το πρωί...

Το ίδιο τραγούδι είχε λανσάσει πριν η μεγάλη Βέμπο. Έπομένως, ήταν δύσκολο κι' απαιτητικό. Αλλά...

Το είπαμε. Η Άλεκα Μαβίλη είχε ταλέντο. Κι' είχε και φωνή. Και είχε κάμει και σπουδές.

Τα παρακάτω είναι εύκολο να τα αντίληφθαι κανείς.

Η Έπιτροπή του Ε.Ι.Ρ. την «ένέκρινε». Έτσι, η Άλεκα Μαβίλη έγινε αυτόματος τραγουδίστρια του Σταθμού, πλάι στην άρχιστρα.

— Έτσι ακριβώς έγινε με την Νάνα Μούσχουρη. Τότερα από λίγο, την κάλεσαν για να τραγουδήσει στ' «Αστέρια» το υπερπολυτελές κέντρο της Γλυφάδας.

— Μ' έμένα δεν έγινε ακριβώς έτσι. Πρώτα με κάλεσε το «Κόρονη». Και τότερα τ' «Αστέρια». Τώρα εμφανίζομαι εκεί. Και καθιερώνομαι.

Χαμογέλασε πάλι δειλά η Άλεκα. Έπαιξε τη φούστα της, που είχε σηκωθεί καθώς καθόταν, ένα εκατοστό του μέτρου, κι' άνιχνιζε το σιγάρο που της προσέφεραμε, γιατί, όπως δήλωσε, δεν πίνει κι' ούτε καπνίζει.

— Μά τι κάνατε τότε; — Τραγουδού.

— Μέχρι τότε; — Μέχρι που να φτάσω εκεί που όνειρεύομαι.

— Και πού όνειρεύεστε να φτάσετε; — Τα μάτια της τορμπόλαισαν.

— Δεν υπάρχει τέρας στο δρόμο που άκολουθώ, είπε. Καί σ' αυτό έγκειται η μαγεία του.

Συνέχισαμε την ανάκριση. Άξίζε αλλωστε τον κόπο, αφού η Άλεκα Μαβίλη είναι παρ' όλη τη νεαρή ηλικία της, καλλιτέχνης με περιεχόμενο, ευγένεια και άξια.

— Σε ποιο σημείο στεκεστε καλλιτεχνικά; — Στους μεγάλους. Τον Χατζηδόνη, τον Θεοδωράκη, τον Σαχαράκο. Τραγουδία σαν το «Φεγγάρι», τον «Καϊμά», το «Δαχρύ» μου είναι κατ'ά, είναι πραγματικά κομψοτεχνήματα. Κάτι σαν κινέζικα βάζα με ήχους. Οι τρείς αυτοί συνθέτες είναι η συμπάθειά μου κι' η άδυναμία μου.

— Δεν έχετε άλλες άδυναμίες; — Δεν κατάλαβε. Γι' αυτό άπάντησε δροβάστα.

— Να, Μου άρέσουν μερικοί συνάδελφοί μου. Η Μούσχουρη ή Βάνου, ο Βογιατζής, ο Μπαζεβανός.

— Άπ' τους ξένους; — Η Τίνα Γιούρο, η Φο. Άρσεν, ο Φράνκ Σινάτρα κι' ο Άλ- — Έμειναν; — Το άσχημο αυτό δεν άποτε- — Κοιμήθηκε.

— Σας άρεσε; — Άντι, μου άρεσαν μερικοί συνάδελφοί μου. Η Μούσχουρη ή Βάνου, ο Βογιατζής, ο Μπαζεβανός.

— Άπ' τους ξένους; — Η Τίνα Γιούρο, η Φο. Άρσεν, ο Φράνκ Σινάτρα κι' ο Άλ- — Έμειναν; — Το άσχημο αυτό δεν άποτε- — Κοιμήθηκε.

— Σας άρεσε; — Άντι, μου άρεσαν μερικοί συνάδελφοί μου. Η Μούσχουρη ή Βάνου, ο Βογιατζής, ο Μπαζεβανός.

— Άπ' τους ξένους; — Η Τίνα Γιούρο, η Φο. Άρσεν, ο Φράνκ Σινάτρα κι' ο Άλ- — Έμειναν; — Το άσχημο αυτό δεν άποτε- — Κοιμήθηκε.

— Σας άρεσε; — Άντι, μου άρεσαν μερικοί συνάδελφοί μου. Η Μούσχουρη ή Βάνου, ο Βογιατζής, ο Μπαζεβανός.

— Άπ' τους ξένους; — Η Τίνα Γιούρο, η Φο. Άρσεν, ο Φράνκ Σινάτρα κι' ο Άλ- — Έμειναν; — Το άσχημο αυτό δεν άποτε- — Κοιμήθηκε.

— Σας άρεσε; — Άντι, μου άρεσαν μερικοί συνάδελφοί μου. Η Μούσχουρη ή Βάνου, ο Βογιατζής, ο Μπαζεβανός.

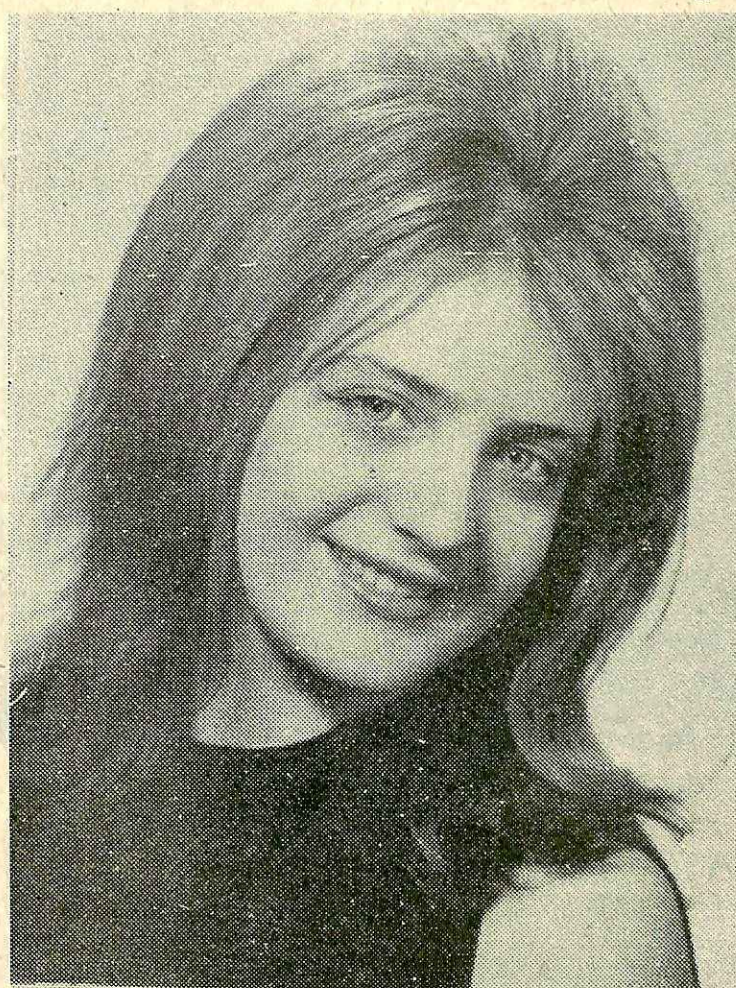
— Άπ' τους ξένους; — Η Τίνα Γιούρο, η Φο. Άρσεν, ο Φράνκ Σινάτρα κι' ο Άλ- — Έμειναν; — Το άσχημο αυτό δεν άποτε- — Κοιμήθηκε.

— Σας άρεσε; — Άντι, μου άρεσαν μερικοί συνάδελφοί μου. Η Μούσχουρη ή Βάνου, ο Βογιατζής, ο Μπαζεβανός.

— Άπ' τους ξένους; — Η Τίνα Γιούρο, η Φο. Άρσεν, ο Φράνκ Σινάτρα κι' ο Άλ- — Έμειναν; — Το άσχημο αυτό δεν άποτε- — Κοιμήθηκε.

— Σας άρεσε; — Άντι, μου άρεσαν μερικοί συνάδελφοί μου. Η Μούσχουρη ή Βάνου, ο Βογιατζής, ο Μπαζεβανός.

— Άπ' τους ξένους; — Η Τίνα Γιούρο, η Φο. Άρσεν, ο Φράνκ Σινάτρα κι' ο Άλ- — Έμειναν; — Το άσχημο αυτό δεν άποτε- — Κοιμήθηκε.

Η νεαρή και συμπαθητική τραγουδίστρια Άλεκα Μαβίλη, που θεωρείται σαν η διάδοχος των αδελφών Μπρόγιερ, Έρρικας και Μαργαρίτας...

— Όχι. 'Ο έρωτας είναι πολύ μεγάλο βάρος, για να τον βαστάσουν οι ώμοί μου. Κι' ο γάμος είναι φόβος για μια καλλιτέχνη.

— Κι' αν αγαπήσετε και παντρευτήτε;... — Κατσούφισμα.

— Όχι, όχι! — Δεν εξαρτάται από σας. Μπορεί να βρεθώ ο ώριμος και ο μοιραίος.

Ταίπησε στη συζήτηση.

— Δεν νομίζω πως μπορεί να με συγκινήσει ένας ώριμος. Δεν παίζει ρόλο στον άντρα τόσο η άμορφία, όσο η καλλιέργεια και η ευγένεια.

— Όστε, αν βρεθώ ο καλλιεργημένος κι' ο ευγενής... — Τροχάρω.

— Καλά - καλά. Μοιάζει να μη βρεθώ τώρα...

— Όχι, όχι! — Δεν νομίζω πως μπορεί να με συγκινήσει ένας ώριμος. Δεν παίζει ρόλο στον άντρα τόσο η άμορφία, όσο η καλλιέργεια και η ευγένεια.

— Όστε, αν βρεθώ ο καλλιεργημένος κι' ο ευγενής... — Τροχάρω.

— Καλά - καλά. Μοιάζει να μη βρεθώ τώρα...

— Όχι, όχι! — Δεν νομίζω πως μπορεί να με συγκινήσει ένας ώριμος. Δεν παίζει ρόλο στον άντρα τόσο η άμορφία, όσο η καλλιέργεια και η ευγένεια.

— Όστε, αν βρεθώ ο καλλιεργημένος κι' ο ευγενής... — Τροχάρω.

— Καλά - καλά. Μοιάζει να μη βρεθώ τώρα...

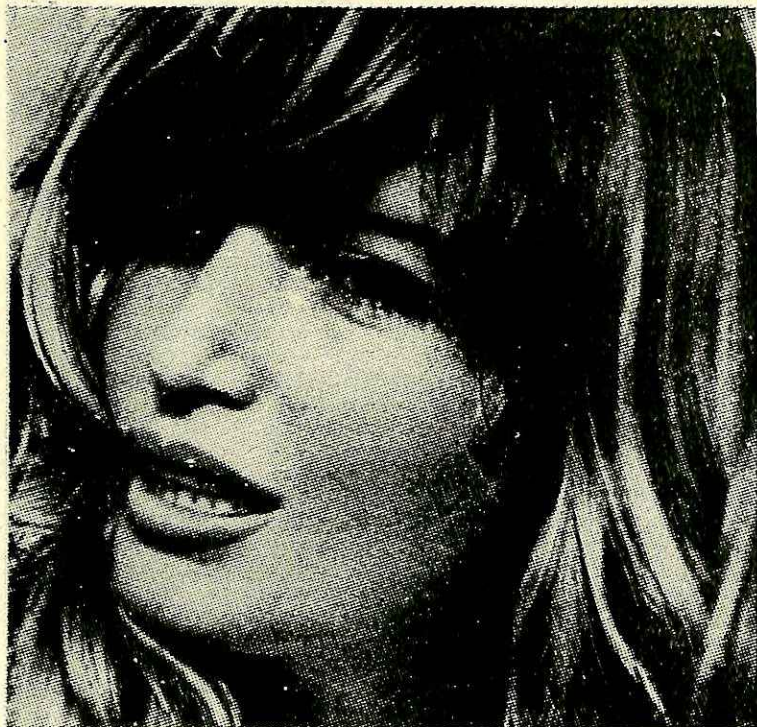
— Όχι, όχι! — Δεν νομίζω πως μπορεί να με συγκινήσει ένας ώριμος. Δεν παίζει ρόλο στον άντρα τόσο η άμορφία, όσο η καλλιέργεια και η ευγένεια.

— Όστε, αν βρεθώ ο καλλιεργημένος κι' ο ευγενής... — Τροχάρω.

— Καλά - καλά. Μοιάζει να μη βρεθώ τώρα...

— Όχι, όχι! — Δεν νομίζω πως μπορεί να με συγκινήσει ένας ώριμος. Δεν παίζει ρόλο στον άντρα τόσο η άμορφία, όσο η καλλιέργεια και η ευγένεια.

Η Άλεκα Μαβίλη, που μ' άρεσαν τα ανέκδοτα, άπόρησε με τα ίδια της τα λόγια.

Ένα εκφραστικό πρώτο πλάνο της Μόνικα Βίττι, στο φιλμ «Κόκκινη έρμος».

ΑΠΟΚΑΛΕΣΑΝ το φεστιβάλ της Βενετίας «φεστιβάλ της αυστηρότητας», αλλά και «φεστιβάλ της πλήξης». Οι μέρες του πέρασαν έρετος χωρίς σκάνδαλα, χωρίς απρόοπτα. Φαίνονται τόσο μακρινοί οι καιροί των στρήπτιζ, του μαζικού βενετισμού, της εκκεντρικότητας, των μικτών από βιζόν, που λανθάνει η Ντιάνα Ντιόρ, των ξέφρενων εξορμήσεων των θαυμαστών της Λολό, των αψίδων με ελικόπτερο της Μαρίνα Βλαντύ (τό 1959) και της Κλαούντια Κορντινάλι (τό 1962). Με άλλα λόγια, αν το κρίνει κανείς από την άποψη της κοσμικής

μνήμη το φεστιβάλ με την παρουσία του, μα η «φωνή», που γυρίζει τώρα στην Ιταλία το «Φόν Ράουαν Έξπρες», προτιμούν να μείνι στο πολυτελέστατο καταφύγιο του, στην Κορτίνα. Η αλήθεια είναι πως παρακολούθησαν το φεστιβάλ περιφημοί παραγωγοί, διάσημοι σκηνοθέτες και συγγραφείς, μα η παρουσία τους δε συνετέλεσε πολύ στην κοσμική επιτυχία του. Ουσιαστικά, ολόκληρο το φεστιβάλ πέρασε με την αναμονή του φιλμ «Κόκκινη έρμος» του 'Αντονιόνι, που είχε τοποθετηθεί, με πολλή εξυπνάδα, στο τέλος,

Το πιδ ιδιόρρυθμο ζευγάρι του Ιταλικού κινηματογράφου, γνώρισε ένα μεγάλο θρίαμβο στο φεστιβάλ της Βενετίας: «Χρυσός λέοντας» για τον 'Αντονιόνι, έπαινει των κριτικών και χειροκροτήματα για τη Μόνικα Βίττι. Μα στην ιδιωτική ζωή τους, προκειμένου για μια στιγμή όχι και τόσο ευχάριστη για την ηρωίδα και τον σκηνοθέτη της «Κόκκινης έρμου».

νικα ή ακοινώνητη». Τη λένε αδιάφορη, ψυχρή και περίπλοκη. Τη θεωρούν μία ήθοιο-διανοούμενη, επειδή αρνείται τα εμπορικά φιλμ, τους ερωτικό-μελοδραματικούς ρόλους των ιστορικών κολοσσών, τους δοκρύνεκτους ρόλους των φιλμ «μελό». Την κυττάζουν με δυσπιστία, επειδή διώχνει τα μυθικά συμβόλαια, που της προσφέρει το Χόλλυγουντ. Τη ζηλεύουν γιατί, παρ' όλο που γύρισε πολύ λίγα φιλμ «μόνο τον τελευταίο καιρό και για να βγύη από το συνηθισμένο καλούπι «έκείνης, που δε γελά ποτέ», η Μόνικα δέχτηκε να παίξει στα φιλμ «Ο πυργός του Σουηδίας» του Βαντίμ και «Οι τέσσερες αλήθειες» του Μπλάσεττι, θεωρείται μία από τις διασημότερες στάρ. Η καλλιτεχνικο-αισθητική ένωση τους άρχισε το 1956. Η Μόνικα (με το αληθινό της όνομα Μαρία Λουίζα Τσετσιάρελλι, γεννηθείσα στη Ρώμη το 1934 και αρραβωνιασμένη μ' έναν τελειοφοίτο της αρχιτεκτονικής) ήταν τότε σχεδόν άγνωστη. Είχε κάνει τα πρώτα βήματά της στο θέατρο με μια έρασιτεχνική φιλολαϊκή παράσταση, που άναψε ξαφνικά μέσα της την καλλιτεχνική φλόγα. Αφού κατώρθηκε, με μεγάλη δυσκολία, να νικήσει τις αντιρρήσεις του πατέρα της, της μητέρας της και των δύο αδελφών της, γράφτηκε στην 'Ακαδημία Δραματικής Τέχνης. «Έχεις όλα τα προσόντα για να γίνεις μία εξαιρετική κωμική ηθοποιός», της είχε προφητέψει ο Σάλβιο ντ' Αμίκιο. Καί, πραγματικά, πολλοί τη θυμούνται στα πρώτα θεατρικά της βήματα, σε πολύ πετυχημένους κωμικούς ρόλους. Ο 'Αντονιόνι, χωρίς μένος από τη Λετίτια Λαμπρόντι, κόρη ενός πλούσιου Βενετσιάνου αρχαιο-

αγωνίας εκείνων, που ανακαλύπτουν την άσπαραξία των αισθημάτων). Πολλοί λένε πως ο 'Αντονιόνι επανέλαβε, ακόμα μία φορά, το μύθο του Πυγμαλίωνος, «δημιουργώντας» τη Μόνικα Βίττι. Αυτό όμως δε φαίνεται να το παραδέχεται η ίδια η Μόνικα. «Ο 'Αντονιόνι και η Βίττι, λένε, είναι άπαραίτητοι ο ένας στον άλλο. Ποιός θα μπορούσε να φανταστεί τις ηρωίδες των φιλμ του 'Αντονιόνι, με πρόσωπο αλλοιώτικο από τη Μόνικα;». Καί αυτό είναι αλήθεια. Όλα στη Μόνικα συμβάλλουν για να αξιοποιούν τους ρόλους, που της εμπιστεύεται ο 'Αντονιόνι: Η φωνή της, ζεστή, βραχνή, γεμάτη προσωπικότητα, η κομφοτήτα της σοβαρή και χωρίς στολίδια, το πρόσωπό της, θλιμμένο, με χαρακτηριστικά έντονα και ασύμμετρα, το νευρικό γέλιο της, τα αχτένιστα μαλλιά της, που αυτή εξακολουθεί να τα ανακατεύει μηχανικά με τα χέρια της, το μυρμιγκό βλέμμα της, που της δίνει ένα ύφος κάπως υπερποτικό. Γι' αυτό, δικαιολογημένα αρνείται να παραδεχτεί πως είναι άποψιμοί κάνα ένα δημιουργήματα του Μικέλε (έτσι τον αποκαλεί αυτή). «Χωρίς τον 'Αντονιόνι, δε θα γινόμουν ποτέ αυτή που είμαι», λέει. «Μα και χωρίς εμένα, τα φιλμ του 'Αντονιόνι δε θα ήταν αυτά που είναι». Είναι αρκετή μία επιφανειακή ανάλυση των ρόλων, που έχει ενσπάρξει η Μόνικα στα φιλμ του 'Αντονιόνι, για να παραδεχτούμε πως έχει δίκιο. Η Κλαούντια («Η περιπέτεια»), η Βαλεντίνα («Η νύχτα»), η Βιτόρια («Εκλειψή», τρεις γυναίκες έντελως διαφορετικές μεταξύ τους. «Έτσι, λέει η Μόνικα, μείζω στις δυο πρώτες, μα δε θα

της τους συναντήσεως. Καί ο γάμος; Είχε γίνει λόγος για μία διάλυση του πρώτου γάμου του 'Αντονιόνι, για μία ενοική απόφαση του Πάπα (το Δεκέμβριο του 1963), που θα δημιουργούσε τις προϋποθέσεις για μία νόμιμη πιά ένωση ανάμεσα στο σκηνοθέτη και την ηθοποιό. Μα τώρα η Μόνικα αρνείται να συζητήσει πάνω σ' αυτό. 'Αντίθετα, μάλιστα, γίνεται νευρική κι ανήσυχη, όταν κάποιος προσπαθή να τις υποβάλει τέτοιες ερωτήσεις. Μετά την επιστροφή του πατέρα της, που είχε λείπει για κάμποσο καιρό στην 'Αμερική, η ανάγκη να τακτοποιήσει το δεσμό της με τον 'Αντονιόνι, έγινε πιο επιτακτική, και γι' αυτό πικράθηκε βαθύτερα, για την ξαφνική ματαιώσει αυτής της ελπίδας, που φαινόταν πιά έτοιμη να πραγματοποιηθεί. Λένε πως έλειπε μόνο μία υπογραφή. Μα, ύστερα από τα άσπρα, που γράφθηκαν κι' από τις ελπίδες, που δημιουργήθηκαν γύρω απ' αυτό το θέμα, η 'Αγία Έδρα ανάκαλεσε την απόφασί της. «Η Μόνικα, λέγεται στον κύκλο της, διέτρεξε τον ίδιο δρόμο με τα πρόσωπα των ρόλων της. Πέρασε από μία αισθηματική ανησυχία, αφηρημένη και πνευματική, σε προβλήματα πιο συγκεκριμένα και πραγματικά. Καί, ακριβώς, η ξαφνική ανατροπή της αποφάσεως του Πάπα, το γεγονός, ότι τώρα είναι αναγκασμένη να αντιμετωπίσει μία δύσκολη κατάσταση, οριστική πιά, της έφεραν μία καινούργια ανησυχία, έναν καινούργιο φόβο. Έτσι, ήταν και γι' αυτό, που η Μόνικα κατώρθηκε να αποδώσει με τόσο καταπληκτικό ρεαλισμό την ιστορία της Τζουλιάνας, της πρωταγωνίστριας του φιλμ «Η κόκκινη έρμος». Όχι επειδή η Μόνικα και η ηρωίδα της «Κόκκινης έρμου» μοιάζουν μεταξύ τους (η Τζουλιάνα είναι μία αδερπότη νευροτική), αλλά επειδή και οι δυο αντιμετωπίζουν προβλήματα αλυτα και σκληρά». Το φιλμ «Κόκκινη έρμος», τοποθετημένο ανάμεσα στους κα-

τώρα κατέκριναν τον 'Αντονιόνι (και είναι πολλοί, όπως είναι πολλοί και οι υποστηρικτές του, ιδιαίτερα ανάμεσα στους Γάλλους κριτικούς), αναγκάστηκαν να αναγνωρίσουν πως το φιλμ «Κόκκινη έρμος» είναι ένα έργο αξιο της φήμης του σκηνοθέτη, ένα φιλμ, που κατώρθηκε να τη με απόλυτη ελικρίνεια εκείνο, που ήθελε να πη, δημιουργώντας αισθητικές συγκινήσεις με την ανάλυση ενός βασανιστικού ψυχολογικού προβλήματος. Σ' αυτό, συνέβαλε πολύ και η Μόνικα Βίττι, που κατώρθηκε να κρατήσει με θαυμάσιο παίξιμό της, την ηρωίδα της πάνω σ' ένα σκοινί τεταμένο ανάμεσα στη λογική και τον παραλογισμό, χωρίς να την αφήσει ούτε στιγμή να δώσει την εντύπωση μίας σχιζοφρενούς. Μα τώρα, η Μόνικα Βίττι, η θριαμβεύτρια του φεστιβάλ της Βενετίας, δεν αναπαύεται πάνω στις δάφνες της. Από τις 16 'Οκτωβρίου, έχει επιστρέψει στο θέατρο, στο πλευρό του Τζιόρτζιο Αλμπέρτασι, με το ρόλο της Μάτζι, στο έργο του 'Αρθουρ Μίλερ «Μετά την πτώση». Το δράμα, όπως είναι γνωστό, δημιουργήσε στην 'Αμερική (που το ρόλο της Μάτζι τον έπαιξε η Μπάρμπαρα Λόντεν) μεγάλο θόρυβο και κρίσεις όχι και τόσο κολακευτικές για το συγγραφέα. Το ίδιο περιμένεται να συμβεί και στη Γαλλία (όπου το ρόλο της Μάτζι τον ενσπάρκνει η Ανν Ζιραντό), όπως και στην Ιταλία. Η αιτία είναι πολύ απλή: Οι κριτικοί κατηγορούν το Μίλερ για υπερβολικό «αυτοβιογραφισμό» και για έλλειψη σεβασμού προς τη μνήμη της Μαίριλιν Μονρόε. Μα ποιοι δεσμοί μπορεί να υπάρχουν ανάμεσα στην αλησμόνητη 'Αμερικανίδα στάρ και στη Μόνικα Βίττι; Η Μαίριλιν ήταν τύπος ορμητικός, γεμάτος πάθος. Η Μόνικα είναι περίπλοκη και ανικανοποίητη. Κι' όμως, αν το σκεφτούμε καλά, υπάρχει ανάμεσα τους ένας δεσμός πολύ δυνατός. Η Μαίριλιν, όταν αυτοκτόνησε, είχε φτάσει στην κορυφή της

Ο Μικελάντζελο 'Αντονιόνι και η Μόνικα Βίττι, λίγο μετά την απονομή του βραβείου. Ο σκηνοθέτης δείχνει τον «Χουσό Λέοντα», που πήρε για το φιλμ «Κόκκινη έρμος», στο οποίο η Μόνικα Βίττι είναι πρωταγωνίστρια.

Η ΜΟΝΙΚΑ ΣΤΗΝ

κινηματογράφου και των σκανδάλων, το φετινό 25ο κινηματογραφικό φεστιβάλ της Βενετίας κατέληξε σε πλήρη αποτυχία. Ελάχιστοι ήταν οι ενδιαφερόντες προσκεκλημένοι: Ένας Βιτόριο ντ' Σίκα λιγώτερο ευθυμικός από συνήθος, μία θαυμάσια Ντάλια Λάβι (ο τέως λοχίας του ισραηλινού στρατού, που έστρεψε για να διαφύγηση το φιλμ «Λόρδος Τζιμ»), μία πάντοτε προβληματική και ζωηρή Μαλίζ Μενζιέ (η μαρκίζ που απέκτησε φήμη εξ αιτίας κάποιων αυτογραφιών, που της παράδωξε ο Άλντερτος της Λιέγης), η Αννίε Σπασκ, που εξακολουθεί να αυτοδημιουργείται, κακολογώντας την αδελφή της, την πιδ διάσημη Κατερίν. Ήταν ακόμα η Ρίτα Τούτινγκαν (η πρωταγωνίστρια του φιλμ «Έτσι το μελιού»), άσχημολα, αλλά θαυμάσια ηθοποιός, που δεν έκοψε ακόμα τη συνηθεια να «ροκανίζει» τα νύχια της. Περίμεναν και τη Σοράγια, αλλά δε φάνηκε. Έγινε μεγάλος θόρυβος γύρω από την είδηση της άφιξης της Φαράχ Ντιμπί, μα στο τέλος ανακαλύφθηκε πως δε πρόκειται... για ένα όλογο μ' αυτό το όνομα! Όλοι ήλπιζαν πως η Σινάτρα θα αποφασίσει να τι-

πως η λύσι ενός αστυνομικού μυθιστορήματος. Στον 'Αντονιόνι, λοιπόν, οφείλεται το φιλμ, που εξυμνήθηκε περισσότερο από τους κριτικούς, καθώς και η παρουσία της Βενετίας καταπληκτικής πρωταγωνίστριας, της Μόνικα Βίττι. Τους έχουν χαρακτηρίσει σαν το πιο παράξενο ζευγάρι του Ιταλικού κινηματογράφου. Εκείνος είναι σοβαρός και μετρημένος, πολεμικός και δύσκολος, απαιτητικός και τελειομανής. Τον αποκαλούν «αρχηγό της σχολής της παραφροσύνης» και «μάγο της σύγχυσης», τον κατηγορούν επειδή φαίνεται ψυχρός και έγωιστικός (μα ίσως είναι μόνο άτολμος), γιατί πάντα το πρόσωπό του έχει μία έκφραση θλιμμένη. Τον φθονούν γιατί στο εξωτερικό είναι γνωστός όσο και ο Μπεργκάν και ο Κορροσάβα και γιατί με τρεις ταινίες του μόνο (την «Περιπέτεια», με τον Φερσέτι και τη Μασόρι, τη «Νύχτα» με το Μασιπρογιάνι και τη Ζάν Μαρό, την «Εκλειψή» με το Φραντσέσκο Ρομπινάλ), κατώρθηκε να επιβάλει τον εαυτό του και τη Βίττι σε παγκόσμια κλίμακα. Κι' εκείνη; Την αποκαλούν «Μόνικα η νευρική» ή και «Μό-

πώλη, κατέληξε στη σκηνοθεσία, αφού είχε ασχοληθεί για χρόνια με την κινηματογραφική κριτική. Το 1956, είχε γυρίσει μόνο τρία φιλμ, χωρίς επιτυχία («Χρονικά ενός έρωτα», με τη Λουτσία Μποζέ και το Μάσιμο Τζιρόττι «Οι νικημένοι» και «Οι φίλες»), μα οι προσπάθειές του να επεκτείνει τη νεορεαλιστική έρευνα ανάμεσα σε ανθρώπους της αστικής τάξεως, τον έπεδαν στην προσοχή των παραγωγών. Το 1956, όταν τέλειωσε το φιλμ «Η κραυγή», κάποιος τον συμβούλευσε να χρησιμοποιήσει τη Μόνικα Βίττι για το ντομπλάρισμα της φωνής της Τόριαν Γκρανί. Η συνάντησή τους στην αίθουσα των μαγνητοφωνήσεων ήταν η αρχή μιας πολύ ωφέλιμης συνεργασίας. Η προσωπικότητα της νεαρής ηθοποιού έκανε μεγάλη εντύπωση στον 'Αντονιόνι. Έγραψε γι' αυτήν μία κωμωδία, «Τα μυστικά σκάνδαλα», που σημείωσε παταγώδη αποτυχία και ανάγκασε τους ηθοποιούς να σταματήσουν τις παραστάσεις ύστερα από λίγες μέρες. Μα ο 'Αντονιόνι πίστευε στη Μόνικα Βίττι και αποφάσισε να την κάνει σύμβολο της αγωνίας του καιρού μας (της

κατώρθηκε ποτέ να μπού πραγματικά στο περσι της τρίτης, της Βιτόρια, και να προφέρει φράσεις φοβερές όπως αυτή: «Δεν είναι απαραίτητο να γνωρίζουμε για να αγαπιόμαστε. Δεν είναι καν απαραίτητο να αγαπιόμαστε». Μα, παρ' όλα αυτά, όλες αυτές οι γυναίκες, η Κλαούντια, η Βαλεντίνα και η Βιτόρια, έχουν κάτι το κοινό ανάμεσά τους. Ποιό; Το ίδιο εκείνο, που αποκαλύπτεται στην προσωπικότητα της Μόνικα Βίττι: την ορμητικότητα και την ευαισθησία, που φτάνει συχνά σ' ένα είδος παροξυσμού. «Υπάρχει μόνο ένα πράγμα, εξομολογείται η ηθοποιός, που θέλω να αλλάξω σ' εμένα: το φόντο. Τα φάσματα όλα: το θάνατο, το σκοτάδι, τα γηρατειά. Φοβόμαι πως θα γεράσω και θα ανακαλύψω ξαφνικά, ότι κανείς πια δε θα θέλη να με καταλάβει και να μ' αγαπήσει. Κάθε πρωί, ξυπνώ με το ίδιο συναίσθημα της αγωνίας, κάθε πρωί φοβάμαι να ξαναρχίσω...». Η Μόνικα Βίττι βεβαιώνει πως, ανάμεσα σ' αυτή και στο σκηνοθέτη, δεν έχει αλλάξει τίποτα, πως όλα έμειναν όπως πιαίνοντάς τα χρόνια, την εποχή της πρώ-

ΚΟΚΚΙΝΗ ΕΡΜΟΣ

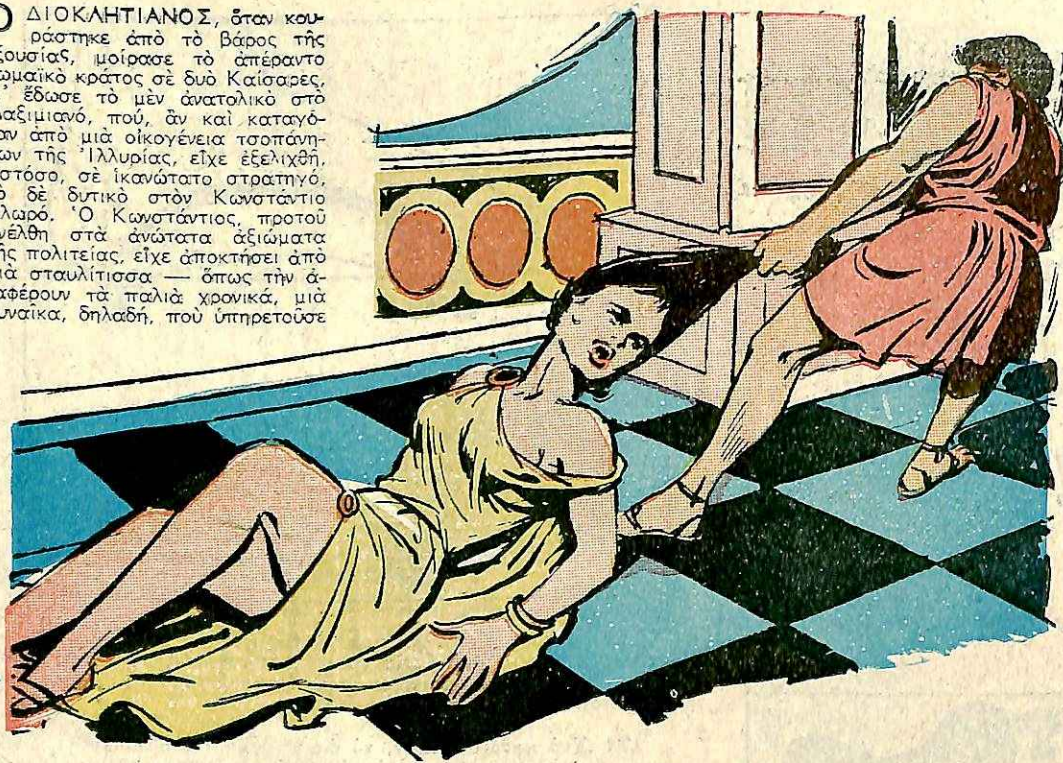
τηνους των εργοστασίων και των διυλιστηρίων της Ραβένα, είναι η ιστορία μιας νευρικής γυναίκας. Δε λείπει απ' αυτό, βέβαια, το θέμα της αγωνίας, που γεννιέται από τη μοναξιά, όπως δε λείπουν και τα συμβόλα, που χρειάζεται να επεξηγηθούν για να γίνουν αντιληπτά. Ο μοναδικός απόλυτος νεωτερισμός παρουσιάζεται στο χρώμα, γιατί είναι η πρώτη φορά, που το χρώμα χρησιμοποιήθηκε από έναν Ιταλό σκηνοθέτη, για να εκφράσει την κατάσταση της ψυχής των πρωταγωνιστών και τις ψυχικές συγκρούσεις τους. Στη συνέντευξη, που έδωσε στους δημοσιογράφους ο 'Αντονιόνι, επέμεινε πολύ πάνω στα χρωματικά μοτίβα του φιλμ και στις δυσκολίες, που συνάντησε για να πετύχει τα αποτελέσματα, που επιθυμούσε, ιδιαίτερα στα εξωτερικά γυρίσματα. Καί η αλήθεια είναι πως αυτά τα χρώματα (χρώματα των αισθημάτων και των ψυχικών καταστάσεων, όπως τα άναψε ο ίδιος ο 'Αντονιόνι) αποτελούν την πιο ισχυρή πλευρά του φιλμ, μία πραγματικά επαναστατική χρησιμοποίηση αυτού του τεχνικού μέσου στον κινηματογράφο. Ακόμα κι' εκείνοι, που μέχρι

φήμης της και της ομορφιάς της. Μα ενώθε ένα βαθύ πρόμο για το μέλλον. Φοβόταν πως θα έχανε όλα εκείνα, που είχε κατακτήσει, πως θα μαρινόταν, πως θα παρακολουθούσε με το πέρασμα του καιρού, την καταστροφή ενός μύθου, που ήθελε να τον διατηρήσει ανεπαφ. Μα, πάνω απ' όλα, η Μαίριλιν φοβόταν πως θα έμενε μόνη, πως θα έχανε την κατανόηση και την αγάπη των άλλων. Και είναι όλα αυτά φοβό και συναισθήματα, που γινώσται στη Μόνικα Βίττι, τόσο στην ιδιωτική της ζωή, όσο και στους κινηματογραφικούς ρόλους της. Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΦΙΛΜ «Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΕΡΜΟΣ» Οι ψυχικές συγκρούσεις της Τζουλιάνας, της πρωταγωνίστριας του φιλμ, γεννιούνται μέσα στο αγωνιώδες περιβάλλον ενός υστερικού βιομηχανικού τοπίου, που έχει δημιουργηθεί σ' ένα μέρος, που άλλοτε βασίλευε η φυσική ομορφιά. Οι πηχτοί γκρίζοι και κίτρινοι καπνοί των εργοστασίων της Ραβένα, αποτελούν το φόντο του έργου, μέσα στο οποίο κινείται η Τζουλιάνα, σύζυγος του διευθυντή ενός μεγάλου διυλιστηρίου.

Η Τζουλιάνα είχε πάθει, πριν από μερικούς μήνες, ένα αυτοκτονικό δυστύχημα, που το προκάλεσε μόνη της και βγήκε απ' αυτό μ' ένα βαθύ «σόν», από το οποίο οι γιατροί δεν κατώρθηκαν να τη θεραπεύσουν. Ένώ αγωνίζεται να ξεναορή τον εαυτό της και να συνθηκολογήσει με την πραγματικότητα, η Τζουλιάνα γνωρίζει ένα μηχανικό, φίλο του συζύγου της, που ίσως να υπορέσει να την καταλάβει καλύτερα από τον άντρα της, που έχει απομακρυνθεί απ' αυτήν και φαίνεται όλο και πιο αψηφόμενος, όλο και πιο ξένος. Η Τζουλιάνα, προσκολλάται σ' αυτό το καινούργιο αίσθημα, που γεννιέται μέσα της, με υιοθέτηση αγωνίας. «Μα τι είναι αυτή η μοναξιά, που νιώθω για στοργή και αφοσίωση;», αναρωτιέται. Θάθελα ναχα ολόγυρά μου όλα τα πρόσωπα, που με άνησαν, σαν ένα προστατευτικό τείχος...». Μα κι' αυτή η απελπισμένη ελπίδα της για στοργή, για αφοσίωση και για στήριγμα, καταλήγει σ' ένα κοινό ερωτικό αγκάλιασμα, που δε υπορέει να ικανοποιήσει τη Τζουλιάνα. Η γυναικεία περιπλανητικότητα αποβάλλει, ανάμεσα στα παλιά καρόβια, που επισκευάζονται, κι' έχει μία συνάντηση, σχεδόν σε

γεννημένη από ένα όνειρο, μ' ένα ναύτη, που μιλεί μία άγνωστη γλώσσα, όπως στη «Σιωπή» του Μπεργκμάν. Αλλά, ύστερα, ξαναγυρίζει και πάλι στην απελπισμένη μοναξιά της, αισθάνεται την ψυχή της σε μια απέραντη έρημο κι' αυτό τη σπρώχνει να καταφύγει κοντά στο μοναδικό ανθρώπινο πλάσμα, που μπορεί να της χάριση ολόκληρη στοργή και να δεχτεί τη δική της, το παιδί της. **ΑΡΩΜΑΤΙΚΟ ΧΟΡΤΟ ENANTION THE ΠΕΙΝΑΣ** Στις 'Ινδίες, όπου χιλιάδες νατοικοί υποφέρουν από πείνα, γίνεται μεγάλος θόρυβος γύρω από μία ανακάλυψη, που έγινε στη λοφώδη περιοχή του Γκουιράρα. Ανακαλύφθηκε δηλαδή ένα είδος αρωματικού φυτού, το οποίο πρόκειται ίσως να λύσει το πρόβλημα της πείνας. Οι άνθρωποι, που θα τρώνε μία μικρή ποσότητα απ' αυτό το φυτό, θα ικανοποιούν για έφτα ημέρες τις ανάγκες τους για τροφή και νερό. Η είδηση άρχισε να προκαλεί ενδιαφέρον και σε πολλούς Ευρωπαίους και 'Αμερικανούς διανοητές, γιατί σκεπτόνται πως αυτό το θαυματουργό φυτό μπορεί να αποδειχθεί πολύτιμο για τις κούρες αδυνατήματες.

Ο ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ, όταν κουράστηκε από το βάρος της εξουσίας, μοίρασε το απέραντο ρωμαϊκό κράτος σε δυο Καίσαρες, κι' έδωσε το μὲν ανατολικό στο Μαξιμιανό, πού, αν και καταγόταν από μια οικογένεια τοπικών της Ιλλυρίας, είχε εξελιχθεί, ωστόσο, σε ικανότατο στρατηγό, το δὲ δυτικό στον Κωνσταντίο Χλωρό. Ο Κωνσταντίνος, προτού ανέλθει στα ανώτατα αξιώματα της πολιτείας, είχε αποκτήσει από μια σταυλίτισσα — όπως την αναφέρουν τα παλιά χρονικά, μία γυναίκα, δηλαδή, που υπηρετούσε

Ο δήμος την έπιασε από τα μαλλιά και την τράβηξε ως την αίθουσα του λουτρού.

Η ΑΚΟΛΑΣΤΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ

στους σταύλους, την Έλενη — ένα γιο, τον Κωνσταντίνο.

Νέος ακόμη, ο Κωνσταντίνος παντρεύτηκε μία γυναίκα ταπεινής καταγωγής, τη Μινερβίνη, από την οποία απέκτησε ένα γιο, τον Κρίσπο. Άρρωστος, όμως, όταν, μετά το θάνατο του Διοκλητιανού και του πατέρα του, έγινε Καίσαρ, τη χώρισε, για να παντρευτεί την κόρη του Μαξιμιανού, Φαύστα.

Η Φαύστα ήταν μία νέα με φλογερή ιδιοσυγκρασία, που την έκρυβε κάτω από υποκριτική συστολή. Λίγο καιρό μετά το γάμο της, συνδέθηκε μ' ένα γεροδεμένο ιπποκόμο, τον Άσκανίο, που τον δεχόταν τις νύχτες στο δωμάτιό της, μεταμφιεσμένο σε γυναίκα. Κάποτε, όμως, ένας από τους φρουρούς του παλατιού, ανακάλυψε το τέχνασμα κι' έτρεξε να ειδοποιήσει τον αυτοκράτορα.

Για να προλάβει την εκδίκησή του, η Φαύστα έφυγε μέσα στη νύχτα μαζί με τον Άσκανίο κι' έπειτα από πολλές περιπέτειες, έφτασε στη Μασσαλία, όπου έμεναν ο πατέρας της κι' ο αδελφός της Μαξέντιος. Έκει τους αφιγήθηκε μία σειρά από καταπληκτικές ιστορίες. Ο Άντρας της, τους είπε, την έπροδίδε μπροστά στα μάτια της, την έβριζε μπροστά στους αυλικούς του και την υπέβαλε σ' ένα σαρό ταπεινώσεις. Και, σ' ένα μὲν έφταναν όλα αυτά, είχε αποπειραθεί στο τέλος να τη δηλητηριάσει, για να νυμφευθεί μιά άλλη. Τη σωτηρία της, τη χρωστούσε στον πιστό Άσκανίο, που την είχε βοηθήσει να φύγει κρυφά από το παλάτι του συζύγου της.

Δεν πρόκειται να ξαναγυρίσω ποτέ πια κοντά του, είπε, ξεσπώντας σε λυγμούς.

Ο Μαξιμιανός, που δεν άμφέβαλλε ούτε στιγμή για την α-

λήθεια αυτών, που του είχε αφηγηθεί η κόρη του, απάντησε ύστερα από μικρή σκέψη:

— Όχι, θά ξαναγυρίσεις... και θά σε πάω εγώ κοντά του... Μην ανησυχείς. Δε θά τον άφισω να καταλάβει την όργη και το μίσος μου. Και σ' εμένα θά κάμης το ίδιο. Πρέπει να ξανακερδίσεις την εμπιστοσύνη του. Έτσι μόνο θά μπορούσαμε να πάρουμε εκδίκησι για την προσβολή, που μας έκανε.

— Άλλά τί σκέφτεσαι να κάμης, πατέρα; ρώτησε η Φαύστα, κάνοντας πώς δεν είχε καταλάβει.

— Αυτό είναι δική μου δουλειά, απάντησε ο Μαξιμιανός. Το μόνο, που σου ζητάω, είναι ν' απομακρύνεις τους φρουρούς από τον προθάλαμο του αυτοκράτορα. Τη νύχτα που θά σου πώ.

Ο Μαξιμιανός έφυγε μαζί με τη Φαύστα και τον Άσκανίο, για την αυλή του γαμπρού του.

Ο Κωνσταντίνος τους δέχτηκε ψυχρά, αλλά δεν έμεινε ασυγκίνητος μπροστά στην ομορφιά της γυναίκας του, κι' όταν η Φαύστα του ζήτησε να του μιλήσει χωρίς μάρτυρες, την προσκάλεσε να τον ακολουθήσει.

— Τι έχεις να μου πής, που να μην το ξέρω; τη ρώτησε.

— Δυο πράγματα, που απάντησε η Φαύστα. Το ένα είναι, ότι είμαι άθωα και το άλλο, ότι δεν έπαφα να σ' αγαπάω.

— Πώς μπορείς να μου αποδείξεις και το ένα και το άλλο; ρώτησε ο Κωνσταντίνος.

— Θα σου δώσω τη μεγαλύτερη απόδειξη, που μία γυναίκα μπορεί να δώσει σ' άντρα, απάντησε η Φαύστα. Άν μπορέσω ν' απομακρύνω τους φρουρούς από τον προθάλαμό σου, ο πατέρας μου κι' ο Άσκανίος θά μπουν άπομπε στο δωμάτιό σου για να σε σκοτώσουν.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Κωνσταντίνος νίκησε κατόπιν το Μαξέντιο, που πνίγηκε στον Τίβερι, καθώς προσπαθούσε να διαφύγει, κι' έγινε από τότε κοσμοκράτωρ. Η Φαύστα του έδωσε σε λίγο τρία αγόρια. Άλλά, ούτε η περιλομπη βέσι της, ούτε η σκέψη πώς ήταν μητέρα, υπορούσαν να συγκρατήσουν την αχαλίνωτη ερωτική ιδιοσυγκρασία της. Πρόδιδε ασύστολα τον άντρα της με τους ίδιους τους αξιωματούχους του κι' ήταν αρκετά επιτήδεια για να κρύβει απ' όλους τις ένοχες σχέσεις της.

Άλλά τώρα ένα ακόλαστο πράθος είχε μπή στην ψυχή της. Εκείνος, που της το είχε εμπνεύσει, δεν ήταν άλλος από το γιο του αυτοκράτορα από την πρώτη του σύζυγο, τον Κρίσπο.

Ο νέος έφριζε από όργη κι' αγανάκτησι, όταν, μία νύχτα, η Φαύστα τον κάλεσε στο δωμάτιό της και ρίχτηκε μισόγυμνη πάνω του, σαν άληθινή μαινάδα. Και την απόδωξε με τόση όργη, που η Φαύστα σωριάστηκε πάνω στις πλάκες. Άλλά, ανασηκώθηκε άμέσως.

— Περιφρονείς, λοιπόν, τον έρωτά μου; τον ρώτησε.

— Θαπρεπε να σε σκοτώσω, της απάντησε με όργη ο Κρίσπος. Άλλά δε θά το κάμω, για να μην έκθεσω την τιμή του πα-

τέρα μου. Μάθε μόνο πώς σε μισώ!

Κι' έκαμε να φύγει.

Άλλά, μ' ένα πήδημα, η αυτοκράτειρα βρέθηκε μπροστά του.

— Άν το δικό σου μίσος είναι ανίσχυρο, το δικό μου, όμως, φέρνει το θάνατό! του είπε.

Και, προτού προφτάσει να τη συγκρατήσει, ώρμησε στο διαβρόμο, ξεφώνιζοντας σαν τρελή.

Ο Κωνσταντίνος την είδε σε λίγο να μπαίνει αναμπαλισμένη κι' εξαλλοι στο δωμάτιό του.

Ο γιός του ήρθε στον κοιτάνα μου και με προσέβαλε θανάσιμα, του φώναξε, χύνοντας άφθονα δάκρυα.

Ο Κρίσπος; ρώτησε αστισμένος ο αυτοκράτορας.

Ο Κρίσπος συνωμοτεί από καιρό εναντίον σου και θέλουν να με κατακτήσει με τη βία, για να εξασφαλίσει και τη δική μου υποστήριξη, απάντησε η Φαύστα.

Άν αδιαφορή για το θρόνο σου, έχεις χρέος, όμως, να προστατεύσεις τη γυναίκα σου.

Ο Κωνσταντίνος, τρελλός από όργη, πρόσταξε άμέσως να θανατώσουν το γιο του.

Η παράδοσι λέει πώς η μητέρα του Κωνσταντίνου, η σταυλίτισσα Έλενη, που η Εκκλησία την ώνόμασε άγία, θέλοντας να επιτύχει τη θεϊκή συγγνώμη για το γιο της, που είχε γίνει παιδοκτόνος, έκαμε τότε το ταξίδι στους Άγίους Τόπους, για να βρη τον Τιμίο Σταυρό, που πάνω σ' αυτόν είχε πεδάνει ο Ήσους Χριστός.

Μετά τη θανάτωσι του Κρίσπου, η Φαύστα ξαναγινε για λίγο καιρό παντοδύναμη μέσα σ' ένα ανάκτορο. Άλλά δεν είχε ξεχάσει τους ακόλαστους έρωτές της. Και, μία μέρα, την πορεύσε στο δήμιο.

Μετά τη θανάτωσι του Κρίσπου, η Φαύστα ξαναγινε για λίγο καιρό παντοδύναμη μέσα σ' ένα ανάκτορο. Άλλά δεν είχε ξεχάσει τους ακόλαστους έρωτές της. Και, μία μέρα, την πορεύσε στο δήμιο.

Μετά τη θανάτωσι του Κρίσπου, η Φαύστα ξαναγινε για λίγο καιρό παντοδύναμη μέσα σ' ένα ανάκτορο. Άλλά δεν είχε ξεχάσει τους ακόλαστους έρωτές της. Και, μία μέρα, την πορεύσε στο δήμιο.

Μετά τη θανάτωσι του Κρίσπου, η Φαύστα ξαναγινε για λίγο καιρό παντοδύναμη μέσα σ' ένα ανάκτορο. Άλλά δεν είχε ξεχάσει τους ακόλαστους έρωτές της. Και, μία μέρα, την πορεύσε στο δήμιο.

Μετά τη θανάτωσι του Κρίσπου, η Φαύστα ξαναγινε για λίγο καιρό παντοδύναμη μέσα σ' ένα ανάκτορο. Άλλά δεν είχε ξεχάσει τους ακόλαστους έρωτές της. Και, μία μέρα, την πορεύσε στο δήμιο.

Μετά τη θανάτωσι του Κρίσπου, η Φαύστα ξαναγινε για λίγο καιρό παντοδύναμη μέσα σ' ένα ανάκτορο. Άλλά δεν είχε ξεχάσει τους ακόλαστους έρωτές της. Και, μία μέρα, την πορεύσε στο δήμιο.

Μετά τη θανάτωσι του Κρίσπου, η Φαύστα ξαναγινε για λίγο καιρό παντοδύναμη μέσα σ' ένα ανάκτορο. Άλλά δεν είχε ξεχάσει τους ακόλαστους έρωτές της. Και, μία μέρα, την πορεύσε στο δήμιο.

ΜΑΡΙΟ ΑΛΜΠΑΝΟ

— Και τώρα μη ξεχνάτε, κύριε διευθυντά πως, εκτός του μισθού μου και του επίδοματός της άδειας, πρέπει να πληρώσω κι' ένα δεύτερο μισθό, επειδή περνάω τις διακοπές μου στο γραφείο!

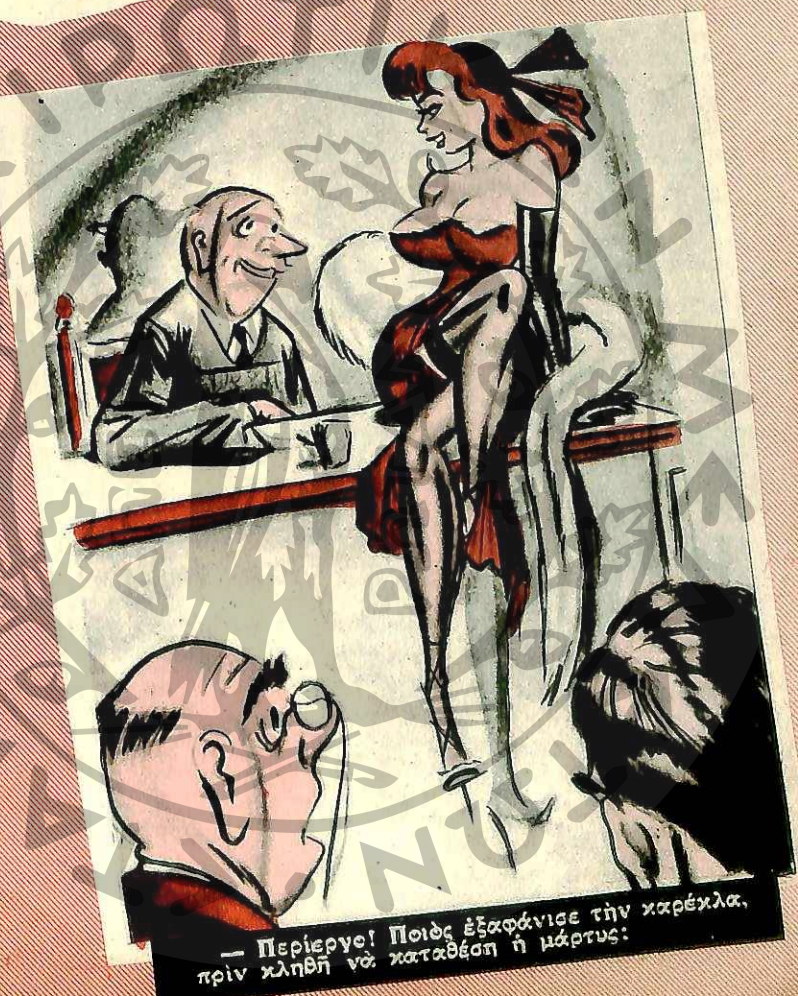

— Νομίζω πως το πολύ «αίρ-κοντίσιον» θα σ'ας βαρέσει τελικά στο κεφάλι, κύριε προϊστάμενε!

ΣΚΑΝΤΑΛΙΩΔΕΣ

— Είναι άναγκαίο, είπα, γιατρέ, να κάθεται τόσο κοντά στη γυναίκα μου;

— Περίεργο! Παιδιά εξαφάνισαν την καρέχλα, πριν κληθί να καταθέσει η μάρτυς!

● Τὰ μοντέρνα χτενίσματα

ΧΤΕΝΙΣΤΗΤΕ ΣΑΝ

ΥΠΟΨΕΘΗΚΑΜΕ. στο προηγούμενο ση-
μείωμά μας, πώς θα μιλήσουμε εκτενέστερα
και λεπτομερέστερα για τα χτενίσματα «στύλ
Μπιήτλς», που όπως προβλέπεται, θα σημειώ-
σουν εκπληκτική άπτυξη φέτος το χειμώνα,
ιδιαίτερα ανάμεσα στις νεώτερες κοπέλλες.
Βέβαια, στα άντρικά κεφάλια, τα μακρινά
και ακατάστατα μαλλιά δεν κάνουν ποτέ εντύ-
πωση πολύ ευχάριστη. Μά το ίδιο χτένισμα
μπορεί να μεταμορφωθεί σε πραγματικό άν-

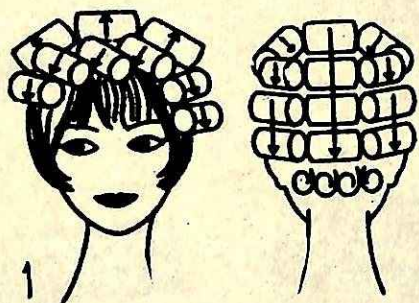
στούργημα, πάνω σ' ένα χαριτωμένο γυναικείο
κεφάλι.
Αλλωστε, κάθε γυναίκα ξέρει πώς υπάρχει
μεγάλη διαφορά ανάμεσα σ' ένα «αχτένιστο
χτένισμα» και σ' ένα ακατάστατο κεφάλι. Και,
αν δεν το ξέρετε ακόμα, πρέπει να μάθετε πώς
τα τέσσερα διασημότερα κεφάλια του κόσμου
του τραγουδιού, έχουν τον έμπιστο κομμωτή
τους και πώς κάθε ακατάστατη τούφα μαλ-
λιών βρίσκεται υπολογισμένα σ' αυτή τη θέ-

σι. Φυσικά, το «στύλ Μπιήτλς» δεν μπορούμε
να παραμελήθω από τους κομμωτές της μό-
δας όλου του κόσμου. Έτσι, και τα γυναικεία
μαλλιά, ιδιαίτερα στα νεανικά κεφάλια, κον-
ταίνουν άνωτομα και γίνονται «μελετημένα α-
χτένιστα».

Μά, κάθε πρόσωπο έχει και τις απαιτήσεις
του και το στύλ Μπιήτλς που έχει προσαρμοσθή
σε κάθε πρόσωπο και σε κάθε τύπο μαλλιών.

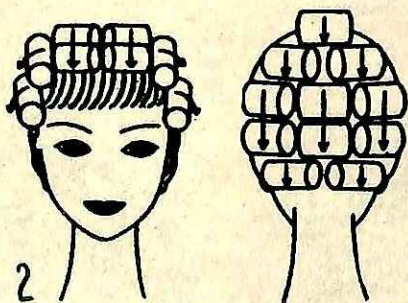
ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ

Το χτένισμα αυτό είναι εμπνευσμένο από τον
Τζων Λένον. Έχει γυριστές φαβορίτες, που
αφήνουν τα αυτιά γυμνά, πλούσια φράντζα
που φτάνει μέχρι τα μάτια, ενώ ο υπόλοιπος
όγκος των μαλλιών κατεβαίνει λοξά προς τα
εμπρός από την κορυφή του κεφαλιού. Το χτέ-
νισμα αυτό, σχεδιάστηκε από τον Λουσιέν. Α-
παιτεί ένα πολύ προσεγμένο κόμμωτο. Για το
φορμάρισμα, τυλίγεται τις τούφες σε μπαγκου-
τί, όπως δείχνουν τα βέλη. Φτάνει να ακολου-
θήσετε το σχήμα. Για να συγκεράσετε τις
φράντζες και τις φαβορίτες μέχρι να στεγνώ-
σουν, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε τσιμπάδα-
κια. Τότε, βουρτσίζετε τα μαλλιά ακολου-
θώντας πάντα τη διεύθυνση που δείχνουν τα
βέλη.

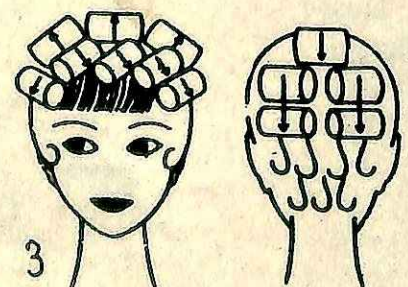
ΚΛΑΣΙΚΟ

Αυτό είναι το πιο κλασικό από τα χτενίσμα-
τα «στύλ Μπιήτλς» και είναι εμπνευσμένο από
τον Ρόγκο Σπάρ (πρώτον άριστερά στη φωτο-
γραφία Α). Το χτένισμα είναι της Νόμα
Πανώ και αποτελείται από χωρισμένες τού-
φες. Χρειάζονται γι' αυτό μαλλιά πολύ γυαλι-
στερά. Το φορμάρισμα γίνεται με πολύ μεγά-
λα μπαγκουτί, που πετυχαίνουν το φούσκωμα
στην κορυφή του κεφαλιού. Η φράντζα συγ-
κρατείται για το στέγνωμα με τσιμπάδακια, ή
μ' εκείνα τα ειδικά στηρίγματα, που λέγονται
«κόμψη χήνας». Μπορείτε ακόμα να την τυλί-
ξετε, ή γρή, πάνω σ' ένα ρολό από μαλακό,
για να γίνει πιο φουσκωτή. Χτενίζετε τα μαλ-
λιά με τη κατεύθυνση του φορμαρίσματος,
φρόνοντας και τις φαβορίτες πίσω από τα αλ-
τιά, που πρέπει να μένουν έντελως γυμνά. Το
χτένισμα αυτό είναι κατάλληλο για ένα πρό-
σωπο με φαρδύ μέτωπο, τέλειο δόλω και ήμο-
τρα αυτιά.

ΜΑΚΡΟΣ ΠΩΛ

Σχεδόν στο μέγεθος των μαλλιών του Πάλ
Μάκ Κάρνι (στο μέσον της φωτογραφίας)
αυτό το χτένισμα παρουσιάζει φράντζα, φαβο-
ρίτες γυρισμένες προς τα εμπρός και αυτιά
σχεδόν γυμνά. Είναι μία δημιουργία του Ά-
μερικανού Ρόελ και παλαιότερα ιδιαίτερα στις
κοπέλλες με μικρό και τριγωνικό πρόσωπο. Το
κόμμωτο πρέπει να γίνει με μεγάλη ακρίβεια,
από έναν πολύ καλό κομμωτή. Για το φορμά-
ρισμα, θα ακολουθήσετε τις υποδείξεις του
σχήματος. Και σ' αυτή την περίπτωση, στεγνώ-
νετε τη φράντζα, κρατώντας την άκνη με
τσιμπάδακια.

ΤΟΥΣ ΜΠΗΤΛΣ

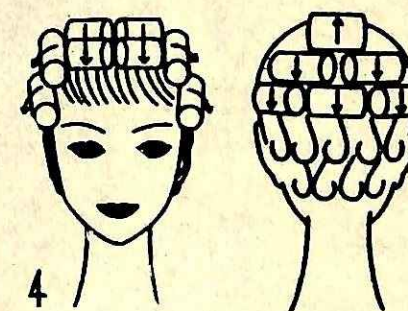
Αλλωστε και τα χτενίσματα των τεσσάρων
Μπιήτλς μπορεί να φαίνονται όμοια μεταξύ
τους, μα δεν είναι. Τα χτενίσματα του Πάλ,
του Ρίγκο, του Τζωρτζ και του Τζων διαφέ-
ρουν το ένα από το άλλο. Οι διαφορές βρί-
σκονται στις λεπτομέρειες, και όλα τα χτενί-
σματα που θα σας παρουσιάσουμε, είναι εμπνευ-
σμένα πότε από τον ένα και πότε από τον άλ-
λο από τους τέσσερις Μπιήτλς.

Στο σημερινό μας σημείωμα, καθώς και στο

επόμενο, θα σας παρουσιάσουμε ένα ρεπερτό-
ριο από «κεφάλια Μπιήτλς», μαζί με τις απα-
ραίτητες οδηγίες για να μπορέσετε να πετύ-
χετε το πιο κατάλληλο χτένισμα, ανάλογα με
τον τύπο σας. Το σημαντικό είναι το κόμμωτο
των μαλλιών. Ύστερα πιά το φορμάρισμα θα
είναι ένα διασκεδαστικό παιχνίδι, που θα μπο-
ρέσετε να κάνετε και μόνες σας, ακολουθώντας
τις οδηγίες που θα δώσουμε και τα σχήματα
που δημοσιεύουμε.

ΦΡΑΝΤΖΑ ΤΖΩΡΤΖ

Κι' αυτό το χτένισμα είναι δημιουργία του
Ρόελ, εμπνευσμένο από το κεφάλι του Τζωρτζ
Χάρρισον (στη φωτογραφία, δεξιά). Η φράν-
τζα χτενίζεται πολύ ίσια μπροστά, μέχρι να
φτάσει στα φρύδια. Κι' εδώ χρειάζεται κόμη-
μο πολύ προσεγμένο. Τυλίγεται τα μαλλιά σε
μεγάλα μπαγκουτί και σπινιέρετε τις τού-
φες στον αέρα με «κόμψη πάτας». Τα βέ-
λη δείχνουν πώς τυλίγονται τα μαλλιά στα
μπαγκουτί (προς τα πάνω ή προς τα κάτω),
πρά δε μικρά αγκυρώματα δείχνουν πώς θα τυ-
λιχτούν οι τούφες. Βουρτσίζετε με την κατεύ-
θυνση του φορμαρίσματος. Το χτένισμα αυτό
είναι κατάλληλο για ένα πρόσωπο μάλλον μα-
κρύ.

ΑΛΙΟ

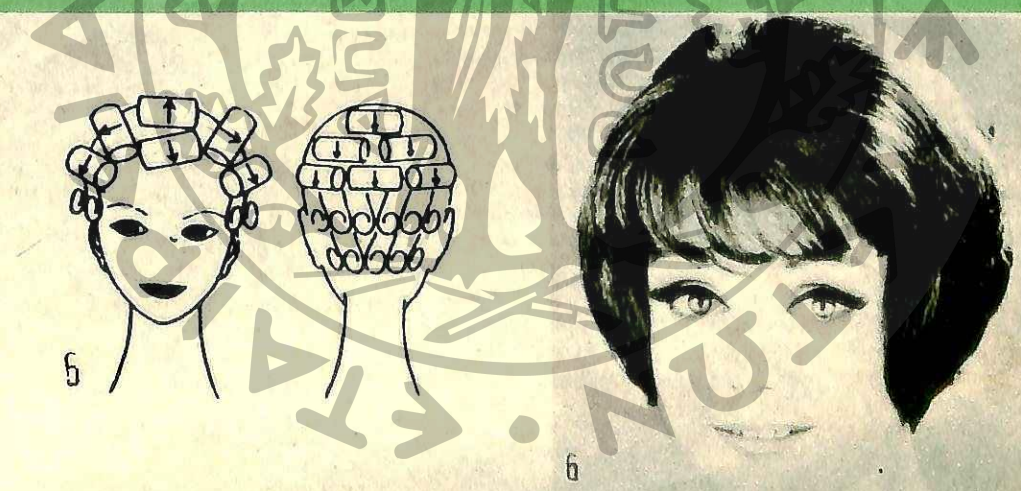
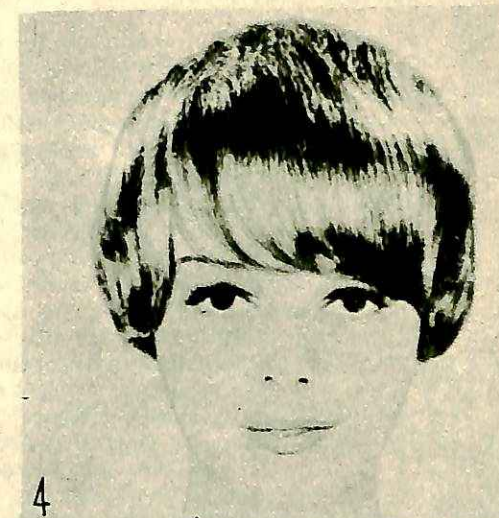
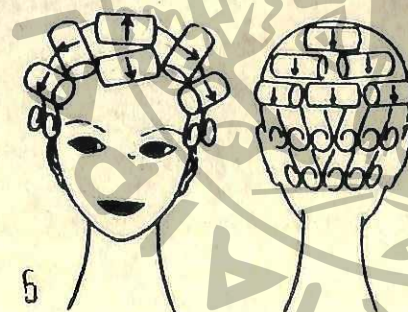
Αν προτιμάτε ένα χτένισμα Μπιήτλς, που
να ξεφεύγει κάπως από τον κανόνα, μπορείτε
να διαλέξετε αυτό, εμπνευσμένο από τον Πάλ
(άριστερά στη φωτογραφία). Είναι μία δη-
μιουργία του Αμερικανού κομμωτή Ρίτσαρντ
Τζέιν. Το φορμάρισμα γίνεται με τρία μόνο
μπαγκουτί, όπως βλέπετε στις δύο μικρές φω-
τογραφίες κάτω. Οι φαβορίτες τραβιούνται ε-
λαφρά πάνω από τα αυτιά και γυρίζονται ύ-
στερα προς τα πίσω. Το κόμμωτο πρέπει να εί-
ναι πολύ προσεγμένο και το υπόλοιπο του φορ-
μαρίσματος τακτοποιείται με τη χτένα πάνω
στα βρεγμένα μαλλιά.

ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΑ

Η εμπνευσι έρχεται από το κεφάλι του
Τζωρτζ (δεξιά στη φωτογραφία) και είναι δη-
μιουργία του Έντσο ντά Περούτζια. Η φράν-
τζα αρχίζει από τα φρύδια, προχωρεί φουσκω-
τά μέχρι τον αέρα και γυρίζει μπροστά, για
να αγκαλιάσει τα μάγουλα με δύο μπαντό. Τα
αυτιά είναι σκεπασμένα, το φορμάρισμα εμπρός
γίνεται με πολύ μεγάλα μπαγκουτί, ενώ πί-
σω γίνεται με μπαγκουτί μέτρια. Και η φράν-
τζα τυλίγεται σ' ένα μπαγκουτί πολύ μεγάλο.

(Συνεχίζεται.)

Ἡ μάνα

ΣΤΙΧΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟ
ΤΟΥ ΑΞΕΧΑΣΤΟΥ «ΟΧΙ»

Στις κορφές του Ὀλύμπου, πού κουρνιαίνουν ἀητοί,
μιά γυναίκα πανώρια καὶ κυρά παινενεῖνη
 με μᾶτιά στραφερὴ
 καὶ με ὄψι θλιμμένη,
ἀπ' τὰ ὕψη κυττάζει τῶν προγόνων τὴ γῆ
κι' ἐνῶ σκάθει τὸ φρύδι πονεμένη ρυτίδα,
 ἢ φωνὴ τῆς κραυγῆ
ἀντηχάει σὰ μπόρα, σὰ δεινὴ καταιγίδα.

Κι' ἀφουγκράζεται ἡ πλάση τῆ βροντώδη φωνῆ,
 πού τὰ πέρατα σχίζει ὡς τῆς γῆς κάθε ἄκρη:
— Εἴμ' ἐγὼ ἡ Ἑλλάδα, ἀφεντάδες τρανοί,
 πού αἰῶνες γιὰ μένα δὲ στεγνώνει τὸ δάκρυ.
Εἴμ' ἐγὼ, πού, σὲ τούτῃ τὴν πανάρχαια γῆ,
 ἀπὸ τόσους αἰῶνες,
θεμελιώνω καὶ χτίζω με τὴν ἴδια στοργὴ
 κραταιοὺς παρθενῶνες.

Εἴμ' ἐγὼ ἡ Πατρίδα, πού τῇ σμίλῃ κρατῶ
 κι' ἔχω ἀνοίξει στὴν τέχνη τις ὀλόχρυσες πύλες,
μ' ἂν τὸ χρέος καλέσῃ καὶ τῇ σμίλῃ πετῶ
 καὶ στεριώνω σὲ βάθρο Πλαταιέες, Θερμοπύλες.
Εἴμ' ἐγὼ, πού σὰ μάνα ἔχω κλάμει πικρὰ
 κι' ὅλο βάζω στοὺς τάφους τῶν παιδιῶν μου στεφάνια
κι' ἔχω ζήσει αἰῶνες σὲ φριχτὴ συμφορά,
 στὴ σκληριά, στὴν ὀρφάνια.

Εχω δὴ νὰ κουρσεύουν τῶν παιδιῶν μου τὴ γῆ
 Ἀσιάτες, Ρωμαῖοι, Πάρθοι, Σλαῦοι, Λατίνοι
καὶ στὸ αἷμα, πού στάζει ἀπὸ κάθε πληγῇ,
 ἔχω δὴ νὰ φυτρώνουν παπαροῦνες καὶ κρίνοι.
Γιὰ σημαία τὸ δίκιο ἀπὸ αἰῶνες βαστῶ
 καὶ ποτέ μου δὲν παύω
καὶ φωνάζω καὶ κλαίω με τὸ δάκρυ καφτὸ
 κι' ὅλο τάφους ἀνοίγω, τὰ παιδιὰ μου νὰ θάβω.

Μοῦ ἀτόμεινε ἡ δόξα παρηγόρια στερνὴ
 κι' ἡ ἀνδρεία μου μένει
κι' ἀντηχεῖ μέσ' τ' αὐτιά μου τῶν παιάνων φωνῇ.
 Μαραθῶνας, Μανιάκι, Κορυτσά, Τεπελένι.
Μά, στὸ διάβα τοῦ χρόνου, ἀφεντάδες τρανοί,
 κι' ἂν διαθαίνω κρατώντας τῶν θριάμβων τὸ μίσχο
ἀντικρύζω πολέμους, κουρνιαχτὸ καὶ θανή,
 μὰ τὸ δίκιο δὲ βρίσκω.

Γιὰ τὸ δίκιο παλεύω με ὀρμὴ καὶ καρδιά
 κι' ἕνα πόθο κρατῶ δυνατό, μόνον ἕνα:
 τὰ φτωχὰ μου παιδιὰ
νὰ τὰ δῶ στὴν ποδιά μου ὅλα πιά κουρνιασμένα,
 νὰ χαϊδέψω σὰ μάνα τὰ ξαθὰ τους μαλλιά,
 νὰ κυττάξω στὰ μάτια τὸν καθένα σπουργίτη,
 νὰ τοὺς δώσω τῆς μάνας τὰ γλυκὰ τὰ φίλια
κι' ἡ χαρὰ νὰ φουντώσῃ στὸ φτωχό μου τὸ σπίτι.

Καὶ ρωτῶ σὰ μάνα, ὦ ἀφέντες σκληροί,
 γιατί μὴν ἤγετε χρόνια στὴν καρδιά μου τὸ δόρυ
καὶ κρατᾶτε μακριὰ μου σὲ ὀρφάνια φριχτὴ
 τὴν καλὴ μου τὴν κόρη;
Πῶς στερεῖτε ἀπ' τὴ μάνα τὸ δικό της παιδί,
 πού τὸ πνίγουνε μπόρες καὶ τὸ δέρνει μαράζι;
Δὲν ἀκοῦτε; Ἡ Κύπρος με λυγμοὺς με καλεῖ
 καὶ «Μητέρα!» φωνάζει.

Εἴν' ἡ Κύπρος παιδί μου καὶ τὸ ξέρετε αὐτὸ
 πού ἀπ' τὸν κόρφο μου πῆραν πρὸ αἰῶνων τυράννοι
κι' ἂν τὸ δάκρυ μου πέφτῃ ἀπὸ τότε καφτὸ,
 κι' ἂν ζητῶ τὸ παιδί μου, ὦ ἀφέντες καὶ πλάνοι,
στὴ λαχτάρα τῆς μάνας δὲ στηλώνετε αὐτί,
 στοῦ παιδιοῦ μου τὸ κλάμα ὅλο κάνετε χάσι,
δίχως διόλου γ' ἀκοῦτε τὴ φωνὴ τὴν πνιχτὴ
 καὶ τῆς δόλιας τῆς μάνας τὴν καρδιά, πού σπαράζει.

Μ' ἀφεντάδες τοῦ κόσμου, ὡς τὸ μάθετε πιά,
 σὰς τὸ λέει μιά μάνα με ψηλὰ τὸ κεφάλι,
λάμπουν πιά τῆς ἐλπίδας τὰ χρυσὰ τὰ κουπιά,
 πού τὴν κόρη μου φέρνουν στὴ δικιά μου ἀγκάλῃ.
Ἐτοιμάζεται νάρθη τὸ δικό μου παιδί,
 δὲν τὸ φέρνει κανένας,
 μοναχό του θάρρη,
γιατί εἶναι βλαστάρι τῆς δικῆς μου τῆς γέννας.

Νά! Τ' ἀγέρι μου φέρνει τὴ γλυκεῖά τὴ λαλιά,
 πού μοῦ λέει: «Μητέρα καὶ χαμένη μου μάνα,
σὲ λιγάκι θὰ εἶμαι στὴ ζεστή σου ἀγκαλιά
 κι' ὡς χτυπήσῃ καμπάνα,
ν' ἀκουστῇ ὁ ἀχὸς
 ὡς τοῦ κόσμου τὴν ἄκρη,
γιατί ἔφτασε, μάνα, καὶ γιὰ μᾶς ὁ καιρὸς
 νὰ στεγνώσῃ τὸ δάκρυ.

Η χαμένη σου κόρη, τὸ παιδί σου, κυρά,
 τὰ φτερά του ἀπλώνει
 κι' ἡ χαμένη χαρὰ
 νὰ τὴν! Φτάνει! Ζυγώνει!

Δὲν ἀκοῦς τις καμπάνες, ὦ μητέρα καλὴ,
 δὲν ἀκοῦς τὰ τραγούδια;
Δὲ με βλέπεις; Φορᾶω τὴ γαλάζια στολὴ
 καὶ με ραίνουν με δόξας καὶ θριάμβου λουλούδια.
Καὶ μὴν κλαῖς, Ἀγία Μάνα, καὶ μὴ θλίβεσαι πιά
 κι' ἂν ξεχάσαν οἱ φίλοι τὴ δική σου τὴ γέννα,
ἐξεκίνησε ἡ βάρκα μ' ἀνοιγμένα πανιά,
 πού με φέρνει σὲ Σένα!...

Κι' ἡ περήφανη μάνα, ἡ θλιμμένη κι' ἄθρη,
 πού αἰσθάνεται τώρα τὴ χαρὰ νὰ τὴν πνίγῃ,
ἐνῶ δάκρυα πέφτουν στὴν ποδιά τῆς λερῆς,
 τὴν ἀγκάλῃ ἀνοίγει.

Καὶ φωνάζει: Παιδί μου! Σὲ προσμένω νάρθης,
 περιμένω ν' ἀκούσω τὸν ἀχὸ τῆς καμπάνας,
γιὰ νὰ νιώσῃ τὴ ζέστα τῆς δικῆς μου στοργῆς
 ἢ καρδιά κάθε μάνας.
Κι' ὡς τὸ μάθουν τοῦ κόσμου καὶ τῆς γῆς οἱ τρανοί
 πῶς Ἑλλάδα σημαίνει
μιά Πατρίδα πανώρια, μιά Πατρίδα σεμνὴ,
 πού ποτέ δὲν πεθαίνει!

ΣΠΥΡ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

ΛΕΥΚΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ: Σύλβια : ΚΟΝΤΣΙΤΑ ΠΑΕΖ
Χουάνα : ΧΟΤΑΝΑ ΝΤΕ ΣΟΓΙΟ
Κόμησα : ΖΟΖΕΦΑ ΝΤΕ ΣΟΛΕΡ
Γιατρός Ρεϊνές : ΧΟΣΕ ΜΠΕΡΑΙΝΓΚΕΣ

Ένα δυνατό ερωτικό δράμα της ANN LEMPREN, σε σενάριο και σκηνοθεσία του ΠΑΜΠΛΟ ΒΙΛΛΑΛΟΜΠΟΣ

10ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η κόμησα Άλτσια ντε Μαρτινέλλια μένει, μαζί με την ανήψιά της Χουάνα, σ' ένα παλιό πύργο της Βορείου Ισπανίας. Τποφέρει από την καρδιά της και ο γιατρός Άντωνιο Ρεϊνές, που την παρακολουθεί, την επισκέπτεται συχνά. Η Χουάνα τον έχει ερωτευτεί παράφορα, αμφιβάλλει, όμως αν κι' εκείνος την αγαπά. Η Σύλβια, μία νεαρή νοσοκόμα, που εκλήθη από το γιατρό, για να περιποιηθεί την κόμησα, κερδίζει άμέσως τη συμπάθεια όλων των ανθρώπων του πύργου και γι' αυτό η Χουάνα δεν τη βλέπει με καλό μάτι.

Ένα βράδυ, φεύγοντας ο γιατρός παρακαλεί τη Σύλβια να τον ακολουθήσει ως το αυτοκίνητό του. Εκείνη προθυμοποιείται, μα η Χουάνα δεν κρύβει τη δυσαρέσκειά της.

— Θέλω απόψε ν' αφήσετε την πόρτα ανοιχτή. Έτσι θ' ακούστε καλύτερα, αν η κόμησα σάς καλέσει. Αν δητε πως υποφέρει, κάντε της μία ένεση με μισή δόσι φαρμάκου.

Όταν η Σύλβια ξαναγυρίζει στο σαλόνι, η Χουάνα που από το παράθυρο είχε παρακολουθήσει όλες τις κινήσεις τους δεν κρύβει την οργή της.

— Το κομμάτι αυτό χεράκι έσωσε σήμερα μία ζωή... Η δουλειά σας είναι δύσκολη, αλλά μπορείτε να είστε υπερήφανη γι' αυτή.

Η Σύλβια αποφεύγει ν' απαντήσει και τραβά το χέρι της κοκκινίζοντας. Ο γιατρός το προσέχει αυτό και ο θαυμασμός του για τη Σύλβια αυξάνει.

— Είσαι πολύ ωραία Σύλβια. Μου φαίνεται παράξενο που διάλεξες αυτό το επάγγελμα...

Η Σύλβια δε θέλει να δηλητηριάσει τις σχέσεις τους και αποφεύγει να συνεχίσει τη συζήτηση. Η Χουάνα όμως επιμένει.

Είναι αλήθεια πως η δουλειά αυτή έχει και τα καλά της. Σου δίνει την ευκαιρία να μπής μέσα σε πλούσια σπίτια.

— Σκοπός μου είναι ν' ανακουφίσω αυτούς που υποφέρουν. Κανένα άλλο κίνητρο δε μ' έσπρωξε να γίνω νοσοκόμα.

Η Μαρριέττα δε χάνει την ευκαιρία να επέμβει και πάλι υπέρ της Σύλβιας.

— Γιατί επιμένετε διαρκώς να την πληγώνετε, δεσποινίς Χουάνα; Η Σύλβια έχει ανάγκη από όλη της την ήρεμια για να προσέχει την κυρία κόμησα.

Η Χουάνα γίνεται έξω φρενών.

— Έσο να κάνεις τη δουλειά σου και να πής στην καμαριέρα να ετοιμάσει το κρεβάτι μου... Θα κοιμηθώ νωρίς απόψε.

Μάλιστα, δεσποινίς.

Επιστρέφοντας στο σπίτι του, ύστερα από τις επισκέψεις του σε ασθενείς, ο γιατρός Ρεϊνές κάθεται στο γραφείο του και μελετά το καρδιογράφημα της κόμησης.

— Το κακό προχωρεί με μεγάλα άλματα. Η καύμενη ή κόμησα δεν πρόκειται να είναι για πολύ ακόμα ανάμεσα μας...

Σκέπτεται να τηλεφωνήσει στον πύργο... Ποιός θα σηκώσει το ακουστικό; Η Χουάνα ή η Σύλβια;

Μπαίνοντας στο δωμάτιο της κόμησης η Σύλβια τρεμάει. Άκουει την ασθενή να βογγά και προσπαθεί να την επαναφέρει στις αισθήσεις της. Την ίδια στιγμή χτυπά το τηλέφωνο...

— Θεέ μου... Άς ήταν ο γιατρός Ρεϊνές.

Η επιθυμία της πραγματοποιήθηκε άμεσα. Τηλεφωνούσε πράγματι ο γιατρός...

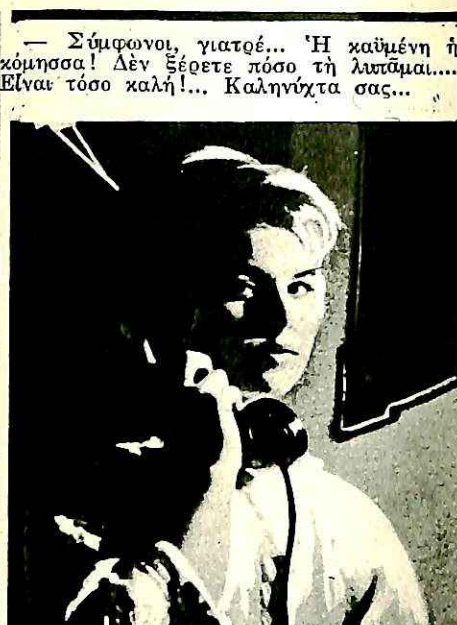
— Ξέρω πως είναι άρρωστα, αλλά είμαι πολύ ανήσυχος... Πώς πάει η ασθενής μας, δεσποινίς Σύλβια;

— Εύτυχως που μου τηλεφωνήσατε, γιατρέ. Έτοιμαζόμουν να σας πάω εγώ. 'Η κόμησα βογγά, υποφέρει και δέ μου μιλά. Τι πρέπει να κάνω;

— Κάνετε την ένεση με τη μισή δόσι. Τιποτε άλλο. Τότερα θ' αποκοιμηθή ήρεμα ως το πρωί. Κατά τις δέκα θα έρθω εγώ να της κάνω την πρωινή ένεση.

— Σύμφωνοι, γιατρέ... 'Η καϊμένη ή κόμησα! Δεν ξέρετε πόσο τη λυπάμαι... Είναι τόσο καλή!... Καληνύχτα σας...

— 'Η Σύνδρια κλείνει το τηλέφωνο και ο γιατρός κάνει κι' αυτός το ίδιο. Μένει για λίγο σκεπτικός. Το ίδιο και η Σύνδρια. Ο γιατρός φεύγει νοιώθει μία γλυκειά, αλλά ισχυρή δύναμη να τον τραβά κοντά σ' αυτό το λευκό άγγελο...

— 'Η φωνή της είναι γλυκειά σε οποιαδήποτε στιγμή. Τίποτα δεν αλλοιώνει το χαρακτήρα της. Είναι χαριτωμένη αυτή η κοπέλλα.

Και πέφτοντας στο κρεβάτι του ο γιατρός σκέπτεται για πολλή ώρα τη Σύνδρια...

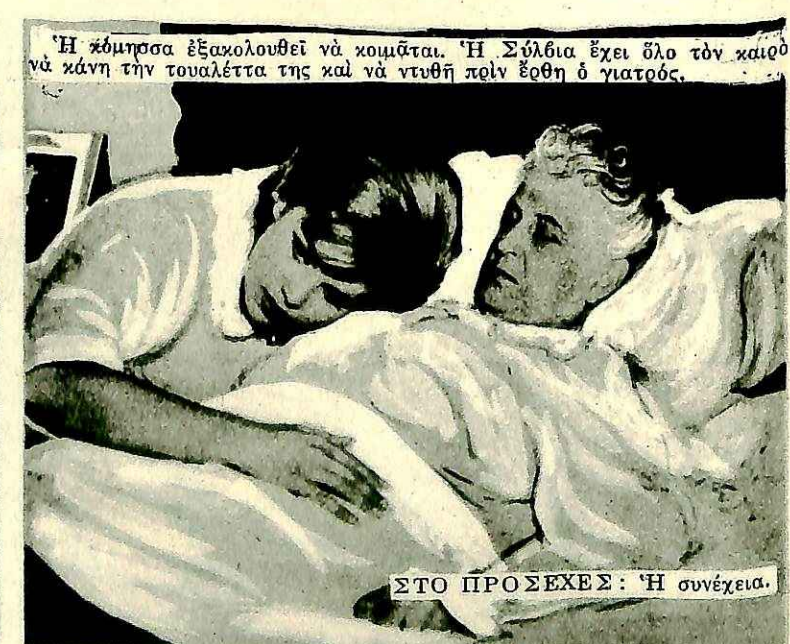
— Σε ξύπνησα, καϊμένο παιδί... Συγχώρεσέ με για την ενόχληση...

— Μη τὸ λέτε αυτό, κυρία κόμησα. Για σας βοίσκομαι εδώ... Τώρα θα σας κάνω εγώ να κοιμηθήτε ήσυχα ως το πρωί...

Πράγματι η νύχτα κύλησε ήσυχα και το πρωί...

— Τι ώρα είναι και τί ήσυχά που είναι όλα εδώ...

— 'Η κόμησα εξακολουθεί να κοιμάται. 'Η Σύνδρια έχει όλο τον καιρό να κάνει την τουαλέττα της και να ντυθή πριν έρθει ο γιατρός.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ
ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

— Αφού στέλνει αποχαιρετιστήρια γράμματα στους δικούς του, ο Ντάριο πηγαίνει να πέσο στο ποτάμι. Την άλλη μέρα, βρίσκουν στην όχθη το παλτό και το καπέλο του. Το σώμα του έχει χαθεί. Ωστόσο, είναι βέβαιοι όλοι πως αυτόκτονήσε. 'Η Έμμα πήγε προηγουμένως στο σπίτι του Φάκτερ και του ζήτησε τα γράμματα της Έλενας. Προσποιηθηκε δε πως ήταν διατεθειμένη ακόμη και να γίνει φίλη του, για να της τα δώσει. Αλλά ο πονηρός Φάκτερ κατορθώνει μ' ένα τέχνασμα να πείσει τη Μαρκέλλα ότι η Έμμα ήθελε να πάρη τα γράμματα για να καταστρέψη την Έλενα. 'Η Φλορέντα παίρνει με τρόπο πληροφορίες απ' το Φάκτερ για την ιδιαίτερη πατρίδα του και το παρελθόν του και ειδοποιεί άμεσα την Έμμα. Στο μεταξύ, η Έλενα πιστεύει τις κατηγορίες του Φάκτερ έναντι των φίλης της και της μιλάει τόσο άσχημα, ώστε εκείνη της δηλώνει πως δε μπορεί πια να μείνει στο σπίτι της. Αναβάλλει όμως για λίγο την αναχώρησή της, ώσπου να περάση η πρώτη αναταραχή από την αυτόκτονία του Ντάριο.

— Όσο συνεχίζονταν οι έρευνες για το πτώμα του πνιγμένου, ο Πομπέο δεν τόλμησε να παρουσιάσει στη νύφη του. Ένα πρωί, όμως, ο υπρέτης του τον ειδοποίησε πως ήθελε να τον δει η κυρία Τέρνι. Κι' αυτός έτρεξε άμεσα.

— Κι' όμως έχεις καθήκον να τρέξεις στο πλευρό της.

— Δε μπορώ, δε μπορώ!

— 'Ηταν τόση η ταραχή της Έλενας, ώστε η Έμμα δεν επέμεινε.

— Θα πάω εγώ, λοιπόν, δηλαδή. Θα πάω μαζί μου τη Λετίτσια. Έσύ, πέσε στο κρεβάτι. Έχεις πυρετό. Θα στείλω κάποιον να ειδοποιήση το γιατρό. Μη μ' άφισες! Μη μ' άφισες!

— Κι' η μητέρα σου...

— 'Ισως ναρθη εδώ. Δε θέλω να μείνω μόνη!

Και η Έλενα γαντζώθηκε στο μπράτσο της φίλης της. Τα γυρολωμένα μάτια της, καρφωμένα πάνω της, εκφράζαν τέτοιο τρόμο, ώστε η Έμμα δε βρήκε τη δύναμη να την άφιση. Την έβαλε στο κρεβάτι και έμεινε δίπλα στο μαξιλάρι της.

— Όπως ξέρομε, αναζήτησαν του κόκου το πτώμα του τραπέζι(τη, επί πολλές ημέρες. Δε μπόρεσαν να το βρουν. Το ποτάμι είχε καταπιή τη λεία του.

Ο Πομπέο ειδοποιήθηκε τηλεγραφικώς και γύρισε άμεσα στο Τουρίνο, σαν τρελλός. Μία εσωτερική φωνή του φώναζε:

«Καίν! Καίν! Έξ' αιτίας σου αυτόκτονήσε ο αδελφός σου! Έσύ φταίς, που πέθανε απελπισμένος, με την πεποίθησι πως προδεδόχεν».

Το γράμμα του Ντάριο του έφερε κάτι σαν ήλιγο στην άσχημη. 'Ο Ντάριο, συγχώρεσε, πώς! Και ήθελε να μη πρίν πεθάνη; Και ήθελε να μη μάθη η Μαρκέλλα την αιτία της αυτόκτονίας του... Την εμπιστευόταν στον αδελφό του!

— 'Η σκέψη αυτή μεγάλωσε το ένοχο πάθος του για τη νύφη του και το μίσος του κατά του Φάκτερ.

Η ΚΑΡΔΙΑ
ΤΗΣ
ΜΑΝΑΣ

— Έπειτα τον ρώτησε αγάά:

— Τη μέρα, που αποφάσισε να αυτοκτονήσῃ ο άντρας μου, είχα μιλήσει μαζί του;

— Ο Πομπέο ανασκίρτησε. Είχε τόχα καμιά ύποψια ή νύφη του, για το ρόλο του σ' αυτή την υπόθεση;

— Ναι... απάντησε με προσπάθεια. Μείναμε αρκετή ώρα μαζί, κουβεντιάζοντας για τις δουλειές μας. 'Ο Ντάριο ήταν απελπισμένος, στη σκέψη πως κινδυνεύαμε να χρεωκοπήσουμε. Τίποτα όμως δεν πρόδιδε την τρομερή απόφαση, που είχε πάρει... Ούτε και συ το υπαπευθήκες, Μαρκέλλα;

— 'Η κ. Τέρνι δε χαμήλωσε τα μάτια της, μπροστά στην ερευνητική ματιά του κουνιάδου της.

— 'Αν είχα την παραμικρή ύποψια, ο Ντάριο θα ήταν ακόμη εδώ! έπτε. Γυρίζοντας από μια επίσκεψη, τον συνάντησα στη σκάλα. Μου έπτε πως δε θα γυρίσει για φαγητό. Μου φάνηκε ήσυχος. Έμαθα κατόπιν, πως έφαγε στο σπίτι της Έλενας.

— Δεν το ήξερα, αυτό. Δεν είδα ακόμα την ανηψία μου, ούτε κι' έχω το θάρρος να την επισκεφθώ... 'Οταν χώρισα από το Ντάριο, η μόνη μου σκέψη ήταν να φύγω άμεσα για τη Λυών, για να ξεδαιθώ πως δεν είχε πη ψέματα ο εκεί άνταποκρίτης μας. Διαπίστωση, λοιπόν, ότι ο άνθρωπος αυτός βοσκοταν σε καλή πίστι, αλλ' ότι είχε γελαστή κι' ότι η Τράπεζά μας μπορούσε για πολύ καιρό ν' αποφύγη τον κίνδυνο της χρεωκοπίας. Ξαφνικά, όμως, πήρα το τηλεγράφημα, που με ειδοποιούσε για την αυτόκτονία του Ντάριο!

— Ο Πομπέο σάπασε. Χοντρές στάλες ιδρώτα γυάλιζαν στα μέτωπό του.

— Είδα ακόμα την ανηψία μου, ούτε κι' έχω το θάρρος να την επισκεφθώ... 'Οταν χώρισα από το Ντάριο, η μόνη μου σκέψη ήταν να φύγω άμεσα για τη Λυών, για να ξεδαιθώ πως δεν είχε πη ψέματα ο εκεί άνταποκρίτης μας. Διαπίστωση, λοιπόν, ότι ο άνθρωπος αυτός βοσκοταν σε καλή πίστι, αλλ' ότι είχε γελαστή κι' ότι η Τράπεζά μας μπορούσε για πολύ καιρό ν' αποφύγη τον κίνδυνο της χρεωκοπίας. Ξαφνικά, όμως, πήρα το τηλεγράφημα, που με ειδοποιούσε για την αυτόκτονία του Ντάριο!

— Ο Πομπέο σάπασε. Χοντρές στάλες ιδρώτα γυάλιζαν στα μέτωπό του.

— Είδα ακόμα την ανηψία μου, ούτε κι' έχω το θάρρος να την επισκεφθώ... 'Οταν χώρισα από το Ντάριο, η μόνη μου σκέψη ήταν να φύγω άμεσα για τη Λυών, για να ξεδαιθώ πως δεν είχε πη ψέματα ο εκεί άνταποκρίτης μας. Διαπίστωση, λοιπόν, ότι ο άνθρωπος αυτός βοσκοταν σε καλή πίστι, αλλ' ότι είχε γελαστή κι' ότι η Τράπεζά μας μπορούσε για πολύ καιρό ν' αποφύγη τον κίνδυνο της χρεωκοπίας. Ξαφνικά, όμως, πήρα το τηλεγράφημα, που με ειδοποιούσε για την αυτόκτονία του Ντάριο!

— Ο Πομπέο σάπασε. Χοντρές στάλες ιδρώτα γυάλιζαν στα μέτωπό του.

— Είδα ακόμα την ανηψία μου, ούτε κι' έχω το θάρρος να την επισκεφθώ... 'Οταν χώρισα από το Ντάριο, η μόνη μου σκέψη ήταν να φύγω άμεσα για τη Λυών, για να ξεδαιθώ πως δεν είχε πη ψέματα ο εκεί άνταποκρίτης μας. Διαπίστωση, λοιπόν, ότι ο άνθρωπος αυτός βοσκοταν σε καλή πίστι, αλλ' ότι είχε γελαστή κι' ότι η Τράπεζά μας μπορούσε για πολύ καιρό ν' αποφύγη τον κίνδυνο της χρεωκοπίας. Ξαφνικά, όμως, πήρα το τηλεγράφημα, που με ειδοποιούσε για την αυτόκτονία του Ντάριο!

— Ο Πομπέο σάπασε. Χοντρές στάλες ιδρώτα γυάλιζαν στα μέτωπό του.

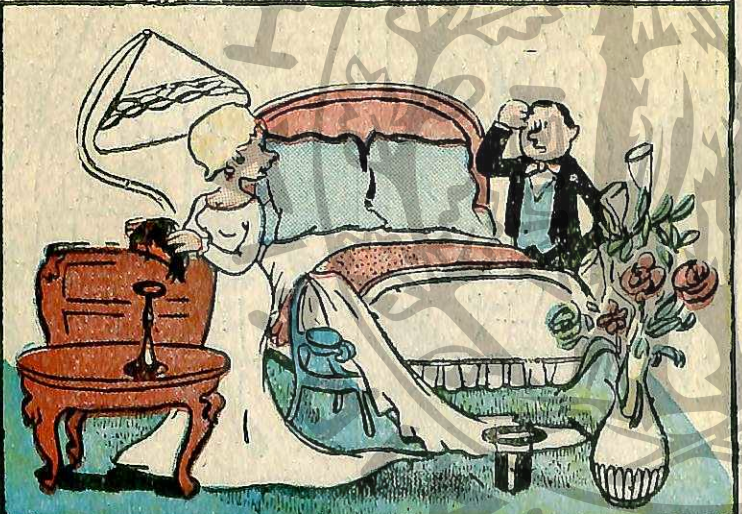
— Είδα ακόμα την ανηψία μου, ούτε κι' έχω το θάρρος να την επισκεφθώ... 'Οταν χώρισα από το Ντάριο, η μόνη μου σκέψη ήταν να φύγω άμεσα για τη Λυών, για να ξεδαιθώ πως δεν είχε πη ψέματα ο εκεί άνταποκρίτης μας. Διαπίστωση, λοιπόν, ότι ο άνθρωπος αυτός βοσκοταν σε καλή πίστι, αλλ' ότι είχε γελαστή κι' ότι η Τράπεζά μας μπορούσε για πολύ καιρό ν' αποφύγη τον κίνδυνο της χρεωκοπίας. Ξαφνικά, όμως, πήρα το τηλεγράφημα, που με ειδοποιούσε για την αυτόκτονία του Ντάριο!

— Ο Πομπέο σάπασε. Χοντρές στάλες ιδρώτα γυάλιζαν στα μέτωπό του.

— Είδα ακόμα την ανηψία μου, ούτε κι' έχω το θάρρος να την επισκεφθώ... 'Οταν χώρισα από το Ντάριο, η μόνη μου σκέψη ήταν να φύγω άμεσα για τη Λυών, για να ξεδαιθώ πως δεν είχε πη ψέματα ο εκεί άνταποκρίτης μας. Διαπίστωση, λοιπόν, ότι ο άνθρωπος αυτός βοσκοταν σε καλή πίστι, αλλ' ότι είχε γελαστή κι' ότι η Τράπεζά μας μπορούσε για πολύ καιρό ν' αποφύγη τον κίνδυνο της χρεωκοπίας. Ξαφνικά, όμως, πήρα το τηλεγράφημα, που με ειδοποιούσε για την αυτόκτονία του Ντάριο!

— Ο Πομπέο σάπασε. Χοντρές στάλες ιδρώτα γυάλιζαν στα μέτωπό του.

— Είδα ακόμα την ανηψία μου, ούτε κι' έχω το θάρρος να την επισκεφθώ... 'Οταν χώρισα από το Ντάριο, η μόνη μου σκέψη ήταν να φύγω άμεσα για τη Λυών, για να ξεδαιθώ πως δεν είχε πη ψέματα ο εκεί άνταποκρίτης μας. Διαπίστωση, λοιπόν, ότι ο άνθρωπος αυτός βοσκοταν σε καλή πίστι, αλλ' ότι είχε γελαστή κι' ότι η Τράπεζά μας μπορούσε για πολύ καιρό ν' αποφύγη τον κίνδυνο της χρεωκοπίας. Ξαφνικά, όμως, πήρα το τηλεγράφημα, που με ειδοποιούσε για την αυτόκτονία του Ντάριο!

— Άκουσα να λένε πως οι άνδρες παντρεύονται τις μελαγχρινές, αλλά προτιμούν τις ξανθές!...

— Πιστεύεις αληθινά πως ο άντρας μου είναι νεκρός; ρώτησε η Μαρκέλλα.

— Ο Πομπέο τὴν κύτταξε, σὰ ν' ἀμφεβαλλε γιατὰ λογικά της...

— Μὰ φυσικά! ἀπάντησε. Έχεις τὰ γράμματα του! Κι' ὕστερα, βρῆκαν τὸ παλτό του, στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ!

— Ναι, βέβαια... Μὰ, ὅσο δὲ βρίσκεται τὸ σώμα του, ἐγὼ θὰ πιστεύω πάντα, ὅτι ζῇ ἀκόμα. Ὅχι, δὲ μπορεῖ νὰ πεθάνει! Ὅα μὲ σκέφθηκε τὴν τελευταία στιγμὴ, θὰ δίστασε... καὶ θὰ ξαναγυρίσει στὴν ἀγκαλιά μου!

— Μὴν τὸ ἐλπίζεις! ἔσπασε ὁ Πομπέο. Ἀκόμα κι' ἂν ζούσε, δὲν ἐπρόκειτο πιά νὰ τὸν ξανα-δῆς!

— Γιατί;... φώναξε ἡ Μαρκέλλα.

— Γιατὶ αυτόκτονήσε ἐξ αἰτίας τῆς αἰσχρῆς διαγωγῆς σου! ἀπάντησε ὁ Πομπέο, τρελλὸς ἀπὸ θυμὸ.

— Ἡ Μαρκέλλα τινάχτηκε ὀρθια, ἀγανακτισμένη.

— Αυτό εἶναι μὲ καὶ καινούργια μηχανορραφία σου! φώναξε. Λες ψέματα!

— Ο Πομπέο κατακοκκίνισε.

— Δὲ μὲ πιστεύεις; Ἐγὼ ἐδὼ τὸ γράμμα, ποὺ μοῦ ἔγραψε ὁ Ντάριο πρίν πεθάνῃ. Ὅα σου τὸ ἔκρυβα πάντα, ἂν δὲ μ' ἀναγκάζει ἐσὺ νὰ μιλήσω! Ἀκουσε...

Κι' ἄρχισε νὰ διαβάζει σιγά-σιγά, τονίζοντας μιά-μιά τὶς λέξεις, μὲ ἀνία χαρά.

— Ἡ Μαρκέλλα ἄκουγε μὲ σπαραγμὸ. Τῆς φαινόταν πως ἔδλεπε ν' ἀνοιγῇ μπροστά της μιά ἀδυσσος αἰμάτων καὶ ἀτιμίας...

Μὰ, ὅταν ὁ Πομπέο ἔφτασε στὸ σημείο ἐκεῖνο, ποὺ τοῦλεγε ὁ μελαγχρινὸς πᾶς τὸν ἐμπιστευόταν τὴν γυναῖκά του, ἔνα οὐρλιασμὸ ἀγανακτικῆς ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη της.

— Φτάνει! Σάπια! Κάθε ἐπαινος τοῦ ἀμοιροῦ συζύγου μου εἶναι μὴ καταδικὴ γιατὰ σένα, τέρας... γιατὰ σένα, ἀδελφοκτόνε, ποὺ σκέφθηκες νὰ μὲ συκοφαντήσης, γιατὰ νὰ σπρώξεις ἐκεῖνο τὸ δυστυχισμένο σ' ἓνα ἀπελπισμένο διάστημα! Ἐγὼ φιλενάδα ποὺ φάκτερ!... Ἐξέρες καλά νὰ λες ψέματα, καὶ τὰ μεταχειρίστηκες γιατὰ νὰ καταστρέψης τὸν ἀδελφό σου καὶ νὰ μ' ἐχῆς πιά στὰ χέρια σου. Μὰ δὲ θὰ πετύχῃ ὁ σκοπὸς σου. Καίν! Καίν!

— Ο Πομπέο ἔτριξε τὰ δόντια του.

— Θα γίνης δική μου... ἀλλοίως θὰ σὲ ἐξευτελίωω μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο, σφεδρώνοντας τὴν ἀληθινὴ αἰτία τῆς αυτόκτονίας τοῦ Ντάριο!

— Μπορεῖς νὰ τὸ κάμης. Κα-νείς δὲ θὰ σὲ πιστέψῃ... Κι' ἄλ-λωστε, δὲ μ' ἐνδιαφέρει ἂν τὸ πιστέψουν, ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι ἐν τάξει μὲ τὸ Θεὸ καὶ μὲ τὴ συνείδησί μου.

Τὰ μάτια τοῦ Πομπέο ἀστράφτανε. Φαινόταν σὰ νὰ θέλανε νὰ κεραυνολήσουν τὴ δυστυχὴ γυναῖκα.

— Θα σὲ κάνω νὰ λυγίσης.

— Θα σὲ κάνω νὰ λυγίσης.

— Θα σὲ κάνω νὰ λυγίσης.

— Θα σὲ κάνω νὰ λυγίσης.

— Θα σὲ κάνω νὰ λυγίσης.

μούγκρισε, θα σ' ερωτώ, χρησιμοποίησε τα δικαιώματά σου, που μου δώσε ο αδελφός μου απάνω σου.

— Γιατί δεν ήξερε σε ποιο τέρας την εμπιστευόταν; Πρόφερε μια φωνή πίσω τους.

— Ένας άντρας είχε προσβάλει στο κατώφλι της κάμαρας της Μαρκέλλας.

Ο Πομπέο έμπηξε μια φοβερή κραυγή. Έκαμε ένα βήμα πίσω, τεντώνοντας τα χέρια του, σά να ήθελε ν' απομακρύνει μια προμαχική όπτασία, ενώ είχαν σηκωθεί οι τριχές του κεφαλιού του.

Ο άνθρωπος έκρινε ήταν ο αδελφός του, ο Ντάριο!

Ε.

Είχε παίξει, λοιπόν, μια άνοητη κωμωδία ο Ντάριο Τέρνι.

— Όχι! Όταν πράδισε προς το ποτάμι, είχε πραγματικά το σκοπό να πνιγί.

Φτάνοντας στην όχθη, σταμάτησε, κίτταξε το νερό, που κυλούσε όρμητικά, κι ένα θλιμμένο χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του.

— 'Ο τάφος μου! μουρμούρισε.

Έβγαλε το καπέλο και το παλτό του και κάθισε στο πεζούλι. Σκεπτότανε πώς, την άλλη μέρα, θα βρισκόταν το πτώμα του στο ποτάμι. Φανταζόταν τον κόσμο, που θα μαζεύονταν εκεί, νόμιζε πως άκουγε τα σχόλιά του...

Μερικοί θα τον συμπονούσαν, άλλοι θα τον εிரανεύονταν κι άλλοι πάλι θα λέγανε:

— Έτσι καταντών οι τραπεζίτες. Αφού ρουφήξουν το αίμα τόσων φτωχών ανθρώπων, φτάνει μια μέρα, που πληρώνουν τις αμαρτίες τους!

Θα μεταφέρανε ύστερα το πτώμα του στο σπίτι του και θ' άρχιζε τότε η παρέλασι συγγενών και φίλων.

Η Μαρκέλλα θα ήταν άπεμπισμένη. Θα την τυραννούσαν ίσως οι τύψεις.

Η κόρη του κι' ο αδελφός του θα κλαίγανε άπαρηγόρητα...

Στη σκέψη του Πομπέο, ο Ντάριο αναρωτήθηκε μήπως είχε γελασθή. Στο κάτω-κάτω, ποιες αποδείξεις της προδοσίας της Μαρκέλλας του είχε παρουσιάσει ο αδελφός του; Ήταν δυνατός, αυτή, που λάτρευε την κόρη της, να χρησιμοποίηση άλλοτε τ' όνομά της, για να σκεπάσει τους α-

νομίους έρωτές της με κείνο το φοιτητή;

Μπορούσε ποτέ να τον εξεπάτησε τόσο χρόνια, να ήταν ένα ψέμα ο έρωτάς της κι' η πίστι της;

Η αμφιβολία είχε αρχίσει να εισχωρή στην ψυχή του.

— Όχι πώς υπαίτησε τον Πομπέο. Βέβαια, ο αδελφός του είχε μιλήσει από άγνοια και ενδιαφέρον. Μα αυτός, πριν πάρει μια τέτοια τραγική απόφαση, δεν έπρεπε να βεβαιωθεί πρώτα πως ήταν αληθινά όσα είχε μόθει;

Θα ήταν, βέβαια, φριχτό να πιάσει τη Μαρκέλλα με το φίλο της. Μα δεν ήταν άλλο τόσο φριχτό να πεθάνει με την ιδέα της προδοσίας της, ενώ ήταν ίσως άθωα;

Μετάνοιανε σιγά-σιγά που είχε γράψει εκείνα τα γράμματα, που είχε σκεφθεί να πεθάνει...

Μα ήταν ακόμα καιρός να βεβαιωθεί! "Αν η Μαρκέλλα ήταν άθωα, θα ζούσε τρισεπίτονος μαζί της, έστω και πιο φτωχικά. "Αν τον άπατοσε, θα σκοτωνόταν τότε μπροστά στα μάτια της.

Τού ήθελε ξαφνικά μια έμπνευση: Να κάνει να πιστέψουν όλοι πως αυτοκτόνησε κι' ύστερα να παρομοιωθεί κρυφά, να παρακολουθήσει τη Μαρκέλλα και να πεισθή με τα μάτια του και με τ' αυτιά του για την προδοσία της ή για την αθωότητά της.

Αφού πήρε αυτή την απόφαση, θέλησε να την πραγματοποιήσει άμεσα.

Έβγαλε απ' την τσέπη του παλτού του το πορτοφόλι του και δυο μικρά κλειδιά: του γραφείου του και του σπιτιού του. Αφισε χάμω, στην όχθη, το παλτό και το καπέλο του κι' απομακρύνθηκε απ' το μέρος εκείνο, αποφασισμένος να τ' ανακαλύψει όλα.

Πήγε να μείνει σ' ένα μικρό ξενοδοχείο, σε μια γειτονιά, όπου δεν τον ήξερε κανείς. Ζήτησε μια κάμαρα, δίνοντας ψεύτικο όνομα.

Είπε πως ήταν πλάσις και πως θάφευγε το πρωί νωρίς.

Πλάγιασε ντυμένος κι' άποκοιμήθηκε ήσυχα.

Όταν ξύπνησε, την αύγη, πλύθηκε, ντύθηκε και βγήκε απ' το ξενοδοχείο. Πήρε ένα ταξί και πήγε να κάνει διάφορα ψώνια, σε καταστήματα, όπου ήταν άγνωστος. Προμηθεύθηκε μια μικρή βαλίτσα, ένα καθρέφτη, μια περρού-

κα, μια ψεύτικη γενειάδα, μαύρα γυαλιά.

Συμβουλευθηκε ύστερα τα δρομολόγια των τρένων και είδε πως προλάβαινε να πάει στο σταθμό και να πάρει το έξπρες της Γένοβας.

Έτσι κι' έκανε. Ανέβηκε σ' ένα άδειαν διαμέρισμα πρώτης θέσεως. Μόλις ξεκίνησε το τρένο, άρχισε το έργο της μεταμορφώσεώς του. Καί, πριν φτάσει στον επόμενο σταθμό, είχε γίνει τελείως άγνωριστος. Φαινόταν σαν "Αγγλος τουρίστας.

Στη Γένοβα, έφαγε σ' ένα ρεστοράν κι' έπειτα πήγε ν' αγοράσει καινούργια ρούχα.

Το ίδιο βράδυ, γύρισε στο Τουρίνο. Έγκαταστάθηκε σ' ένα ξενοδοχείο, το πιο κοντινό στο σπίτι του.

Στο ρεστοράν, κανείς δεν του έδωσε προσοχή. Τεντώνοντας ώστόσο τ' αυτί του, άκουσε πως κουδούνιζε για την αυτοκτονία του.

Δεν το πίστευα ποτέ να τελειώσει έτσι! Έλεγε ένας άντρας με κόκκινο πρόσωπο. Αυτός ήταν άνθρωπος μυαλωμένος, εργατικός, καλός οικογενειάρχης, με μια τιμία και ένδοξη γυναίκα και με μια κόρη καλοπαιδισμένη. Πρέπει να κρεμάστηκε ξαφνικά, για να πάρει μια τέτοια απόφαση! Αφού είχε άφοκη πίστωση, ώστε να εκπληρώσει όλες τις υποχρεώσεις του και να σώσει την Τραπεζά του απ' την καταστροφή...

Βρέθηκε το πτώμα; ρώτησε κάποιος.

— Όχι. Ποιος ξέρει που το πήγε το ποτάμι!

Ο Ντάριο δεν έκανε λέξη απ' όσα λέγανε γι' αυτόν.

Κανείς δεν έκανε τον παραμικρό υπαινιγμό εναντίον της γυναίκας του. Όλοι την επαινούσαν για την άρετή της!

Σίγουρα λοιπόν, θα είχε γελασθή ο Πομπέο!

Ο Ντάριο περίμενε με λαχτάρα να νυχτώσει.

Τέλος, κατά τις 1, πέρασε έξω απ' το μέγαρό του. Πόρτες και παράθυρα ήταν κατάκλειστα. Το σπίτι φαινόταν έρημο.

Ο Ντάριο πλησίασε σε μια μικρή πορτοούλα της Τραπεζας, την άνοιξε αθρόβα, μπήκε και την εξετάζει σίτως του.

Βρέθηκε στα σκοτεινά. Άναψε ένα σπρίτο και προχώρησε. Ξαφνικά όμως σταμάτησε. Είχε

ακούσει όμιλίες στο γραφείο του και είδε να βγαίνει λίγο φως απ' την πόρτα. Ποιος νάταν εκεί μέσα;

Έσθωσε το σπρίτο και πλησίασε, πατώντας στα νύχια. Απ' τη μισανοικτη πόρτα, είδε τη Μαρκέλλα, καθισμένη κοντά στο τραπέζι του, και λίγο πιο τέρα το Φάκτερ. Λίγο έλειπε τότε να προδώσει την παρουσία του με μια κραυγή...

Κατάφερε, ωστόσο να συγκρατηθή, με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια. "Ήθελε να τ' αμύνη!

Το φως έπεφτε στο πρόσωπο της Μαρκέλλας. Κι' υπήρχε άποια υποψία στη μορφή της τέτοιος ελλεικρινής πόνος, ώστε ο Ντάριο τη λυπήθηκε.

Μα κι' ο Φάκτερ φαινόταν θλιμμένος.

— Έλάτε, ήσυχαστε! Έλεγε στη Μαρκέλλα. Σας το είχα πη ότι πώς θα σας έκανε κακό νάρητε εδώ!...

Εκείνη πέρασε το χέρι της πάνω απ' το μέτωπό της.

— Είχα μια παράλογη ελπίδα, μουρμούρισε. Μου φαινόταν πως ήταν όλα ένα όνειρο... Μου είχε καρφωθεί η ιδέα πως θα τον εύρισκε εδώ, στο γραφείο του, πως θα μπορούσα να του πω να μην απελπίζεται γιατί η γενναϊωδωρία σας θα μάς έσωζε απ' την καταστροφή.

— Άκούστε, Μαρκέλλα! Θέλετε να σας μιλήσω με ειλικρίνεια, τώρα που είμαστε μόνοι και δε μπορεί κανείς να μάς άκούσει; Είπε ο Φάκτερ.

Μιλήστε, μιλήστε! Δώσα μου μια ελπίδα!

— Άλλοίμονο, κυρία, θάβινα και τη ζωή μου ακόμα για ν' αναστήσω τον άντρα σας, γιατί κ' έθε δάκρυ απ' τα μάτια σας στάζει μέσα στην καρδιά μου σ' αλυμένο μολύβι. Μακάρι να μπορούσα να υποφέρω σ' όλη μου τη ζωή, για να σας φυλάξω από ένα πόνο... Μα, δυστυχώς, δεν είναι στο χέρι μου να σας δώσω πίσω το Ντάριο!

Ο Γερμανός μιλούσε σοβαρά. Ο άνθρωπος αυτός, που καταστρέφει δίχως τύψη την "Εμμα, που επιδίωκε να κατακτήσει την "Ελενα, ο εγωιστικός εκείνος τύπος, διατηρούσε μέσα στην ψυχή του το άγνο αίσθημα, που του είχε έμπνευσει η Μαρκέλλα απ' την ήμερα, που την πρωτοείδε — ένα αίσθημα, που παρα-

ξένευε κι' αυτόν τον ίδιο.

Ο Ντάριο είπε με το νού του πως αυτή δεν ήταν γλώσσα έραστού, αλλά ενός αληθινού φίλου, που έπαιρνε μέρος στο πένθος του σπιτιού και ζητούσε να προσφέρει μια κάποια παρηγορία...

Μπορώ, ωστόσο, κυρία, να σας βοηθήσω να πάρετε εκδίκηση! προσέθεσε ζωηρά ο Φάκτερ.

Η έκτακτη αλλαγή της φυσιογνωμίας της Μαρκέλλας έκαμε το Ντάριο να σαστίσει. Τα χαρακτηριστικά της δεν έκφραζαν πια πόνο, αλλά τρομερή όργη.

— Ά, το καταλαβαίνετε, λοιπόν, και σεις, φώναξε, πως ένα κακούργο χέρι έσπρωξε το Ντάριο στο θάνατο; Όχι, δεν αυτοκτόνησε, επειδή φοβότανε μη χρεωκοπήσει. Με ήξερε αρκετά, ώστε να καταλαβαίνει πως θα συμμεριζόμουν με χαρά τη φτώχεια του, έπειτα από τα πλούτη, που μου είχε προσφέρει! Ο αδελφός του όμως, έκρινε ο Κρίν, που με μισεί θανάσιμα, επειδή έχασε κά-θε ελπίδα να μ' αποκτήσει, να βρήκε κάποιο τρόπο να τον χτυπήσει κατάκαρδα... Αυτό σκεφθήκατε και σεις;

Ναί...

Είχε απομακρυνθή στο μεταξύ, όχι για να εξετάσει την οικονομική κατάσταση της επιχείρησής, όπως ισχυρίστηκε, αλλά γιατί προαισθανόταν την καταστροφή, που θα συνέβαινε εξ αιτίας του... Κι' όμως ο καμμένος ο Ντάριο του είχε τόση εμπιστοσύνη. Ούτε υπαίτησε ποτέ το άμαρτωλό πάθος του για μένα!

Η Μαρκέλλα έτρεμε συγκορμη. Φαινόταν τόσο δυσφορία, αυτή τη στιγμή, ώστε ο Φάκτερ την κτύπησε έκστατος. — Όσο για το Ντάριο, ήταν αδύνατο να περιγραφή το τι αισθανόταν αυτή τη στιγμή. Λίγο έλειπε να πείσει κεραυνοβολημένος απ' την απόκαλυψη της προδοσίας του Πομπέο... — Όστε ο αδελφός του, που τον αγαπούσε πάντα και τον σεβόταν, που του είχε τυλίξει εμπιστοσύνη, νομίζοντας τον καλό κι' ευγενικό, ήταν ένα τέρας! Κι' αυτός του είχε εμπιστευθή τη Μαρκέλλα, όταν αποφάσισε να πεθάνει!

Κτύπατε τώρα τη γυναίκα του με άπειρη τρυφερότητα, διαδίζοντάς στο πρόσωπό της τις άγωνίες, που είχε περάσει. Ήθελαν ν' άκούσει ακόμα κι' άλλα, εναθρήκε κάπως τις δυνάμεις του, συνήθε κάπως... Η Μαρκέλλα συνέχισε: — Έπειτα απ' τις πρώτες αποπείρες του να με κατακτήσει, μ' άφησε ήσυχη για μερικά χρόνια. Έλπιζα πως δε με σκεπτότανε πια, όταν έτυχε να συνδεθώ με κείνη τη γυναίκα, που με νόμιζε αντίζηλό της και που κρατούσε τα γράμματα της κόρης μου... Ποιος μπορούσε να φαντασθή, ότι το ειδύλλιο μιας κοπέλλας θα χρησίμευε για την καταστροφή της υπέρας της;

Μα ήταν άθωα κι' η κόρη σας, τη δέχομαι ο Φάκτερ.

— Αφού ώμολόγησε... — Απο αυτοθυσία για τη φιλή της. Η παρανοική ποινή είναι η "Εμμα, εκείνη, που με κυνηγάει με το μίσος της!

Ο Ντάριο είχε παραζαλισθή απ' όλη αυτά τα καινούργια πράγματα, που μάθαινε...

— Αμφιβάλλετε; εξακολούθησε ο Φάκτερ. Μα βέβαια, έσείς, ή τόσο καλή κι' άγνή, δε υπολείπετε να βάλετε κακό στο μυαλό σας για τους άλλους... Κι' όμως σας ακίζονται πως δεν κατηγορώ την "Εμμα χωρίς τίποτα γι' αυτό, θ' αντέφερε της στροφής, αν οι ένοργίες της σπείονταν, αν μόνο έμνημον. Έδώ όμως πρόκειται για την κόρη σας...

— Οέ μου! Σε ποιόν να πιστέψω πια κανείς, σ' αυτό τον κό-

Ο ΤΖΩΝ ΓΟΥΑΙΝΝ ΣΟΒΑΡΑ ΑΡΡΩΣΤΟΣ

Ο Τζων Γουαίνν. Ένα από τα πιο λαμπρά άστέρια της παλαιάς φρουράς του Χόλλυγουντ, εγκατέλειψε το γυρίσμα του νέου του φιλμ στην Ιρλανδία, και κατέφυγε σε μια κλινική του Λος Άντζελες, όπου του έγινε καί' άρχην μια επέμβαση στη στήνερτα του δεξιού ποδιού, την οποία είχε σπάσει περτώντας από το άλογο. Η έγχειρση πέντε, αλλά ο Τζων παρουσίασε ύστερα από λίγες μέρες ένα μυστηριώδη πυρετό. Οι γιατροί άναήτησαν τα αίτια και άνακάλυψαν τότε μερικά καρκινώματα στους πνεύμονες που ήθελαν, που είναι σήμερα 57 χρόνων. Τον υπέβαλαν άμέσως σε μια δεύτερη λεπτή επέμβαση στους πνεύμονες, που κι' αυτή πέντε άπολύτως, δίνοντας στους χειρουργούς βάσιμες έλλειδες πως ο άρρωστος θα σωθή τελικά. Άνωτέρω μια φωτογραφία από το εύτυχισμένο πρόσφατο παρελθόν του καλλιτέχνη. Ο Τζων μαζί με την Περούσιανή σύζυγό του Πιλάρ Παλέτ και τα δυο παιδιά, που άπέκτησε μαζί της.

σμο; Η "Εμμα είχε κερδίσει όλη την εμπιστοσύνη μου! "Ελεγε η ίδια πως θυσιάζονταν για την "Ελενα, παρουσιάζοντας εκείνα τα γράμματα για δική της.

— Ψέμα! "Υποκρισία!... "Εγώ άνακάλυφα όλη την αλήθεια. Η "Ελενα άγαπούσε πολύ την "Εμμα. Κι' όταν ο φοιτητής έρωτεύθηκε τη δεύτερη, νομίζοντας την κόρη του τραπεζίτη Τέρνι, την έβαλε η "Ελενα να του γράφει με το δικό της όνομα. Βέβαια, και-μιά τους δε σκεπτότανε τότε πως εκείνα τα γράμματα μπορούσαν να κάνουν άργότερα τέτοιο κακό... Μα θα μου τ' άδωξη η Φωρόστα, κι' έτσι θάγεται την αποδείξη πως η "Εμμα δεν πήγε ποτέ στο σπίτι της.

— Την ύπουλη!... Είναι άνα-

ξια από το κουνιάδο μου, που, όταν έμαθε για τα γράμματα με τ' όνομα της "Ελενας, υπαίτησε-θηκε άμέσως, ότι τα είχα μεταχειρισθή εγώ για να γράψω στο φίλο μου. Τον παρακάλεσα να μου δώσει πίσω τα δυο γράμματα, που είχε στην κατοχή του, κι' εκείνος μου ξανάκα- τότε τις άισχρες προτάσεις του, που τις άκούσατε τυχαίως, το βράδυ εκείνο του χορού, όταν με πήγε ο Πομπέο στη σέσσα, δίδων για να μου κάνει μια σπουδαία αποκάλυψη. Κι' έτσι μου προσέφε-ρατε ύστερα τη βοήθειά σας εναντίον του.

— Έννοια σου, θα άποφύγω τα σκάνδαλα. Ο Φάκτερ θα με βοηθήσει στο σχέδιο μου.

— Ευχαριστώ! Μα τώρα πρέπει να μάδετε και οι δυο σας πως βρίσκομαι τώρα εδώ, ενώ είχα αποφασίσει να έγκαταλείψω για πάντα τον κόσμο.

Κι' ο Ντάριο διηγήθηκε όσα είχαν συμβή, ως τη στιγμή, που είδε απ' τη μισανοικτη πόρτα τη Μαρκέλλα και το Φάκτερ κι' άκουσε όλη τη συνομιλία τους.

Περιέγραψε τη χαρά, που ένωσε, όταν βεβαιώθηκε για την αθωότητα της Μαρκέλλας του, και την άγωνία, που του είχαν προκαλέσει οι τρομερές αποκαλύψεις για τον Πομπέο.

— Είναι φριχτό! τσαύλιζε με ραγισμένη φωνή. Ο αδελφός μου!...

Η Μαρκέλλα του έκλεισε το στόμα με το χέρι της.

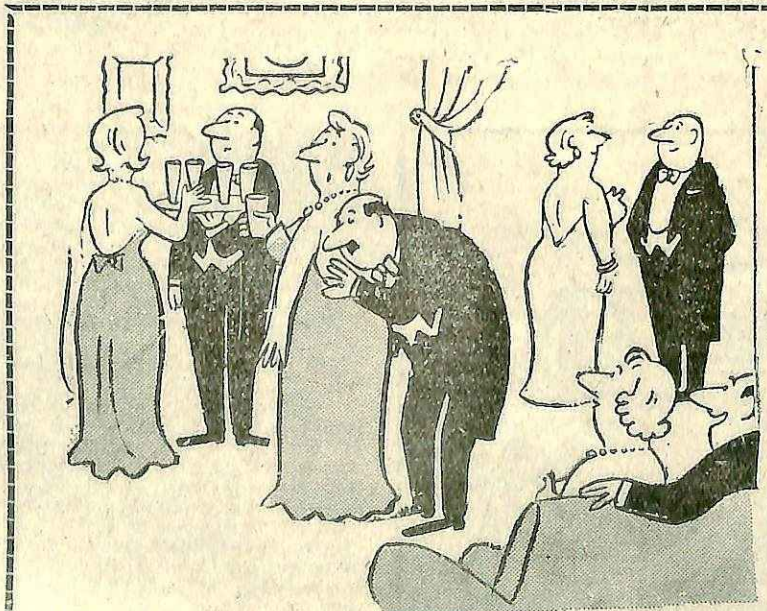
— Άς μη μιλάμε πια γι' αυτό, που είπα. Έχασε τα όλα!

Δε μπορώ, άπάντησε ο Ντάριο. Άκούστε με καλά κι' οι δυο σας. Πριν απ' όλα, πρέπει να εξακολουθήσουν όλοι να πιστεύουν πως αυτοκτόνησα και να συνεχίσουν οι έρευνες για το πτώμα μου. Προπάντων ο Πομπέο πρέπει να είναι άπολύτως βέβαιος για το θάνατό μου... Θα μείνω στο μεταξύ κρυμμένος στο διαμέρισμά μου, Μαρκέλλα. Θα παρουσιάσω μόνο στην κατάλληλη στιγμή... γιατί, τώρα που ο Πομπέο έχει απαλλαγή απ' την παρουσία μου, θα πετάξω τελείως τη μάσκα.

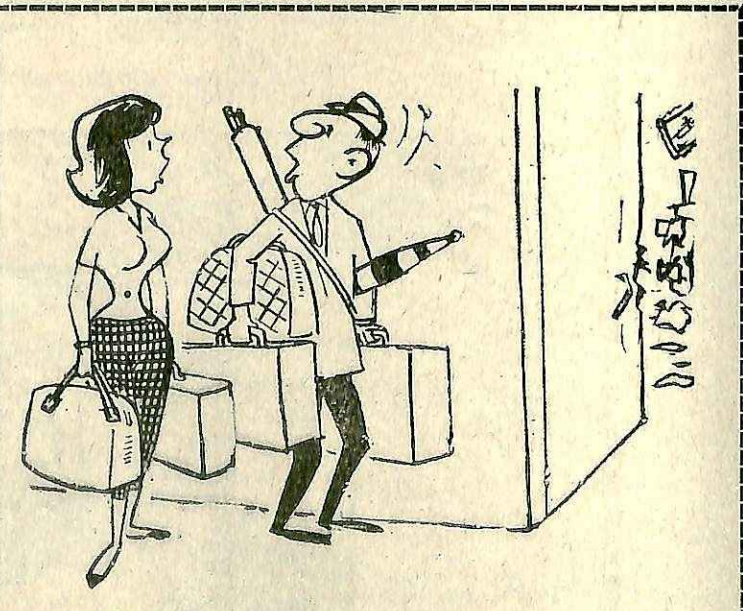
Σφιγγοντας το χέρι της γυναίκας του μέσα στα δικά του, εξακολούθησε να της μιλά ήρεμα. Της έξηγοϋσε το σχέδιο του: πως θα τιμωρούσε τον Πομπέο, χωρίς να υποπτευθή κανείς το όδυνόρο εκείνο οικογενειακό δράμα — προπάντων δε η "Ελενα και ο άντρας της.

Ο Φάκτερ και η κ. Τέρνι τον άκουσαν με προσοχή και κουνούσαν κάθε τόσο το κεφάλι τους, για να δείξουν πως συμφωνούσαν μαζί του. Όταν έφυγε ο Φάκτερ, τα είχαν πια κανονίσει όλα.

Ο Πομπέο γύρισε απ' το ταξίδι του το πρωί. Άλλά, για πολλές μέρες, όπως ξέρουμε, δεν έπιδίξε να δει τη κόρη του, ώ-

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ — Πάλι άρηρημένος, γιατρέ!... Δεν είμαστε στο ιατρείο σας!

— Έρεεις κάτι, Θεοδοσία; Έχασα τα κλειδιά στο ξενοδοχείο!...

που επιτέλους ζήτησε εκείνη να του μιλήσει, για να δοθεί πια μία λύση.

Και η λύση αυτή ήταν τρομερή για τον Πομπέο!

Στ'.

Οι εφημερίδες του Τουρίνου γράφανε, την άλλη μέρα:

«Ο τρομακτικός Ντάριο Τέονι βρίσκεται στη ζωή. Πέρασε όμως μία ισχυρή νευρική κρίση, που κλονίσε σοβαρά την υγεία του, και είναι αναγκασμένος τώρα να αποσυρθεί από την επιχείρησή του. Θα τον διαδεχθεί στην Τράπεζά του ο Γερμανός εκατομμυριούχος Γουσταύος Φάκτερ, άμφισχ του γνωστού επιχειρηματία Έλμ».

«Ο μεγαλύτερος αδελφός Τέρνι, ο Πομπέο, απέσυρε το μερίδιό του κι' εγκατέλειψε το Τουρίνο. Άλλοι λένε πως ακολούθησε μία ωραία φιλενάδα του, τη Φλωρέστα, κι' άλλοι πως έφυγε για ένα μακρινό εξοριζοντικό ταξίδι».

«Ετσι, η κοινή γνώμη δεν έμαθε ότι είχε συμβεί στο σπίτι των Τέρνι, μέσα στο σαλόνι της Μαρκελλάς...»

Ο Πομπέο είχε καταπραυδίσει, βλέποντας ξαφνικά μπροστά του τον αδελφό του.

Ωστόσο, δεν ένωσε καθόλου τύψεις ή μεταμέλεια. Λυσούσε μάλιστα, βλέποντας να του ξεφεύγει η Μαρκελλά. Αισθάνονταν τώρα ένα τυφλό μίσος γι' αυτήν, μία δίψα να εκδικηθεί...

Την άλλη μέρα, ο Φάκτερ παρουσιάστηκε στην Τράπεζα και ζήτησε να αποσυρή τα εκατομμύριά του. Ο Ντάριο δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Ο Πομπέο προσπάθησε να παλέψει, στο τέλος όμως, αναγκάστηκε να υποκύψει.

Ήταν αδύνατο πια να σταθεί η Τράπεζα, έπειτα από τέτοιου οικονομικού κλονισμό. Την ανέλαβε, λοιπόν, ο Φάκτερ. Πήρε επίσης το μέγαρο των δυο αδελφών.

«Επειτα απ' την εκκαθάριση των λογαριασμών, έμεινε στο Ντάριο μία ωραία βίλλα και 300 χιλιάδες μετρητά».

Ο Πομπέο πήρε μόνο 100 χιλιάδες, γιατί τα βιβλία δείχνανε πως είχε αποσύρει μεγάλα ποσά, τον τελευταίο καιρό. Δεν του έμνε λοιπόν άλλη λύση, παρά να φύγει για ένα χρονικό διάστημα απ' την Ιταλία.

Έλιπε πως θαπαιρνε μαζί του τη Φλωρέστα, για να τον βοηθήσει άογότερα στην εκδίκαση του. Όταν πήγε όμως στο σπίτι της να τη βρει, έμαθε πως είχε φύγει για τη Γερμανία.

Δεν του έμνε πια παρά ν' αποχαιρετήσει την ανήψια του.

Η Έλενα άγνοουσε — όπως

δλοι — το δράμα, που είχε συν-

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

P. PANOUTSO

Διπλωμα και θραύειον τηλεπαθεί-
σε. Με δαμάς 50 θά σας απαν-
τήση για κάθε ζήτημα σας (ερωτι-
κούς θεσμούς, απογοητεύσεις, αμφι-
βολίες, οικογενειακές καταστάσεις,
απόψεις αντικειμένων). Γράψτε α-
πό εσωτερικών και εξωτερικών, απο-
στεύατε ημερομηνία γεννήσεως και
γραμματολόγιον απαντήσεως. Δέχεται
δωρεάν επί συνεντεύξεως. Ώραι 10 π.
μ. — 6 μ.μ., πλιν Κυριακής, δδός
Ηπείρου 54, Άγ. Παρασκευή, λεω-
φορείον Ν. Ζωής, στάσις 3η, τηλέφ.
650-418.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων και Σκουρνάρια 28 (παρά
την Όμνιον) 9-2 και 5-7½ μ.μ.
Τηλέφωνον 523.708.

ο' δλο τόν κόσμο

Πρωτότυπος τρόπος δικτατορίας

Στο Λόντι της Ιταλίας, ο 64ε-
της κτηματίας Τζιοβάνι Μουζάρι
αυτοκτόνησε, φουτεώντας μία σφαί-
ρα στο κεφάλι του, για να δια-

μαρτυρηθεί επειδή η Έφορία του
είχε επιβάλει φόρους, που, κατά
τη γνώμη του, ήταν υπερβολικοί.

Του γύρισε διπλά
τὰ χρήματα που του έκλειψε

Ένας Αμερικανός, ο Έντιου-
αρντ Άμπραμς, που είχε πάει στις
Ιπποδρόμιες της Τζενέβ, στην Πεν-
συλβανία, είδε, ξαφνικά, πως του
είχαν κλείσει το πορτοφόλι, που
περιείχε διάφορα χαρτιά, ένα
σημειωματάριο με διευκύνσεις και
200 δολάρια. Την επομένη, όμως
το πορτοφόλι, από το οποίο δεν έ-
λειπε τίποτα, του έπαστράφη με το
ταχυδρομείο. Μόνον ότι, αντί για
τα 200 δολάρια που είχε χάρει,
βρίσκονταν μέσα σ' αυτό 400. Έ-
να άγνωστο σημείωμα του εξηγού-
σε αυτό το διπλοσάμισμα ως εξής:
«Τα 200 δολάρια είναι δικά σου.
Τα άλλα 200 είναι το μερίδιό σου
από τα κέρδη που απέκομισα παί-
ζοντας με τα χρήματά σου».

«Θάψετε με
μέσα στην Κέντιλάκ μου»

Αυτή ήταν η τελευταία παραγ-
γελία ενός πλούσιου Αμερικανού,
που πέθανε σε ηλικία 94 χρόνων,
χωρίς να του συμβεί ποτέ το πα-
ραμικρό αυτοκινητικό ατύχημα. Η
επιθυμία του εξεπληρώθη. Πάντα
χρησιμεύει σαν επιτύμβια πλάκα,
στο κατώ του αυτοκινήτου, που
οι κληρονόμοι του γράφουν τη φρά-
ση: «Ενθάδε κείται ένας άνθρωπος
που ήξερε να σωφάρη».

Ήταν στραβά
τὰ πόδια της μνηστής;

Ο δικαστής Τέο Κέννεν, από το
Μπιλινγκς της Μοντάνα, κατά τη
γιορτή που ωργάνωσαν οι φίλοι του,
με την ευκαιρία της αποχωρήσεώς
του από την ενεργό υπηρεσία, έπει-
τα από 35 χρόνια ευδοκίμου δρα-
σεως, άφηγήθηκε τα εξής:

«Δυο φορές, κατά τη διάρκεια
της σταδιοδρομίας μου, βρέθηκα σε
πολύ δύσκολη θέση. Την πρώτη ή-
ταν το 1930. Ένας κάου-μπου πα-
ρουσιάστηκε στο γραφείο μου και
μού έκαμε την ακόλουθη ερώτηση:
«Ένας άντρας έχει ή όχι το δικαί-
ωμα να ζητήσει να ιδεί τα πόδια
της μελλούσης συζύγου του πριν ά-
πό το γάμο;» Ο νέος αυτός βασ-
ανίζονταν από την αμφιβολία. Του
είχαν πει ότι η μνηστή του είχε
στραβά πόδια, αλλά δεν ήξερε πως
να το εξακριβώσει, χωρίς να την
προσβάλει.

«Τη δεύτερη φορά ήταν το 1955.
«Νόθε να μ' επισκεφθεί ένας νεαρός
σύζυγος. Κατηγόρουσε τη γυναίκα

του για ψυχική σκληρότητα. Του έ-
φρε να πλένι τα πιάτα, αλλά η
γυναίκα του του το απαγόρευε.

«Αυτά τα δυο προβλήματα, τα
έλυσα ως εξής: Είπα στον κάου-
μπου να οργανώσει ένα χορό στο
ράντοου του και να με προσκαλέσει
και μένα. Έτσι έγινε. Προσκάλε-
σα τότε τη μνηστή του σ' ένα
βάλς και, με τον τρόπο αυτό, ο
νέος μπόρεσε να ιδεί τα πόδια σας,
που, εύτυχώς, ήταν ίσια. Στη δεύ-
τερη περίπτωση, δε μπόρεσα να κά-
νω τίποτα άλλο από το να συμβου-
λεύσω το διαζύγιο, αφού κανείς από
τους δυο συζύγους δεν ήθελε να
υποχωρήσει. Πραγματικά, οι δυο αύ-
τοί σύζυγοι χώρισαν».

Η Ραμόνα
ζημίωσε τον άντρα της

Μιά μανάβισσα, στην Πάλμα της
Μαγιόρκας, έδιπλασίασε την πελα-
τεία της μ' ένα έξυπνο τέχνασμα,
αλλά κινδύνευε να χάσει την ευτυχία
της. Τον περασμένο μήνα, η Ρα-
μόνα Λάσσα, ηλικίας 36 χρόνων, έ-
βαλε στην προθήκη του μαγαζιού
της, ένα μινιατούρα, με τις λέξεις:
«Κυρίες μου, τρώτε αμερικανικά
φουντούκια, που δυνάμυνουν τα
μαλλιά και θά σας γλυτώσουν από
τον κόπο να τρέχετε κάθε τόσο
στην κομμωτή». Από την ημέρα έ-
κείνη, η Ραμόνα άρχισε να κάνει
χρυσές δουλειές. Άλλα, ταυτόχρο-
να, η πελατεία του κομμωτού Πέν-
τρο, που είχε το κατάστημά του
απέναντι στο δικό της, ελαττώθηκε
στο μισό. Ο Πέντρο, όμως, είναι ο
σύζυγος της Ραμόνας και της δη-
μιουργεί τώρα τρομερές σκηνές. Λέ-
γοντας της πως του έκοψε την πε-
λατεία και ότι πώς, αν δεν άποκα-
ταστήσει τα πράγματα στην προη-
γούμενη θέση τους, θα την χωρίσει.
Η μόνη λύση για τη Ραμόνα εί-
ναι να πείσει να πουλάει αμερικανικά
φουντούκια.

Δέν του έφρεσε το νυφικό

Ένας κάτοικος της Πίζας έγ-
τατέλιψε τη νέα που έπρόκειτο τη
συζύγου, μπροστά στο βωμό της
έκκλησίας. Αιτία: Η μέλλουσα νύ-
φη φορούσε ένα λευκό φόρεμα, ενώ
ο μνηστήρας της της είχε ζητήσει
να φορή κόκ.

Αίματηρό ρεκόρ

Στο γαλλικό Σαμονί, ένα ατύ-
χημα, που ξέφυγε από τον έλεγχο
του οδηγού του, σκότωσε έφτα ά-
τομα, σε διάστημα μερικών δευτε-
ρολέπτων.

Ο Ζάκ Σαρριέ
έκαμε την τύχη του

Ο Ζάκ Σαρριέ, πένες σύζυγος
της Μπριζίτ Μπαρντό, παντρεύτη-
κε τη Φράνς Ντρεφούς, κόρη του
αποθανόντος πριν από λίγον καιρό
Γάλλου τραπεζίτου. Η Φράνς κλη-
ρονόμησε από τον πατέρα της μία
περιουσία, που κυμαίνεται γύρω
στα 500 εκατομμύρια δραχμές.

θή στο σπίτι της μητέρας της.
«Επειτα απ' τον πρώτο τούμο,
που της είχε προκαλέσει το γράμ-
μα του πατέρα της, είχε ήσυχ-
σει κι' είχε προσπαθήσει να πα-
ρηγορήσει τη Μαρκελλάς.

Όταν η Έμμα είδε την Έλε-
να πιδ ήσυχη, εγκατέλειψε το σπι-
τι της, όπως είχε προαναγγείλει.
«Επειτα η κόμησης έμαθε πως
ο πατέρας της ζούσε.

Άγνοουσε όμως τη σκηνή, που
συνέβη μεταξύ αυτού και του θείου
της. Όταν, λοιπόν, ο Πομπέο πή-
γε να την αποχαιρετήσει, πριν να
φύγει, τον άγκάλιασε απ' το λαι-
μό και φώναξε:

«Άλήθεια, φεύγεις; Σε έα-
νάπινα το πάθος των ταξιδιών;
Συγκινημένος απ' την υποδοχή
της, ο Πομπέο τη φίλησε τρυφε-
ρά, με δάκρυα στα μάτια.

Ναι, απάντησε. Είχα άκο-
λουθήσει την καριέρα του πατέ-
ρα μου για να ευχαριστήσω το
Ντάριο. Μά δεν είμαι πλάσματος
για επιχειρηματίας. Προτιμώ μία
ζωή νομαδική.

Ευτυχώς, λοιπόν, που ανέ-
λαβε την Τράπεζα ο κ. Φάκτερ!
Είναι έξυπνος, δραστήριος, και σί-
γουρα θα μπορέσει να αύξησει τα
εκατομμύριά του. Είναι άνθρωπος
με άπειρες βλέψεις!

Σε μάγεψε και σένα, βλέ-
πω, όπως και τη μητέρα σου, εί-
πε ο Πομπέο. Πρόδεξε όμως! Εί-
ναι επικίνδυνος τύπος, και θα θο-
ρή μία μέρα, που θα μετανιώ-
σετε γιατί του δώσατε τόσο εμ-
πιστοσύνη.

Η Έλενα χαμογέλασε ειρω-
νικά.

Πως έγινες τόσο φιλόπο-
ρος, θείο μου; Ουάμαι πώς, ό-
ταν έφτασε ο Φάκτερ στο Του-
ρίνο, για πρώτη φορά, μου μιλού-
σε γι' αυτόν μ' ένθουσιασμό.
Πως άλλαξες τώρα έτσι; Μήπως
τυχόν σου έκλειψεν η φιλενάδα σου;

Ο Πομπέο χλώμιασε.
Ο άνθρωπος αυτός θ' α-
τιμώση το σπίτι μας! Ψιθύρισε.
Σήμερα, ο πατέρας σου τον ό-
νομάζει σωτήρα του. Μά δε θ'
αργήσει ν' αντιληφθεί πως είναι ο
χειρότερος εχθρός του!

Δεν καταλαβαίνω...

Παρακολούθησε τη μητέρα
σου, και θά με καταλάβεις.

Η Έλενα ένωσε ένα σφίξιμο
στην καρδιά.

Θέλεις να με κάνεις να πι-
στέψω πως ο Φάκτερ επιβουλεύε-
ται την τιμή της μητέρας μου;
ρώτησε με ταραχή.

Μά δεν αντιληφθήκες ποτέ
τις σχέσεις τους; Έχεις κλειμέ-
να κι' εσύ τα μάτια σου, όπως
κι' ο πατέρας σου;

Η Έλενα πετάχτηκε άπάνω,
θυμωμένη:

Οχι, δεν είν' αλήθεια! Δεν
είν' αλήθεια, αυτό, που μου λές!
φώναξε.

Θά το δεις, λοιπόν! Θά το

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ —
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται: 28ης Οκτωβρίου 54 9-12
π.μ. — Τηλ. 810-807. Οικία Άγ.
Αλεξάνδρου 10 Παλ. Φαλήρων.
Διαλ.χον. Ψυχολογική Έταιρεία. Σας
απατά εις ολονδήποτε θέμα σας έν-
διαφέρει. Αισθηματικά, γάμου, θανόν-
τος, εξοφάνσεις, προβλήματα, άπά-
λειας αντικειμένων κλπ. Υποβολή
αντιβράσεις εξ αποστάσεως δια ψυ-
χοβολίας έν υπνώσει. Γράφονται από
έξωτερικών, έσωτερικών, στέλλετε
γραμμόν απαντήσεως. Κα ΤΟΥΛΑ
Μ., Πατησίων 14, 7ος όροφος, 3ον
Γρ. Τηλέφ. 620-412. Ώραι 9-1 και
5-8 μ.μ.. Άθήναι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης)
Τηλέφ. 532-563

θέλησε να σας πληγώσει στην καρ-
διά, για να με εκδικηθεί, έπειδή
τον άποκάλυψα. Είναι ο θεός σας
Πομπέο.

Η κόμησης κοκκίνισε κι' ά-
πάντησε:

Ναι...

Τό ήξερα. Ά. ο πατέρας
σας φάνηκε πολύ έπιεικής απέ-
ναντί του... στον άνθρωπο, που
τον είχε σπρώξει στην αυτοκτο-
νία!

Η Έλενα έκαμε μία τρουαγ-
μένη κίνηση.

Τί λέτε... μουρούρισε.

Την αλήθεια! Δέ θά μιλού-
σα, αν αυτός ο άθλιος δεν πρόσ-
βαλλε τη μητέρα σας.

Κι' ο Γερμανός διηγήθηκε ένα
μέρος απ' όσα είχαν συμβεί, πε-
ριγράφοντας τον Πομπέο σαν ένα

τέρας άπαίσιο. Η Έλενα τον ά-
κούγε, άναστατωμένη. Όταν τε-
λείωσε, μουρούρισε, ένώνοντας
τά χέρια της:

Συγγνώμη!... Συγγνώμη!...

Ο Γερμανός πήρε πάλι τα χέ-
ρια της και τα φίλησε.

Είσατε παιδί ακόμα, άγα-
πητή μου Έλενα, της είπε, και
παρασύρεστε εύκολα από τις έν-
τυπώσεις της στιγμής, χωρίς να
εξετάσετε αν είναι καλές ή κα-
κές. Αφήστε με έμένα να σας
όδηγήσω... Έσως δεν έξερετε πό-
σο σας αγαπώ... Αν ύπάρχει μία
γυναίκα, που μιλάει στην καρδιά
μου, είσατε σεις!

Η κόμησης είχε συγκινηθεί απ'
το πάθος, που υπήρχε στη φωνή
του. Ωστόσο, δεν είχε πεισθή ά-
κόμα έντελώς...

Σε σας έχουν έναποδέσει
την εύδυνή της διατροφής
τους. Χαρίστε τους υγεία
και δύναμι με τὰ έκλεκτά
προϊόντα

προϊόντα
ΕΛΑΙ'Σ
ΑΠΟ ΑΓΝΟ ΕΛΑΙΟΛΑΔΟ
ΕΡΓΥΗΣΙΣ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

— Τὰ ίδια είπατε και στην
Έμμα, ψιθύρισε.

Ο Φάκτερ άνασκήκωσε άπότο-
μα το κεφάλι του.

Ετσι σας είπε, η αδιάν-
τροπη; Θέλετε να μάθετε τώρα
την αλήθεια; Είχε έρθει να μου
ζητήσει εκείνα τα γραμμάτια, θέ-
λοντας να με κάνη να πιστέψω
πως ήταν δικά της. Μά εγώ ή-
ξερα πως γύρευε να τα πάρη στην
κατοχή της για να σας κατα-
στρέψη! Δέ με πιστεύετε; Δεν εί-
χατε καταλάβει, λοιπόν, ποτέ πως
η καλή σας φίλη ήταν έρωτευμέ-
νη με τον άντρα σας κι' ήθελε
να σας τον κλέψη!

Η Έλενα έγινε κατάκλιμνη.

Τό ύπαιπεύομουν! φώ-
ναξε.

Ο Φάκτερ χαμογέλασε θριαμ-
τευτικά.

Εγώ ήμουν βέβαιος. Και
της πέτασα τη μάσκα, μπροστά
στη μητέρα σας. Έπειτα η Έμ-
μα, για να μ' εκδικηθεί, με συ-
κοφάντησε σε σας.

Την άθλια!... Κι' εγώ της
είχα τόση εμπιστοσύνη! Της εί-
χα ύπασχεθή να κρατήσω μυστι-
κή την ιστορία, που σας άφω-
ρούσε...

Ποιά ιστορία; Τί θέλετε να
πήτε;

Άκούστε με! Πρέπει να μι-
λήσω, τώρα, που φέρθηκε έτσι
αίσχρα ή Έλενα... Σας μιούσε
από πολλόν καιρό. Γιατί τη στε-
ρήσατε απ' την κληρονομία του
Έλμ, που την περιμενε ο πατέ-
ρας σας από πολλά χρόνια.

Ο Φάκτερ άνασκήκωσε.

Μά τί συγγένεια είχε με
τον Έλμ; ρώτησε.

Ο πατέρας της ήταν συγ-
γενής του, απ' τη μητέρα του.
Πιστεύω δε πως η Έμμα έχει φυ-
λαχμένα κάτι γραμμάτια του θείου
σας, που της έδινε έλπίδες πως
θα ήταν η μοναδική κληρονόμος
του. Όταν σας παντρεύτηκε η ά-
νηψιά του Έλμ, σήσασε οι έλ-
πίδες της Έμμης. Έπειτα όμως
ενασγεννήθηκαν, γιατί κάποιος κα-
κός πληροποιοδότης είχε γράψει
στον πατέρα της, ότι πέθανε η
γυναίκα σας κι' ότι το παιδί της
την άκολούθησε στον τάφο.

Όλες αυτές οι άποκαλύψεις
άναστάτωσαν το Φάκτερ. Μά, ύ-
στερα, σκέφθηκε πως δεν είχε να
δοηθή τίποτε, κανένα...

Μονάχα ένα πρόσωπο θα ήταν
δυνατόν να τον προδώσει; η Κά-
τε. Αυτή όμως είχε κάθε συμφέ-
ρον να σωπάσει.

Ο Φάκτερ, καθυσχυασμένος
απ' αυτές τις σκέψεις, έβαλε τα
γέλια και φώναξε:

Πόσο θά άπογοητεύθηκε, μα-
θαίνοντας, ότι ζή πάντα αυτό το
παιδί! Καλά κάνετε, που μου τα
είπατε όλα, Έλενα. Έτσι εξή-
γώ το μίσος της φίλης σας έναν-
τίον μου... Και τώρα που βρί-
σκεται:

Δέ μου είπε που θά πή-
γαυε.

Ο Φάκτερ άνασκήκωσε.

Δεν είναι, λοιπόν, πια στο
σπίτι σας;

Είχε φύγει από μέρες. Δέ
σας τό είπε ή μου;

Οχι. Είχε να σκεφθή άλλα
πράγματα, πολύ πιο σοβαρά. Υ-
πόφερε γιατί έχανε το μέγαρο,
που έπρεπε να γίνη δικό σας.
Μά, για μένα, είναι ιερό αυτό το
σπίτι, γιατί σε κάθε δωμάτιό του
ύπάρχει μία άγαπητή άνάμνησις
σας... Έσως να κάνω άσχημα, που
σας μιλάω έτσι, μά ποιος υπο-
ρεί να πνίξη τη φωνή της
διάς του;

Δεν ύπάρχει για μένα τί-
πονη γυναίκα ωραιότερη από
σας. Έλενα! Κάμια, που να έχη
τη δική σας γοηστία. Πως υπα-
ρέσατε να πιστεύετε, έστω και
για μία στιγμή, πως σκέφθηκε
άλλη!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Το αυτοκίνητο σταμάτησε σε μια μικρή πόρτα. Ο Μπίρντι Τέρρυλ γύρισε στη νεαρή γυναίκα, που καθόταν στο πλευρό του.

— Δε θ' άργησω παρά μερικά λεπτά, της είπε.

— Νομίζεις, λοιπόν, απαραίτητη αυτή την επίσκεψη; τον ρώτησε εκείνη.

— Απαραίτητη; Δεν ξέρω... Άλλα θα ήταν χειρότερο αν έφευγα χωρίς να τον ειδοποιήσω...

Κατέδραξε από το αυτοκίνητο, διέσχισε την πόρτα και πήρε μια άλλη. Στη δεύτερη πόρτα, ύψωνόταν το πίσω μέρος μιας πολυκατοικίας με δέκα πατώματα. Ο Μπίρντι Τέρρυλ μπήκε από την εισοδο της υπηρεσίας, που βρισκόταν σ' αυτό το μέρος, κι ανέβηκε από τη σκάλα ως το τρίτο πάτωμα. Εκεί, βρήκε με τα δαχτυλά του ένα κουμπί και το πάτησε τρεις φορές, τις δυο πρώτες απανωτά, την τρίτη ύστερα από μια στιγμή. Μια πόρτα, που δε θα την υπωκυτεύονταν κανείς — τόσο καλά εφάρμοζε πάνω στον τοίχο — άνοιξε αμέσως, χάρις σ' ένα μυστικό ηλεκτρικό μηχανισμό.

Ο επισκέπτης πέρασε ένα διάδρομο και βρέθηκε σε λίγο μέσα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, που έμοιαζε με γραφείο. Ένας άνθρωπος γύρω στα πενήντα, καθόταν πίσω από ένα τραπέζι, φορτωμένο με χαρτιά και εφημερίδες.

— Ά, εσύ είσαι, Μπίρντι; είπε, βγάζοντας από το στόμα του το χοντρό πούρο, που καπνίζει. Κάθισε...

Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος από τον Άρνολντ Κάλλαχαν, τον περίφημο άρχηγό της μεγαλύτερης συμμορίας γκάνγκστερς του Σικάγου.

Ο Μπίρντι Τέρρυλ προτίμησε, ωστόσο, να μείνει όρθιος.

— Συχωρέστε με, άρχηγέ, αλλά βιάζομαι, απάντησε. Θάθελα να σας πω κάτι... Είναι καιρός, που σκόπευα να σας μιλήσω, αλλά, κάθε φορά, το ανέβαλλα...

Σταμάτησε, σά να περιμένει κάποια ενθάρρυνση εκ μέρους του άρχηγού του. Άλλα το πρόσωπο του Κάλλαχαν έμεινε ψυχρό, όπως ήταν πάντα. Πέρασε μόνο το πούρο του από το δεξί χέρι του στο αριστερό.

Ο Τέρρυλ σιωπούσε πάντα.

— Μίλησε, λοιπόν, του είπε ο Κάλλαχαν.

Ο Τέρρυλ δε μπόρεσε ν' ανθέρη στο σκληρό βλέμμα, που τούρριζε ο άρχηγός, και κατέδρασε τα μάτια.

— Θέλω να φύγω από την όργωνση, τραύλισε.

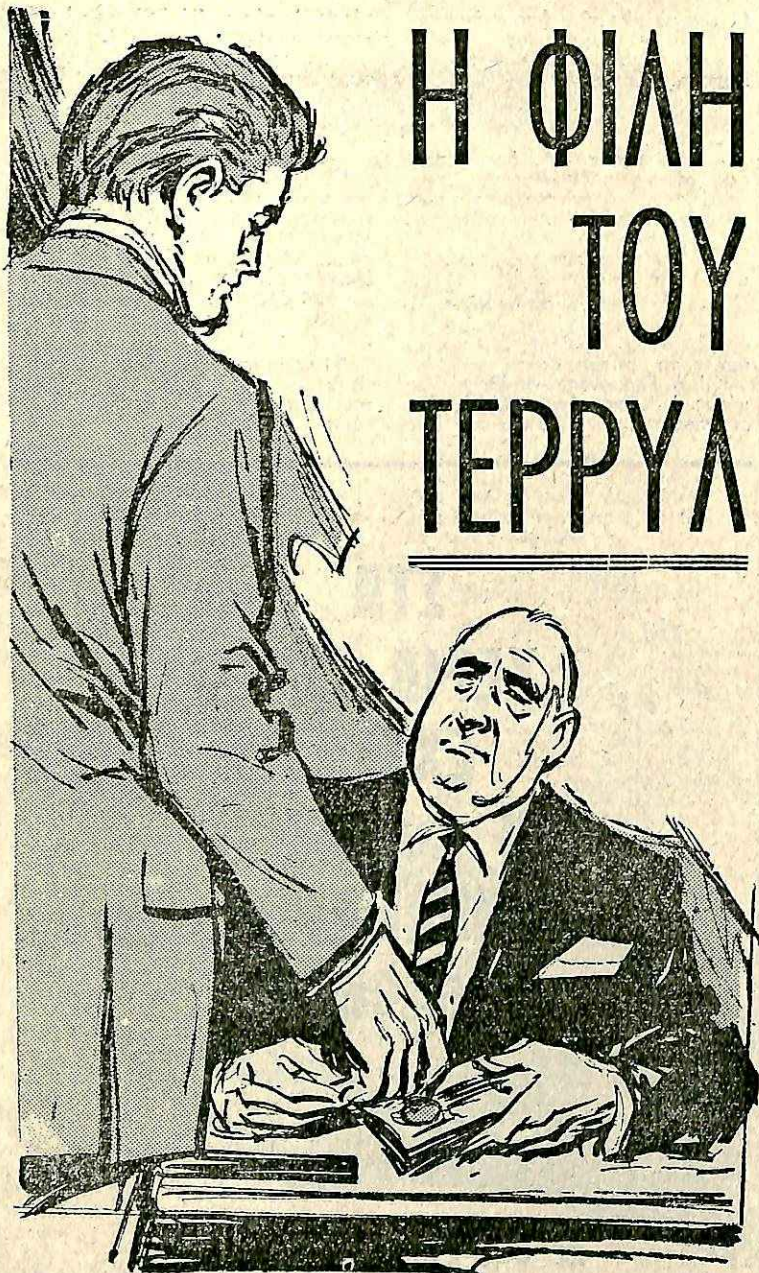
Για μερικά λεπτά, απόλυτη σιωπή επικράτησε μέσα στο δωμάτιο.

— Θέλεις να φύγεις; είπε έπειτα ο Άρνολντ Κάλλαχαν, μιλώντας άργα. Ξεχνάς, ότι σε περιμάζεψα από το δρόμο κι ότι κοντά μου κέρδισες όχι λίγα χρήματα... Φαίνεται πως πανικοβλήθηκες, έπειτα από την τελευταία σύγκρουση με την ομάδα του Χάλλεϋ. Κρίμα! Νομίζω πως άξιζες περισσότερο... Άλλ' αφού είναι έτσι, καλύτερα να φύγεις.

Δε θέλω να φύγω από φόβο, διαμαρτυρήθηκε ο Μπίρντι Τέρρυλ. Άλλα δε μ' άρέσει αυτή η ζωή. Αποφάσισα ν' αλλάξω, μια και καλή... Θα φύγω για τον Καναδά και δε θα ξαναπατήσω πια το πόδι μου εδώ... Ποτέ πια να σας πω, ότι αγαπάω μια γυναίκα!

Για μια στιγμή, το ψυχρό βλέμμα του Κάλλαχαν, που έλαμπε σαν το άσπαστο, μαλάκωσε.

— Ά... τας μια γυναίκα; εί-

—Νά, πήρε αυτές τις δέκα χιλιάδες δολάρια... είπε ο Κάλλαχαν.

Η ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΤΕΡΡΥΛ

πε. Άλλ' αυτή η γυναίκα ξέρει τι δουλειά κάνεις;

— Ναι, και είναι έτοιμη να μ' ακολουθήσει... Άγαπιόμαστε από πολλούς μήνες. Δε θα ξεχάσω ποτέ όσα κάματε για μένα, άρχηγέ. Άλλα τη βορέθηκε αυτή τη ζωή... Λυπάμαι πολύ, που πρέπει να σας άρξω, δεν μπορεί, όμως, να γινή διαφορετικά.

— Όταν είναι μια γυναίκα στη μέση, ξαναείπε ο Κάλλαχαν. Καλά, αφού είναι έτσι, μπορείς να φύγεις... Νομίζω πως κάτι δικαιούσαι ακόμη... Νά, πήρε αυτές τις δέκα χιλιάδες δολάρια. Δρόμο, τώρα και καλή τύχη!

Όταν έμεινε μόνος, ο Άρνολντ Κάλλαχαν άφησε μια βλαστήμια. Είχε στηρίξει πολλές ελπίδες σ' αυτό το νέο, που τα κατάφερνε πάντα περίφημα στις δουλειές, που του ανέθετε. Ήταν θαρραλέος, αποφασιστικός, ψύχραιμος...

Άλλα γιατί ο Τέρρυλ δεν τολμούσε να τον κυτάξει, όσο του μιλούσε; Έμοιαζε σαν ένοχος. Και βέβαια ήταν ένοχος, αφού ήθελε να τον εγκαταλείψει για μια γυναίκα. Ωστόσο...

Το μυαλό του πήγε στη Μίνι. Κι' αυτήν, την είχε μαζέψει από το δρόμο. Άλλα, με τον καιρό, την αγάπησε.

— Τι περίεργο πράγμα, ή άγάπη! ψιθύρισε.

Πόσες φορές ως τότε δεν είχε σκεφτή να τα παρατήσει όλα, να κάμει τη Μίνι γυναίκα του και να πάνε να ζήσουν μαζί της σε κάποια έξοχη! Θ' αποκτούσαν ένα-δυο παιδιά και θα ήσαν ευτυχισμένοι... Η Μίνι ήταν, βέβαια, είκοσιπέντε χρόνια μικρότερή του ή και περισσότερο, αλλά τί σημασία είχε;

Μια γυναίκα μπορούσε, βέβαια, ν' αλλάξει ολότελα τη ζωή ενός άντρα. Δεν του ήταν δύσκολο να καταλάβει τον Τέρρυλ...

Άλλα, ξαφνικά, το πρόσωπό του σκουβάττασε. Ο Μπίρντι Τέρρυλ ήξερε όλα τα μυστικά του, το μηχανισμό της συμμορίας του, τα κρησφύγετά του, τους κρυφούς συντρόφους του... Για ποιο λόγο έπρεπε να τον πιστέψει, ότι θα πήγαινε στον Καναδά; Κι' αν αέριο ή μεθαύριο άλλαζε γνώμη και ξαναγύριζε, για να πάνε με μια άλλη συμμορία; Θα μπορούσε τότε να τον καταστρέψει, από τη μια στιγμή στην άλλη.

Οι σκέψεις αυτές τον άναστατώνσαν. Χωρίς να χάνει καιρό, χτύπησε ένα κουδούνι. Ο άνθρωπος, που εμφανίστηκε σε λίγο μπροστά του, ήταν ο Μάξ Σπένσερ.

ο φονιάς της συμμορίας.

Ο Κάλλαχαν του εξήγησε με λίγα λόγια την κατάσταση:

— Στο επάγγελμά μας δεν επιτρέπονται απερισκεψίες, του είπε. Ο Τέρρυλ, φεύγοντας από εμάς, μπορεί να γινή επικίνδυνος και το σωστό είναι να έχουμε το κεφάλι μας ήσυχο. Κατάλαβες;

Ο Μάξ Σπένσερ απάντησε με μια κίνηση του κεφαλιού πως είχε καταλάβει.

— Μου είπε, ότι θα φύγη για τον Καναδά, συνέχισε ο Κάλλαχαν. Βιάζοταν... Πρέπει να τον προφτάσετε... Πάρε όσους θέλεις μαζί σου. Θα σχεδιάσεις, φυσικά, τα πράγματα με τέτοιο τρόπο, ώστε όλοι να νομίσουν πως χτυπήθηκε από τη συμμορία του Χάλλεϋ. Έπειτα από την προχθεσινή σύγκρουση μαζί τους, κανείς δε θα παραξενευτεί γι' αυτό... Έμπρός, μη χάνεις ούτε λεπτό!

Ο Μάξ Σπένσερ έφυγε αμέσως κι' ο Άρνολντ Κάλλαχαν ξαναβούτηξε στις σκέψεις του. Ένιωθε ένα σφίξιμο στην καρδιά για τη διαταγή, που είχε δώσει, αλλά δε μπορούσε να κάμει διαφορετικά. Πριν απ' όλα, έπρεπε να προστατέψει το τομέρι του.

Την καμμένη τη μικρούλα, αν, βέβαια, είναι σωστά όσα μου είπε ο Μπίρντι, ψιθύρισε. Άλλα τι μπορώ να της κάμω; Όλο το λάθος είναι δικό της, που τού ξεσήκωσε τα μυαλά και τον έπεισε να τα παρατήσει όλα, για να φύγη μαζί της. Όταν βρεθεί κανείς μέσα στο δικό μας κόσμο, δεν ξαναβγαίνει εύκολα. Αυτό, ο Τέρρυλ τουλάχιστον, έπρεπε να το ξέρη.

Αφού κανόνισε αυτό το ζήτημα με τη συνείδησή του, άπασχολήθηκε με τις υποθέσεις του.

Δύο ώρες αργότερα, χτύπησε το τηλέφωνο. Στην άλλη άκρη του σύρματος, βρισκόταν ο Μάξ Σπένσερ.

— Τέλειωσαν όλα, του είπε.

— Δηλαδή;

— Νά, οι... άνθρωποι του Χάλλεϋ βρήκαν τον Μπίρντι Τέρρυλ στο δρόμο της Άταπούμα και τον ξεπιάστρεψαν.

— Κατάλαβα... Τίποτ' άλλο;

— Το αυτοκίνητό του ήταν φορτωμένο με βολιτσές. Φαίνεται, ότι έφευγε πραγματικά για τον Καναδά.

— Μόνος του;

— Όχι, με τη φίλη του.

— Και τί άπόγινε η φίλη του;

Επακολούθησε μια μικρή σιωπή.

— Μάξ, σε ρώτησα τί άπόγινε η φίλη του; φώναξε ο Άρνολντ Κάλλαχαν, παραξενεμένος γιατί ο άνθρωπος του δεν είχε απάντησει στην ερώτησή του.

— Άρχηγέ, απάντησε αυτός, δεν είναι εύκολο να κανονίσω κανείς τις σφαίρες, που βγαίνουν σά μελίσσια από την κάνη ενός όπλου πολυβόλου, και μάλιστα όταν ο στόχος είναι ένα αυτοκίνητο που τρέχει.

— Θέλεις να πής, ότι η φίλη του Τέρρυλ σκοτώθηκε;

— Ναι...

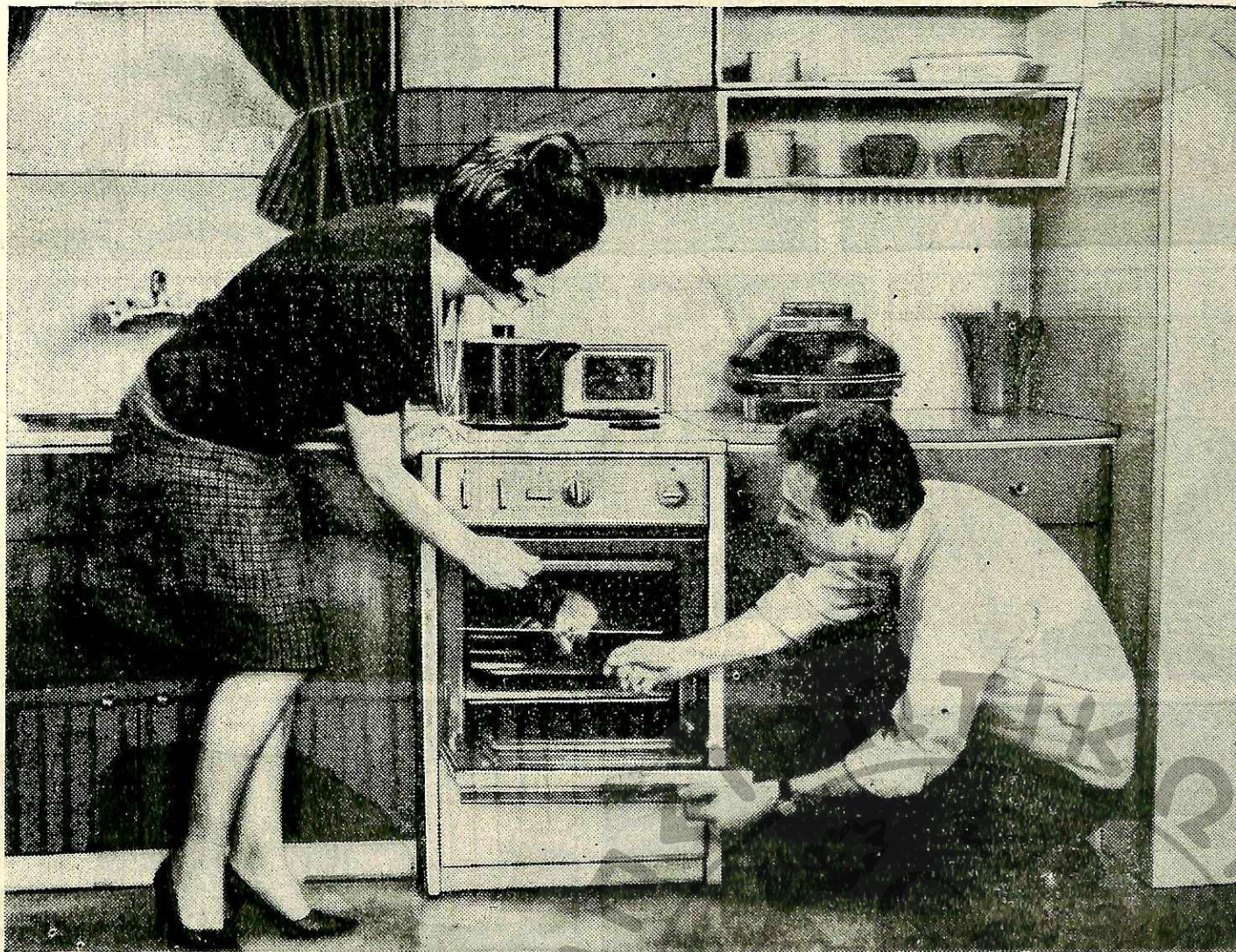
Την ήξερες ποιά ήταν; Ο Μάξ Σπένσερ απάντησε. Όταν είδες ποιοι βρίσκονταν μέσα στο αυτοκίνητο, νόμισα πως κατάλαβε γιατί ο Άρνολντ Κάλλαχαν τού είχε δώσει αυτή τη διαταγή.

— Η φίλη του ήταν η Μίνι, απάντησε. Έμπρός! Νομίζω πως το ξέρατε... Έμπρός! Γιατί δε μου απαντάτε;

Όταν, ύστερα από κάμποση ώρα, ο Μάξ Σπένσερ γύρισε στο στρατηγείο της σπείρας, βρήκε τον Άρνολντ Κάλλαχαν νεκρό πάνω στο τραπέζι του. Ο άρχηγός είχε μείνει σαν κεραυνόπληκτος.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΜΠΑΡΤΟΝ

Είμαστε όλοι ένδουσιασμένοι!

Όλοι στην οικογένειά μας είμαστε ένδουσιασμένοι. Επιτέλους άποκτήσαμε μια από τις κουζίνες της ΙΖΟΛΑ.

Είναι οι πιο φροντισμένες από κάθε άποψη. Είναι κουζίνες δαύμα! Έχουν εύρύχωρο φούρνο με κρυσταλλο στην πόρτα, ηλεκτρική σούβλα και έσωτερικό φωτισμό. Έχουν μικρή έστια για καφέ, μεγάλο θερμόδαλμο και κάτι που δεν τ' έχει καμιά άλλη: το μοναδικό ΕΜΑΓΙΕ ΙΖΟΛΑ!

Σας προσφέρονται σε άσύγκριτες τιμές και σε 11 τύπους, για να διαλέξετε την κουζίνα που ταιριάζει ακριβώς στο νοικοκυριό σας. Και μαζί η ΙΖΟΛΑ σας προσφέρει, όπου κι αν βρίσκεστε στην Ελλάδα, τη μοναδική εξυπηρέτησή της με

10 ΚΕΝΤΡΑ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΕΩΣ ΠΕΛΑΤΩΝ

Σήμερα 165.000 ελληνικά νοικοκυριά μαγειρεύουν με ηλεκτρικές κουζίνες ΙΖΟΛΑ.

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

ΚΟΝΤΣΙΤΑ μ' ο ταύρος

6ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πατέρας της Κοντσίτας άρνείται να πουλήσει στο δόν Πέτρο τον ταύρο του, τον Κάισαρα. Για ν' αναγκάσει την οικογένεια να του πουλήσει το θαυμαστό ζώο, ο δόν Πέτρο προκαλεί ένα ατύχημα. Η Κοντσίτα, που αγαπά τον Κάισαρα, προσπαθεί να τον κρατήσει και να κερδίσει 5000 πεσέτες, φέρνοντας τον ταύρο της αντιμετώπι μ' ένα λιοντάρι.

Ξαφνικά άκούγεται ένας βογηθμός και ο Κάισαρ, σαν να διασθάνεται κάποιο κίνδυνο, σταματά τις βόλτες.

— Θεέ μου, φύλαξε τον Κάισαρα, να μη πάθει κακό!...

— Κουράγιο, Βρούτε... Ο ταύρος άρχισε κιόλας να σε φοβάται!...

— Σταματήστε!... Μετανοώσα... Δέ θέλω να πάθει κακό ο ταύρος μου!...

— Πολύ άργά, δεσποινίς!...

Τα δυό ζώα αντιμετώπιζονται και στέκουν για λίγο άκίνητα, σαν να εξετάζουν το ένα τις διαθέσεις του άλλου...

Ξαφνικά όμως, ο Κάισαρ ξύνει με το πόδι το έδαφος...

... Και δομά κατά του αντιπάλου του.

Η μαγία του κάνει το λιοντάρι να υποχωρήσει και να ξαναγυρίσει στο κλουβί του, χωρίς καμιά διάθεση ν' αγωνιστεί.

Έτσι, ο Κάισαρ μένει χωρίς αντίπαλο και ηρεμεί γρήγορα.

— Ήταν καταληκτικός.

— Μπαάβο!... Ζήτω!...

— Ζήτω του Κάισαρα!

— Μικρούλα μου, οι 5000 πεσέτες είναι δικές σου!...

— Εύχαριστώ.

— Εύτυχος, στο ταμείο τα έξοδα είναι πενταπλάσια!...

— Ο ταύρος σου πάντως ήταν άξιοθαύμαστος. Είναι η πρώτη φορά που ο Βρούτος φοβήθηκε...

Η νίκη του Κάισαρα σκορπάει μεγάλη χαρά σ' όλοκληση την οικογένεια...

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ...

— Θα φτάσουν, μαμά, οι 5000 πεσέτες, για να καλύψουν τα έξοδα της θεραπείας του μπαμπά!

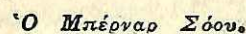
— Στην ανάγκη, θα εγχασιώ.

— Είμαι σίγουρη πως ο Κάισαρ θα κερδίσει το πρώτο βραβείο και τις 20.000 πεσέτες που το συνοδεύουν.

ΜΙΑ ΒΛΟΜΑΔΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ ΕΚΠΟΣΙΣΤΙΟΝ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ΤΟ ΤΕΛΟΣ.

— Όχι μαμά. Την άλλη βδομάδα, θα γίνει μια μεγάλη κτηνοτροφική έκθεση...

Ὁ Διαβολικὸς Ἰρλανδὸς ποὺ πᾶρ-
χαζε τὰ πάντα

Ἐπὶ δώδεκα χρόνια, ἔγινε δημόσιος
ρήτωρ τῶν «Φάμπτιαν», ποὺ ἦταν τὸ ἀγ-
γλικὸ σοσιαλιστικὸ κόμμα. Στὸ δάστη-
μα αὐτό, ἔτρεχε στὰ πάρκα, στὶς γυνιές
τῶν δρομῶν, στὰ προαυλίας τῶν σχολεί-
ων κί' ἐβγαζε πύρινους λόγους γιὰ τὴν
ἀνθρώπινη δικαιοσύνη.

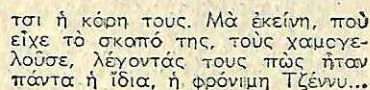
Στο θέατρο, φλερτάριζε μ' όλες τις γυναίκες, για να μπορέσει να...

... — "Ας φρόντιζε να τὰ καταφέρει κα-

— Προτιμῶ τὴ Ρώμην ἀπὸ τὴ Βενετία. Ἐκεῖ
φάγαμε ἓνα θαυμασιὸν παστίτσιον μακαρόνια!...

«λαϊκῶν ψυχῶν». Δὲν ἐπὶ τοῦ
χρεωμένοι σ' αὐτό. γιὰτὶ δὲν ἔ-
χουν καμμιὰ δέσμευσι. Ἄλλ' αὖ-

— Ἰὰ σένα τις ἐκάνα τις
τις πῆγε κατὰ κεῖ!...

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 1039 104

τσι ή κόρη τους. Μά εκείνη, που είχε τὸ σκοπό της, τοὺς χαμεγελοῦσε, λέγοντάς τους πὺς ἦταν πάντα ἡ ἴδια, ἡ φρόνιμη Τζέννυ...

Μιά μέρα, η Τζέννυ μας γνώρισε τον αρχιτέκτονα Άντρι Μασσάν. Αυτός είχε ζήσει τη ζωή του κι' είχε μεγάλη πείρα από τον έρωτα. Φαινόταν πως δεν περίμενε τίποτε το εξαιρετικό. Τα σπράντα του χρόνια, ήταν ένας ήρεμος σταθμός, μακριά από ταρμαχές.

«Ὁ Τέλειον τοῦ ἑσπέρει, τὰ δάχτυλά της. «Λόγιε, να ἐξετάξῃ ποῖο ἄταν τὸ πῶ ἀσθενὲς σημεῖο τοῦ, γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ καὶ νὰ τὸν κατατροπώσῃ. Μα, ν' ὄλες τις τις πονηρίας, ὁ Ἄνρι παρεμνε ἀκλόνητος. Κί' ἐκεῖνη, ὅταν κουρσάτινκε ἀπὸ τις ἐπιθέσεις, ὄλαςε τακτικῇ. «Ἀρχίσε νὰ ζῇ, ἀερμίνη, τὸ τρυφερό της εἰδύλλιο. Ὁ Μαρσάν πάλι, παμπόνηρος, ἤξερε τὴν τακτικὴν, ποῦ ἐπρεπε ν' ἀκόλουθῇ»

Μὰ κι' ἡ Τζέννυ ξαφνικὰ πῆρε
τὴν ἀπόφασιν νὰ παντρευτῇ τὸν
Ἄνρι Μαρσὰν μὲ κάθε τρόπο...

Ὁ Μαρσάν ὁμῶς πιστεῦε πῶς
θὰ κατὰφερνε γρήγορα νὰ πετύχη
τὸ σκοπὸ του. Καταλάβαινε πῶς
εἶχε κερδίσει τὴν παρτίδα. Μὰ ἐ-

κεῖνο, πού δὲν εἶχε καταλάβει, ἦ-
ταν ἡ τρελλή ἀπόφασι τῆς Τζέννου.
Ἡ Τζέννου ἤξερε τίς σκέψεις του.
Ἔβλεπε πῶς αὐτὸς ἦταν ὁ νικη-

της. Θέλησε τότε να παίξει τα τελευταία χαρτιά της. "Άρχισε να κάνη τη μελαγχολική καί, μιά μέρα από ρομαντικό περίπατό τους

— Βλέπω καθαρά πῶς μ' ἀγαπᾷς καὶ μοῦ ἔχεις μεγάλη ἐκτί-

— Μὰ βέβαια, αγάπη μου!
Τώρα τὸ κατάλαβες; τῆς ἀπάν-
τησε ἐκεῖνος.

— Κι όμως, Ἄνρι, πρέπει νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια. Δὲν ἀξίζω τὴν ἐκτίμησί σου. Δὲν εἶμαι κο-
ρίτσι. καθὼς πρέπει, ὅπως νομί-

— Πῶς!... ἀπόρησε ὁ Ἄνρι.
— Ἀκουσε! Θέλω νὰ σοῦ τὰ

πῶς ὅλα. (Κι ἡ φωνὴ τῆς ρα-
γίσσε ἀπὸ τὸ κλάμα). Δὲ θέλησα
νὰ σοῦ δείξω ποιά εἶμαι, γιατί
δὲν περίμενα, ὅτι θὰ σὲ ἀγαπή-

σω. Μὰ δε μπορῶ πιὰ νὰ παίξω
αὐτὴ τὴν κωμωδία. Δὲν ἔχω οὔτε
πατέρα, οὔτε μητέρα. Εἶμαι μόνη
στὸν κόσμο. Εἶμαι μιὰ χορεύτρια

κι' ἦρθα ἐδῶ γιὰ ἐρωτικές περι-
πέτειες. Ὡστόσο, δὲν περίμενα,
ὅτι θὰ συναντοῦσα ἓνα χρυσὸ ἄν-
θρωπο πᾶν κι' ἐσένα.

Κι' ἡ Τζέννυ ξέσπασε σὲ ψευ-
τικὰ κλάματα.

— Γιὰ φαντάσου! ἔκανε ἐκεί-
νος σπαταλιένος. Κι' ἔπειτα ἔβλεπε

νος, σαοτισμένος. Κι ἐγὼ ἤθελα αὐτὲς τὶς ἡμέρες νᾶρθω νὰ γνωρίσω τοὺς γονεῖς σου. Σ' εὐχαριστῶ, Τζέννυ, γιὰ τὴν εἰλικρί-

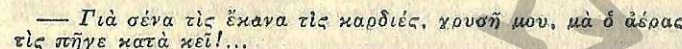
νείά σου.
Ἡ Τζένυ ἔνωσε τὴν ἐπιθυμίαν
τὴν ξοσπίασεν σ' ἓνα εἰρωνικὸ γέ-
λιο. Μὰ συγκρατήθηκε

«Ὡστε ἔτσι λοιπόν!... συλλο-
γίστηκε. ἤθελες νάρθης νά γνω-
ρίσεις τούς γονεῖς μου. Θαυμά-
σια! Εὐχαριστῶ!»

σια!... Για να δούμε, ποιος θα γελάσει τελευταίος... "Ήθελες τους γονείς μου, για να ζητήσης το χέρι μου; "Όχι, βέβαια. Τέτοια

σκέψι δὲν πέρασε καθόλου ἀπὸ τὸ
μυαλό σου... Στάσου καὶ θὰ
δῆς...».

— «Ελα να δῆς τὸ γραφεῖο

— Προτιμῶ τὴ Ρώμην ἀπὸ τὴ Βενετία. Ἐκεῖ
φάγαμε ἓνα θανάσιον παστίσιον μακαρόνια!...

μου, Τζέννη, της πρότεινε ο Μαρσάν.

Εκείνη δέχτηκε να τον ακολουθήσει. Μά, όταν μπήκαν μέσα, δεν είδε ούτε τραπέζι, ούτε σκέδισα, αλλά ένα ωραίο κόκκινο ντιβάνι με μεταξωτά μαξιλάκια.

— Αγάπη μου! ψιθύρισε ο Μαρσάν.

Κι' έκανε να την αγκαλιάσει. Η Τζέννη τ'α χρειάστηκε. — Έπρεπε να προσέξω. Δεν έπρεπε να χάσω το παιχνίδι της.

— Άκουσε, Άνρι, του είπε. Δε μπορώ να μείνω εδώ... Δεν ξέρω... Φοβάμαι... Έλα έσυ κάλυτρα στο σπίτι μου...

— Στο σπίτι σου; Έκανε ολόχαρος εκείνος. Άλλήθεια; Θέλεις ναρρώ;

— Ναι, ναι, αγάπη μου! του φώναξε η Τζέννη. Μά όχι τώρα... Αύριο, στις πέντε... Θα σε περιμένω έξω απ'αυτούς!...

Και σ'α φίδι γλίστρησε απ' τα χέρια του και βγήκε έξω από τη βίλλα.

Την άλλη μέρα στις πέντε, ο μπαμπάς κι' η μαμά της Τζέννη ήταν έτοιμοι να δεχθούν τον αρχιτέκτονα Άνρι Μαρσάν.

Κι' αλήθεια, στις πέντε ακριβώς, ο Άνρι Μαρσάν, με την αριστοκρατική του άπαθεια, σταμάτησε το πολυτελές αυτοκίνητό του μπροστά στη βίλλια της όμορφης χορεύτριας.

Η καμαριέρα του άνοιξε την καγκελλόπορτα και τον ώδηγησε στη Βεράντα.

«Τί όμορφα, που είναι εδώ! Η Τζέννη είναι ή τρυφερή φίλη, που όνειρεύομαι!...», συλλογίζονταν μπαίνοντας.

Στη Βεράντα, όμως, τον υποδέχτηκαν ένας σεβαστός κύριος με άσπρα μαλλιά και μία καθώς πρέπει κυρία.

Ο Μαρσάν τ'α έχασε για μι'α στιγμή. Μπα! Τί ήταν αυτό; Μήπως είχε κάνει λάθος στο σπίτι;

— Είμαστε ευτυχισ, που σας γνωρίσαμε, κύριε Μαρσάν... του είπε ο σεβαστός κύριος.

Κι' έπειτα πρόσθεσε: — Μας τιμάει ή αίτησή σας, που την διαβίβάσατε με την κόρη μας. Θέλετε, λοιπόν, να την παντρευτήτε; Θαυμάσια! Έχετε τη συγκατάθεσή μας και την εύχή μας να ζήσετε ευτυχισμένοι!...

Και, κατόπιν, με χαμόγελο: — Σήμερα, ή νέα γενιά είναι άκατανόητη... Στην εποχή μας, αυτά τ'α πράγματα γίνονται σαν άλλοιωτικά. Μά τώρα τ'α κορίτσια βρίσκουν μόνα τους τον άντρα τους. Και μι'α μέρα λένε στους γονείς τους: «Θα σας παρουσιάσω τον άρραβωνιαστικό μου!». Κι' οι γονείς είναι ευτυχισ, μά την αλήθεια, όταν ο άρραβωνιαστικός είναι άνθρωπος σαν κι' εσάς, κύριε Μαρσάν!...

Ο δυστυχής «άρραβωνιαστικός» είχε δεχθ'α κεραμίδα κατακέφαλα. Είχε ανάγκη από ένα τονωτικό. «Ε, λοιπόν, αυτό τ'ο τονωτικό του τ'ο έφερε ή Τζέννη. Παρουσιάσθηκε μ' ένα δίσκο γεμάτο λικέρ.

— Ένα κοκταίλ; τον ρώτησε με πονηρό βλέμμα.

— Πολύ δυνατό! της απάντησε, ο Μαρσάν.

Επειτα την κύτταξε από πάνω ίσαμε κάτω. Η Τζέννη ήταν όμορφη! Αυτό τον παρηγόρησε.

«Ας είναι! συλλογίστηκε. Έκανα καλά, που έπεσα στην παγίδα. Με τ'α διαφορά, ότι ή καρδιά μου δεν είναι μόνη ή Τζέννη... Κέρδισα κι' εγώ!... Γιατί, μά την αλήθεια, τ'ο κορίτσι αυτό είναι αξιολάτρευτο!...».

Κι' έτσι, τ'α στιγμή εκείνη, ζώρισε τ'α ημέρα τού γάμου τους.

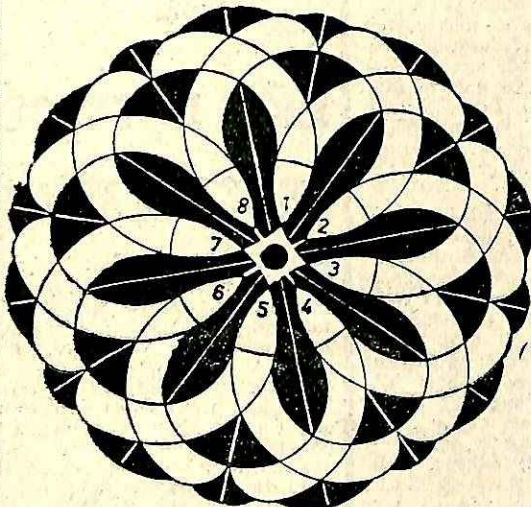
ZAN LASSER

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ

ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΟΥΣ

ΠΡΟΣ ΔΥΟ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ

Ξεκινώντας από τ'α σημεία, όπου βρίσκονται οι αριθμοί 1 μέχρι 8, θα συμπληρώσετε τ'ο σχέδιο αυτό με λέξεις (16 στο σύνολο), των 5 γραμμάτων. Βά-

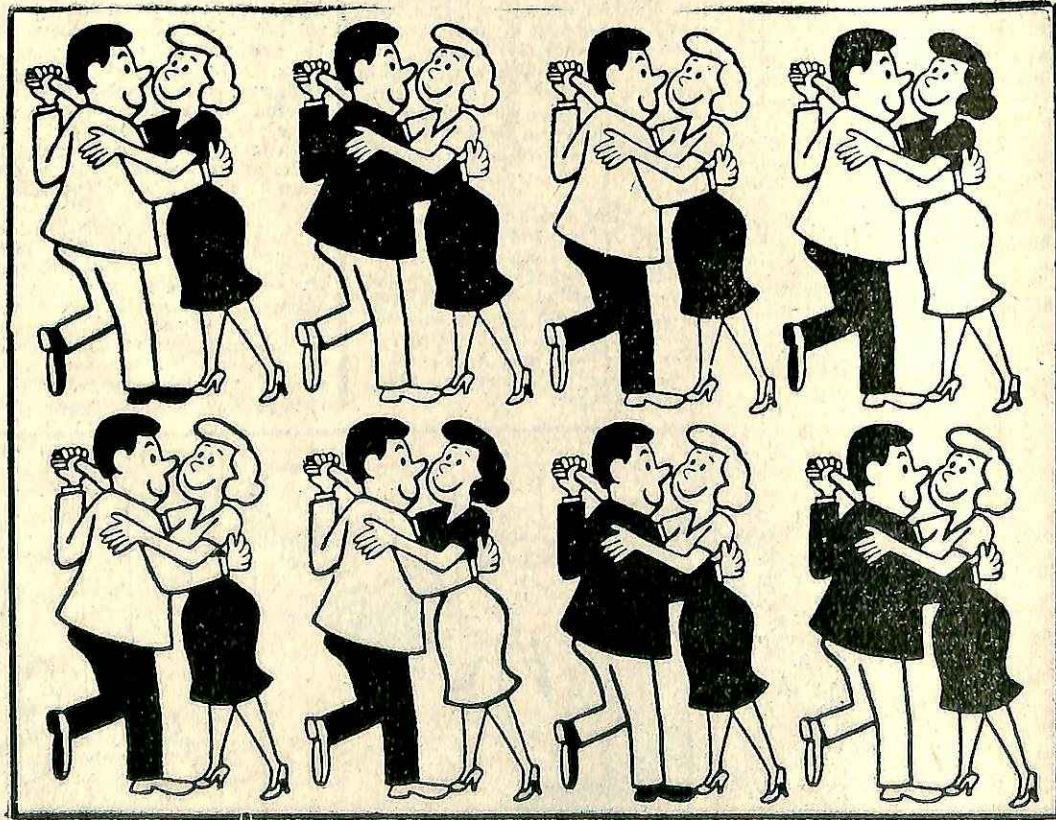
ζοντας από ένα γράμμα μέσα στο κάθε μικρό χώρο.

Θα συμπληρώσετε πρώτα τις καμπύλες με κατεύθυνση προς τα δεξιά και ύστερα εκείνες, που κατευθύνονται προς τα αριστερά. Για να απλοποιήσουμε τ'ο παιχνίδι, χρησιμοποιήσαμε λέξεις με τ'α ίδια πάντοτε κατάληξη.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ

- 1) Βάθρον, θεμέλιον.
- 2) Μικρό φωτεινό σώμα, που διασχίζει τ'ο στερέωμα, σαν διατταν.
- 3) Παύσις, τέλος.
- 4) Σιχαμερό έντονο, στην καθαρεύουσα.
- 5) Άνω.
- 6) Έλεγχος της συνειδήσεως.
- 7) Χαρακτήρ, ιδιουσιτάσια.
- 8) Διασημός Γάλλος ζωγράφος.

Τ'α δυό όμοια ζευγάρια

Από τ'α δέκα αυτά ζευγάρια, μόνο δυό είναι τελείως όμοια, ακόμα και στην παραμικρότερη λεπτομέρεια. Ποιά είναι τ'α δυό αυτά ζευγάρια; Έχετε τ'α διαθεσί σας ενάμισυ λεπτό, για να τ'α ανακαλύψετε. Μό-

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

- 1) Ψάρι που γνωστό ως σαλάχι.
- 2) Όνομα βασιλέων της Βουλγαρίας.
- 3) Στην τηλεόραση βελτιώνεται συνεχώς.
- 4) Ακμή κοφτερού οργάνου.
- 5) Επικάλυψ με χώμα.
- 6) Πρωτεύουσα ομώνυμου χώρας της Β. Αφρικής.
- 7) Φυγή στην αρχαία ποίηση.
- 8) Αρρώστια των ιπποειδών.

Άλυσίδα λέξεων

Σας δίνουμε πιο κάτω, με αλφαβητική σειρά, 33 λέξεις, που εκ πρώτης όψεως δεν έχουν καμιά σχέση μεταξύ τους. Κι' όμως πρέπει να σχηματιστεί με αυτές μι'α αλυσίδα, στην οποία ή κάθε λέξη θα έχη οπωσδήποτε κάποια σχέση με τ'α προηγούμενη και τ'α επόμενη της.

Για να σας διευκολύνουμε σας αποκαλύπτουμε πως τ'ο άρχιστε από τ'α λέξη «ΑΤΙ», για να καταλήξετε στη λέξη «ΑΜΕΡΙΚΑ».

ΑΜΕΡΙΚΑ	— ΚΑΤΙ	— ΞΑΝΑ
ΑΝΑΚΤΟΡΑ	— ΚΑΤΙΑ	— ΠΑΛΑΙΑ
ΑΝΑΣ	— ΚΑΤΙΝΑ	— ΠΑΛΑΤΙΑ
ΑΝΤΑΜΑ	— ΚΑΤΣ	— ΠΑΛΕΤΤΑ
ΑΝΤΙΚΑ	— ΜΑΖΙ	— ΠΑΛΗ
ΑΤΙ	— ΜΑΛΑ	— ΠΑΛΙ
ΒΑΛΕΤΤΑ	— ΜΑΤΙΣ	— ΠΑΛΤΑ
ΖΩΓΡΑΦΟΣ	— ΜΑΤΣ	— ΠΑΣΤΑ
ΝΑΙΑΣ	— ΝΑΖΙ	— ΠΙΣΤΑ
ΚΑΖΑΝ	— ΝΑΖΙΑ	— ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ
ΚΑΖΑΝΙ	— ΝΤΑΜΑ	— ΧΟΡΟΣ

Η κάθε λέξη μέσα στην αλυσίδα, έν σχέσει με τ'α προηγούμενη της, πρέπει να είναι:

- 1) Ένα συνώνυμο.
- 2) Ένας αναγραμματισμός.
- 3) Να σχηματίζεται με τ'α προσθήκη ή τ'α αφαίρεσι ενός γράμματος.
- 4) Να έχη άμεση σχέση με αυτήν.

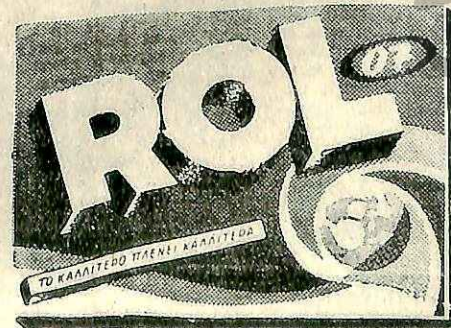
Και τώρα ένα παράδειγμα αλυσίδας 12 λέξεων: ΑΡΩΜΑ — ΧΡΩΜΑ — ΧΡΗΜΑ — ΡΗΜΑ — ΠΤΩΣΙΣ — ΠΤΗΣΙΣ — ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ — ΠΙΛΟΤΟΣ — ΠΙΛΑΤΟΣ — ΙΗΣΟΥΣ — ΧΡΙΣΤΟΣ — ΓΟΛΓΟΘΑΣ.

Λεξιγριφός

Σύμφωνο με μουσικό όργανο, θα ένώσω κι' ένα πράσινο, σκιερό, δέντρο θε να σας δώσω...

ποσο άπαλά
είναι τ'α χέρια της!

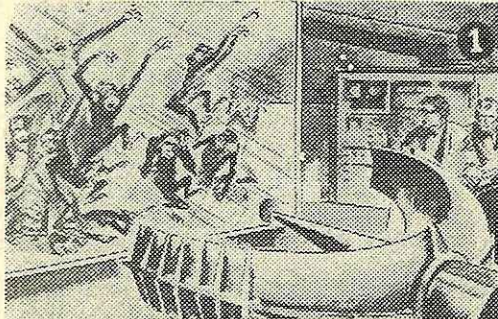

κι' όμως είναι τ'α χέρια μι'ας νοικοκυράς...
άλλα μένουν πάντα βελούδινα
χάρις στο ROL!

Γιατί μόνον τ'ο ROL περιέχει 07
που προστατεύει τ'α χέρια σας
σαν ένα άόρατο γάντι.

Μόνον τ'ο ROL χαρίζει τ'ο λευκότερο λευκό.

ΜΥΣΤΙΚΑ ΟΠΛΑ ΜΑΖΙΚΟΥ ΟΛΕΘΡΟΥ

Μπορούν να κυριαρχήσουν απόλυτα σ' ένα πόλεμο;

Οι πρόσφατες δηλώσεις του Κρούτσφελ ξανά φεραν στην επικαιρότητα το θέμα των μυστικών όπλων μαζικού ολέθρου, που θα διαθέτουν οι πιθανοί αντίπαλοι σ' έναν μελλοντικό πόλεμο. Οι Ρώσοι προπορεύονται, βέβαια, σε πολλά σημεία, πράγμα που τον αναγνωρίζουν και οι ίδιοι οι Άμερικανοί, που δεν κρύβουν ότι θα χρειαστούν ακόμη μερικά χρόνια για να μπορέσουν να τους φθάσουν. Θα ήταν πολύ δύσκολο, ωστόσο, να πη κανείς προς ποιο μέρος βρίσκεται η υπεροχή. Γιατί ο πόλεμος έχει τα άπρόοπτά του. Και δεν αποκλείεται ένα μέσον, που η αποτελεσματικότητά του φαίνεται σήμερα προβληματική ή που έχει παραμεληθεί, να παίξει αύριο αποφασιστικό ρόλο.

Οι δηλώσεις του Ρώσου ηγέτου ήταν, εξ άλλου, αρκετά αόριστες, με τρόπον ώστε να μη μπορεί να διατυπωθεί καμμία ασφαλής πρόβλεψη για το απόλυτο όπλο υπηρίχησης. 'Αλλά αυτό το απόλυτο όπλο υπάρχει; 'Η μπορεί να υπάρξει; Το πράγμα αυτό δεν φαίνεται αδύνατο. Όταν όμως λάβουμε υπ' όψιν μας ότι η Ρωσία και η 'Αμερική και σε μικρότερη κλίμακα η 'Αγγλία και η Γαλλία (για να μην λογαριαστούμε προς το παρόν την Κίνα) εργάζονται πάνω στα ίδια δεδομένα, είναι πολύ δύσκολο να φαντασθούμε ότι κάποια από τις δυο αυτές αυτές θα είναι δυνατόν ν' ανακαλύψει ένα όπλο, έναντιον του οποίου οι άλλες να μη μπορούν ν' αντιδράσουν.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε, ωστόσο, ότι κάθε μία από τις δυνάμεις, που βρίσκονται σε θέση να παραγάγουν ατομική ενέργεια και να την εκμεταλλευθούν με τον ένα ή τον άλλον τρόπο, ακολουθεί διαφορετικό, ή ακριβέστερα διαφορετικούς δρόμους. Είναι αυτόνομο, ότι καθένας από αυτούς τους δρόμους ανοίγει εύριστες προοπτικές και δεν αποκλείεται κάποιος από αυτούς να οδηγήσει σε αποτελέσματα αληθινά εκπληκτικά.

'Αλλά αυτό δεν αποτελεί, βέβαια, παρά μία υπόθεση. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ακόμη, ότι 'Αμερικανοί και Ρώσοι εργάζονται πάνω στις γεωμηνικές μεθόδους κι' ότι τόνον οι πρώτοι τόνον και οι δεύτεροι χρησιμοποιούν πάντοτε κορυφαίους Γερμανούς επιστήμονες, για την απόκτηση των οποίων διεξάγουν λυσσασμένους αγώνες. 'Οπωςδήποτε απόλυτο όπλο, λοιπόν, δεν φαίνεται ότι μπορεί να είναι απόλυτο, παρά μόνο προσωρινά. 'Από τη στιγμή που θα είναι δυνατή η αντιμετώπισή του, η αξία του μειώνεται στο ελάχιστο κι' ίσως στο μηδέν. 'Εως ότου, όμως, ανακαλυφθεί ο τρόπος της αντιμετώπισής του, μπορεί να κυριαρχήσει απόλυτα. Κι' αν λάβουμε υπ' όψιν την αποτελεσματικότητα των σημερινών μέσων, μπορεί αυτή η έστω και προσωρινή κυριαρχία να θαρύνει αποφασιστικά στην πλάστιγγα του πολέμου.

'Αλλά ποιές είναι οι προοπτικές, πάνω στις οποίες κινούνται τα δυο αντίπαλα στρατόπεδα; Ποιά είναι τα μυστικά όπλα που κατέχουν; Πού μπορούν ν' αποκτήσουν; 'Ο 'Αγγλος η στρατιωτικός εμπειρογνώμων Στέφεν Μπράϊαν παρουσιάζει κατωτέρω τα πιθανολογούμενα μυστικά όπλα, που κατέχουν οι δυο μεγάλοι αντίπαλοι.

1) Η ΑΚΤΙΝΑ ΘΑΝΑΤΟΥ

Κάθε τόσο, γίνεται λόγος γι' αυτήν. Φαίνεται πιθανόν ότι ο Μαρκόνι εργαζόταν πάνω στην τρομακτική αυτή εφεύρεση. Τα ραδιοφωνικά κύματα, και ιδιαίτερος εκείνα των τηλεοπτικών εκπομπών και του ραντάρ, έχουν τόσο δυναμική διεξόδωση, ώστε μπορούμε να τα παρομοιάσουμε με τις ακτίνες που εκπέμπονται από τα ραδιενεργά σώματα. Πολλοί από τους εργαζομένους στους μεγάλους ραδιοφωνικούς τομείς, και στα ραντάρ έπαθαν σοβαρές βλάβες, γιατί συνέβη να εργαστούν σ' απόσταση μερικών μέτρων από τις εν λειτουργία κεραίες, και μερικοί μάλιστα πέθαναν.

Στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, εξ άλλου, έγινε τελευταία ένα πείραμα, κατά το οποίο δέκα πύραυλοι πέθαναν με τη χρησιμοποίησή μιας κεραίας, που συγκέντρωνε τα ραδιοφωνικά κύματα στον εγκέφαλό τους. Μπορούν να επιτευχθούν παρόμοια αποτελέσματα σ' μεγαλύτερες απο-

στάσεις; Καμμία απάντησις δε μπορεί να δοθεί ακόμη σ' αυτή την ερώτησι. Πρέπει να σημειωθεί ότι, μεταξύ των 380 εφευρέσεων, τις οποίες ζήτησε κατά το τρέχον έτος ο 'Αμερικανικός στρατός από τους επιστήμονες των 'Ηνωμένων Πολιτειών, στην πρώτη γραμμή βρίσκονταν η ανακάλυψις εμιάς ακτίνος του θανάτου, που να μπορεί να επιδράσει από απόσταση τουλάχιστον 500 μέτρων.

Κατά τον Στέφεν Μπράϊαν, είναι πολύ πιθανόν, ότι οι Ρώσοι έχουν προχωρήσει πολύ περισσότερο από τους Δυτικούς σ' αυτό το σημείο.

2) ΤΣΑΜΠΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΒΟΜΒΕΣ

Στο πεδίο των πυραύλων, η Ρωσία έχει ξεπεράσει για τη στιγμή τις 'Ηνωμένες Πολιτείες. 'Αλλά κι' οι δεύτερες σημειώνουν επίσης σταθερές προόδους προς αυτή την κατεύθυνση.

Οι ρωσικοί πυραύλοι, στις γενικές τους γραμμές, δεν διαφέρουν πολύ από τους δυτικούς, για τον απλούστατο λόγο ότι προέρχονται όλοι από έναν κοινό γενάρχη, τις περίφημες V-2 των Γερμανών. Οι ειδικοί εμπειρογνώμονες φρονούν, λοιπόν, ότι δεν πρέπει να περιμένουμε κάτι το αληθινά επαναστατικό σ' αυτή την περιοχή. 'Υπάρχει, όμως, πάντοτε η δυνατότης, τουλάχιστον θεωρητική, να εκσφενδονίσουμε, ή να στείλουμε πυραύλους, ένα ταμπί από ατομικές βόμβες μικρών διαστάσεων. 'Ετσι, θα μπορούσαν να πληγούν αποτελεσματικά πολλοί στόχοι, που θα βρίσκονταν σε κάποια απόσταση από τον άλλον, πράγμα που θα ήταν αδύνατο με μία μοναδική βόμβα. 'Αλλά η ακριβής κατεύθυνσις των βολών πάνω σε διαφορετικούς στόχους παρουσιάζει πλείστες δυσκολίες, χωρίς, όμως, να είναι ακατόρθωτη. Στην προκειμένη περίπτωση, εκείνο που θα είχε αξία, θα ήταν η ταχύτητα της κινήσεως των βολών πάνω σε διαφορετικούς στόχους, όποτε η άμυνα θα καθίστατο αδύνατη.

3) Η ΠΥΡΙΝΗ ΣΦΑΙΡΑ

'Από αρκετά χρόνια, στο 'Ηλεκτρονικό 'Ινστιτούτο της Μόσχας, οι Ρώσοι επιστήμονες απασχολούνται με την τιθάσευσή του κεραυνού και την εκμετάλλευσή της κολλοσιακής ποσότητος ενέργειας που περιέχεται σ' αυτόν. 'Επιχειρηματικές επίσης αναγνώρισαν πληροφορίες ότι είχαν κατορθώσει να τον μισηθούν με τεχνητά μέσα. Σύμφωνα με τις ανακοινώσεις που έκαμε ο Ρώσος επιστήμων που διευθύνει τις σχετικές έρευνες, για την παραγωγή του τεχνητού κεραυνού είναι αρκετή η συγκέντρωσις ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων κατά πυκνές δέσμες σε ωρισμένο σημείο της ατμόσφαιρας. 'Επέρχεται τότε ιονισμός των αερίων που βρίσκονται στην ατμόσφαιρα, με αποτέλεσμα τον σχηματισμό του καλούμενου πλάσματος, που αποτελεί την τέταρτη κατάσταση της ύλης. Το πλάσμα αυτό δεν είναι ούτε στερεό, ούτε υγρό, ούτε αερώδες. 'Η σφαίρα του πλάσματος φθάνει σε θερμοκρασία 5000 βαθμών, που είναι ικανή να λυώσει και τα ισχυρότερα μέταλλα. Πρόκειται, δηλαδή, για μία πυρινή σφαίρα, που κινείται άβυσσος και που δε μπορεί ν' αντιμετωπισθεί με κανένα τρόπο. 'Η σφαίρα αυτή θα μπορούσε να μεταβάλλη και τα μεγαλύτερα έργα τέχνης σε μία μάζα από λάβα και να νεκρώσει ολόκληρες πόλεις, μόνον με το πέρασμά της από αυτές. 'Αλλά αν οι Ρώσοι επέτυχαν να παραγάγουν τον τεχνητό κεραυνό είναι άρα γε σε θέση να τον διευθύνουν; 'Αγνώστο.

4) ΑΤΟΜΙΚΑ ΡΟΜΠΟΤ

Μπορούμε να φαντασθούμε ένα αεροπλάνο με ατομική προώθησι, που θα ήταν ικανό να μείνει στον αέρα επί απροσδιόριστο χρονικό διάστημα και, σε δεδομένη στιγμή, να όρμησι με το φορτίο των βολών που πάνω σ' ωρισμένο στόχο. 'Ενα παρόμοιο αεροπλάνο θα πρέπει να είχε μήκος 60 μέτρων, δεν θα χρειαζόταν ν' ανεφοδιάσθαι με καυσίμη ύλη επί πολλών μηνών και θα μπορούσε ν' αναπτύξει ταχύτητα τουλάχιστον 2000 χιλιομέτρων την ώρα. Δέκα ή εί-

κοσι αεροπλάνα αυτού του είδους θα μπορούσαν να κάνουν αδιάκοπα το γύρο του πλανήτη μας, σε μεγάλο ύψος, έτοιμα να επέμβουν σ' οποιαδήποτε στιγμή και σ' οποιοδήποτε σημείο. 'Επειδή θα πετούσαν σε πολύ μεγάλο ύψος, θα ήταν απρόσβλητα και θα αποτελούσαν διαρκή απειλή για τους αντιπάλους της δύναμεις που θα τα κατείχε.

Το πρόβλημα αυτό είναι παλιό και έχει απασχολήσει τόσο τους Ρώσους όσο και τους 'Αμερικανούς επιστήμονες. Τα αεροπλάνα που θα έκαναν αυτή την περιπόλση, θα ήταν τηλεκατευθυνόμενα. Μπορούμε να τα παρομοιάσουμε με ατομικό ρομπότ, που θα έτελλεσαν πιστά τις εντολές που θα έπαιρναν.

5) ΤΟ ΑΝΤΙΠΟΔΙΚΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Κατά το τέλος του πολέμου, οι Γερμανοί μελετούσαν την κατασκευή ενός αεραθωμένου δομοβαρδιστικού, που είχε αποκληθεί αντιποδικό, γιατί θα ήταν ικανό να μεταφέρει τις βόμβες του στους αντίποδες. Το σχέδιο ωφείλετο στο διάστημα Γερμανό επιστήμονα Σάνγκερ και μόνον ο τερματισμός του πολέμου εμπαινώσε την πραγματοποίησή του. Μετά την κατάρρευση της Γερμανίας, οι Ρώσοι κατώρθωσαν να πάρουν τα σχέδια του αντιποδικού αεροπλάνου, καθώς και αρκετούς από τους επιστήμονες που είχαν εργαστεί σ' αυτά.

'Ορισμένες πληροφορίες, 'Αμερικανικής προέλευσης, ανέφεραν ότι οι Ρώσοι κατώρθωσαν να πραγματοποιήσουν το αντιποδικό αεροπλάνο. Το αεροπλάνο αυτό έχει μικρά φτερά και άτρακτοειδές σχήμα. 'Εκσφενδονίζεται όπως ένας πυραύλος, σε ύψος 300 χιλιομέτρων και συνεχίζει την πορεία του με διαδοχικά τινάγματα, σε ύψη που κυμαίνονται μεταξύ 25 και 50 χιλιομέτρων. 'Η ταχύτητά του ξεπερνά τα 6000 χιλιόμετρα την ώρα. 'Η ταχύτητά αυτή το καθιστά απρόσβλητο και από τους ταχύτερους πυραύλους. 'Οταν φθάνη πάνω από το στόχο, καταρρέει στο έπιθυμητό ύψος, εκσφενδονίζει τις βόμβες του και κατόπιν συνεχίζει την πορεία του.

Το αεροπλάνο αυτό θα μπορούσε να είναι πραγματικά ένα απόλυτο όπλο. Μετά την εκτέλεση της απόστολής του, θα ξαναγύριζε ανενόχλητο στη βάση του. Θα μπορούσε ακόμη να προσγειωθεί πάνω σ' ένα ειδικό υποδύχιο, που θα το περιέμενε σε κάποιο σημείο του άκωνου.

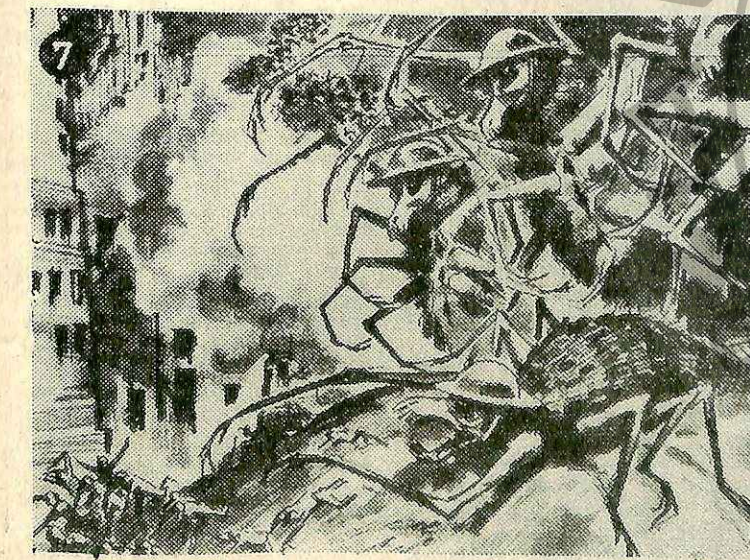
6) Ο ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΤΙΚΟΣ ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΣ

Στην ίδια κατηγορία ανήκει και ο καλούμενος δομοβαρδιστικός δορυφόρος. 'Ο δορυφόρος αυτός θα περιστρεφόταν γύρω στη Γη, με ένα φορτίο από βόμβες υδρογόνου. Στην κατάλληλη στιγμή, θα εκσφενδονίζε τις βόμβες του και θα συνέχιζε την πορεία του.

'Εκείνος που θα κατείχε αυτό το δορυφόρο, θα εξουσίαζε πραγματικά τον πλανήτη μας, γιατί θα μπορούσε να επέμβει αποφασιστικά σ' οποιοδήποτε σημείο του. 'Οπως είναι αυτονόητο, ο φόδος που θα ένεπνε, θα εξηνάγκαζε όλους τους άλλους σε ύποταξη.

'Αλλά το πρόβλημα δεν είναι τόνον εύκολο. Για να έχη αξία παρόμοιο όπλο, θα πρέπει να έχη απόλυτη ευστοχία, να μπορεί, δηλαδή, να πλήξει με ακρίβεια ωρισμένο στόχο. 'Αλλά η ακρίβεια αυτή είναι πολύ άμβιβολο αν μπορεί να επιτευχθεί. 'Αξίζει να σημειωθεί ότι οι 'Αμερικανοί, που έκαναν πολλά πειράματα προς αυτή την κατεύθυνση, δε μπόρεσαν ως σήμερα να θρούν ούτε ένα από τα ψευτικά δλημάτα που εκσφενδονίσθηκαν από τους δορυφόρους των.

7. Στρατιές από μικρόβια θα είναι δυνατόν να σκοπίσουν φοβερές επιδημίες, ακόμη και το θάνατο πάνω στον πλανήτη μας.

Οι ενδεχόμενες καταστροφές, που θα μπορούσαν να προκαλέσουν αυτά τα δλημάτα, στο εκτεταμένες και αν ύποπτεθ ότι ήταν, δεν θα είχαν πραγματική αξία, παρά μόνον αν αφαρούσαν ωρισμένο στόχο. Και το γεγονός ότι οι 'Αμερικανοί δεν κατώρθωσαν ούτε καν να τα α-νεύρουν, δημιουργεί πολλές αμφιβολίες για την αποτελεσματικότητά αυτού του όπλου.

Για τις προόδους των Ρώσων σ' αυτό το κεφάλαιο, δεν είναι τίποτα γνωστό.

Ο ΒΑΚΤΗΡΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

'Ο βακτηριολογικός πόλεμος δεν είναι νέα εφεύρεσις. 'Αποτελεί ένα τρομακτικό όπλο, που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί κατά πολλούς τρόπους. Θα ήταν αρκετό να διασκορπιστούν από αεροπλάνα αποικίες μικροβίων, που θα εξαπλώναν μεγάλες επιδημίες στην έχθρη χώρα. Οι επιδημίες αυτές θα προκαλούσαν μία πρόσκαιρη ασθένεια ή θα ήταν θανατηφόρες. Θα μπορούσαν ακόμη ν' αχρηστεύουν ολόκληρους στρατούς.

'Αλλά το βακτηριολογικό όπλο δεν είναι εύκολο να τιθασρευθεί. Θα μπορούσε, λοιπόν, να στραφεί και έναντιον εκείνου που το εξαπέλυσε. Θα καθιστούσε, εξ άλλου, αδύνατη την προέλαση του νικηφόρου στρατού μέσα στο έχθρικό έδαφος, που η ατμόσφαιρά του θα ήταν γεμάτη από τα εξαπλούμενα μικρόβια. Χωρίς να λογαριάζουμε ότι η επιδημία θα προσέβαλλε πιθανόν και τα ζώα.

ΤΑ ΑΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΑΣ

Τα αέρια που τόνον τρόπο προκαλέσαν κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο και που χρησιμοποιήθηκαν επίσης με τον πιδό θάνατο τρόπο από τους 'Ιταλούς κατά της Αιθιοπίας, δεν έχασαν ποτέ την επικαιρότητά τους. Μόνον ότι, στις ημέρες μας, έγιναν λιγότερο καταστρεπτικά. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι 'Αγγλοι και Γερμανοί είχαν, κατά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ένα πλουσιώτατο οπλοστάσιο από χημικά μέσα ολέθρου. 'Αλλά δεν τα έχρησιμοποίησαν, γιατί εκείνος που θα έκανε την αρχή, ήξερε ότι θα έπαιρνε αμέσως την απάντησιν εκ μέρους του άλλου. Για το λόγο αυτό, εμελετήθησαν κατά τα μεταπολεμικά χρόνια διάφορα ηπιώτερα μέσα, που, χωρίς να σκοτώνουν, εξουδετερώνουν για ένα διάστημα την αντίστασι του αντιπάλου και τον καταδικάζουν σε αδράνεια.

'Ανάμεσα στα μέσα αυτά, το σημαντικότερο είναι το «αέριο του τρόμου» και το «αέριο της τρέλλας». Το πρώτο απ' αυτά επιδρά στα νευρικά κέντρα του εγκέφαλου και μεταβάλλει την επιθετικότητα του ατόμου σε πανικό. Το μόνο που σκέφεται τότε, είναι να φυγή για να σωθεί. 'Ακόμη και το θρόσισμα των φυλλων ενός δέντρου είναι αρκετό για να τον κινήσει να το βάλει στα πόδια. Γάτοι, στους οποίους χρησιμοποίηθηκε το αέριο, των τρώου, το έβαλαν στα πόδια, μάλις είδαν έναν ποντικό. Κι' ένα βρέφος ακόμη θα μπορούσε να κινήσει τους στρατώτες ενός συταγματος να πετάσουν τα όπλα και να το δώλουν στα πόδια. Προπονοώντας τη δόσι, είναι δυνατόν να επιτύχουμε την απόλυτη και τυφή ύποταξη.

'Αλλά η επίδρασις του αερίου αυτού είναι προσωρινή. Το ίδιο συμβαίνει και με το «αέριο της τρέλλας». 'Ο άνθρωπος παθαίνει μία προσωρινή παρακράσι, που τον κάνει άικανο για οποιαδήποτε προσπάθεια.

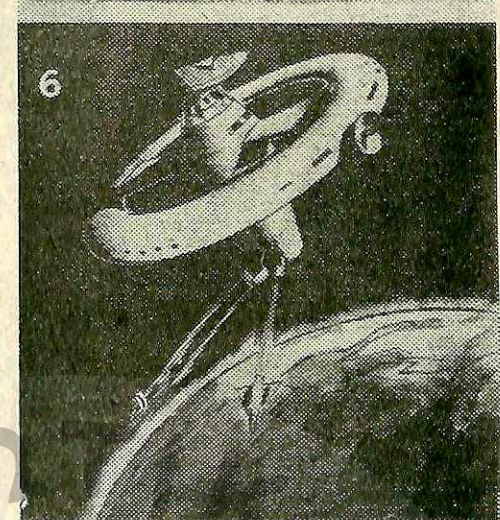
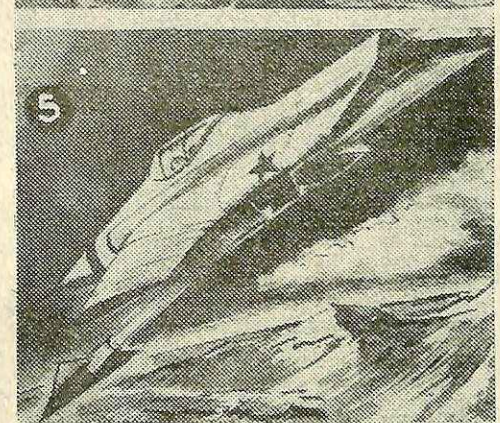
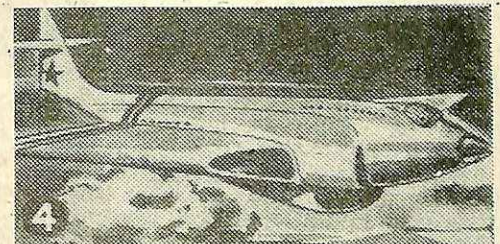
8. Το «αέριο του τρόμου» είναι δυνατόν να σπείρει τον πανικό σε ολόκληρους στρατούς.

1) Οι 'Αμερικανοί επιστήμονες σκότωσαν τελευταία δέκα πιθήκους, συγκεντρώνοντας με μία κεραία ραδιοφωνικά κύματα πάνω στον εγκέφαλό τους. Τα κύματα του ραδιοφώνου, της τηλεόρασης και του ραντάρ μπορούν να παίζουν το ρόλο ακτίνας του θανάτου.

2) Σε μελλοντικό πόλεμο, ειδικά αεροπλάνα θα μπορούν να ρίξουν «ατομικά» από ατομικές βόμβες.

3) 'Η πυρινή σφαίρα είναι ένας τεχνητός κεραυνός, που έχει θερμοκρασία 5000 βαθμών και που μεταβάλλει τα πάντα, ακόμη και τα σκληρότερα μέταλλα, σε πατό λάβα. Είναι άγνωστο αν οι Ρώσοι επιστήμονες που τον ανακάλυψαν, μπορούν να διευθύνουν αυτή τη σφαίρα όπου θέλουν.

4) Το αεροπλάνο αυτό, που κινείται με ατομική ενέργεια, μπορεί να αναπτύξη ωριαία ταχύτητα 2000 χιλιομέτρων και να παραμείνει επί αρκετούς μήνες στον αέρα.

5) Το αντιποδικό αεροπλάνο, που αναπτύσσει ταχύτητα 6000 χιλιομέτρων την ώρα, είναι μία εφεύρεσις του Γερμανού επιστήμονος Σάνγκερ, που λέγεται ότι την κατέχουν σήμερα οι Ρώσοι.

6) 'Ο βομβαρδιστικός δορυφόρος θα έκανε τον κάτοχό του κυρίαρχο της Γης, γιατί θα λυσόταν μόνος με αληθινή σπάθη του Δαυκλέους.